

ရွှေပင်မီတာလ

BURMESE
CLASSIC

ရှင်မိထယ်

တွယ်တာဝရာ ဒီတစ်ယောက်တည်း

စီစဉ်သူ
မလမင်းလတ်

ရွှေမင်းနီစာပေ

BURMESE
CLASSIC

ကျွန်မကိုအမြဲတမ်းအားပေးကြတဲ့ ချစ်သောစာပေတို
ပရိသတ်များနှင့် ကျွန်မတို့စင်တင်ထုတ်ဝေပေးခဲ့သော
(စေတနာ) စာပေမှ ထုတ်ဝေသူဦးကျော်လှိုင်အား
ကျေးဇူးတင်ရှိလျက်.....

ရှင်မိထယ်

တွယ်ကာရာ ဒီတစ်ယောက်တည်း

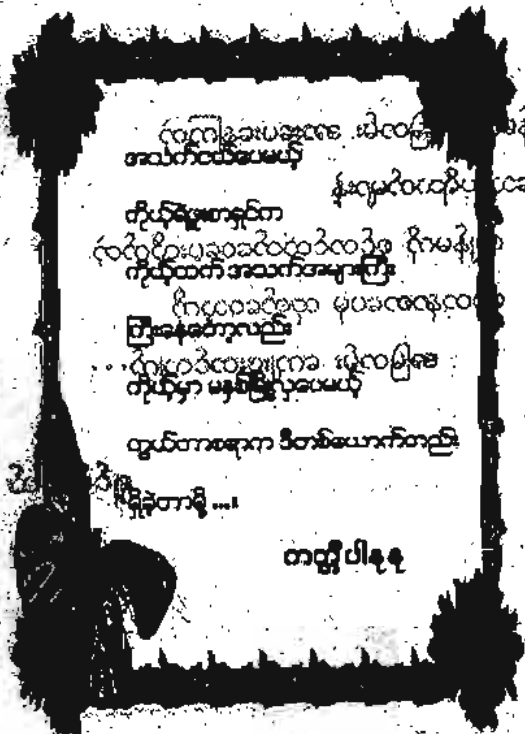

- ကျွန်းမကို အပြုတမ်း အားပေးနေကြတဲ့
  - ချစ်သောပရိသတ်များနဲ့
  - ကျွန်းမကို စင်တင်ထုတ်ဝေပေးလိုက်တဲ့
  - စေတနာစာပေမှ ထုတ်ဝေသူကို
  - အပြုတမ်း ကျေးဇူးတင်လျက်...
- ကျွန်းမကို အပြုတမ်း အားပေးနေကြတဲ့
  - ချစ်သောပရိသတ်များနဲ့
  - ကျွန်းမကို စင်တင်ထုတ်ဝေပေးလိုက်တဲ့
  - စေတနာစာပေမှ ထုတ်ဝေသူကို
  - အပြုတမ်း ကျေးဇူးတင်လျက်...

ရှင်မိထယ်

ရှင်မိထယ်
 တွယ်ကာရာဒီတစ်ယောက်တည်း/ ရှင်မိထယ် ။ မှန်ကန်
 သိန်းမင်းစာပေ ။ ၂၀၁၁ ။
 ၂၃၈ - စာ ။ ၁၂ ။ ၁၈ စင်တီမီ
 (၁) တွယ်ကာရာ ဒီတစ်ယောက်တည်း

လက်ပြားပေးအေးစေ မိလမြို့စား
အသက်တစ်ပေမယ့်

နိုးရမည်လေ ဝိပဿနာ

ကိုယ်တို့အတွက်
လက်ပြားပေးအေးစေလို့လဲ ဝိပဿနာ

ကိုယ်တို့အတွက်အများကြီး
ဝိပဿနာလေးမှာ မှပေးအေးစေလို့လဲ

ပြန်ပေးတာပေါ့
ကိုယ်တို့အတွက်အများကြီး မိလမြို့စား

ကိုယ်တို့အတွက်အများကြီး
အသက်တစ်ပေမယ့်

ထွက်တာစရာက ပီတင်ယောက်တည်း
ရိုသ်တာမို့ ...

တက္ကသိုလ်

မိလမြို့စားလို့တာမှာ ...
ကိုယ်တို့အတွက်အများကြီးအသက်တစ်ပေမယ့်
ထွက်တာစရာက ပီတင်ယောက်တည်း
အသက်တစ်ပေမယ့်
ပြန်ပေးတာပေါ့
ကိုယ်တို့အတွက်အများကြီး
နိုးရမည်လေ ဝိပဿနာ
ကိုယ်တို့အတွက်
လက်ပြားပေးအေးစေလို့လဲ ဝိပဿနာ
ကိုယ်တို့အတွက်အများကြီး
ဝိပဿနာလေးမှာ မှပေးအေးစေလို့လဲ
ပြန်ပေးတာပေါ့
ကိုယ်တို့အတွက်အများကြီး မိလမြို့စား
ကိုယ်တို့အတွက်အများကြီး
အသက်တစ်ပေမယ့်
ထွက်တာစရာက ပီတင်ယောက်တည်း
ရိုသ်တာမို့ ...

ထွက်တာ

အခန်း (၁)

“ဒီက ညီမလေးက တစ်ယောက်တည်းထား”

“ဟင်”

ဈာတ်ခနဲဆိုသလို ပန်းချင်းကပ်ပြီး ယှဉ်ရပ်လိုက်သည့် လူ
တစ်ယောက်ကို ကတ္တီပါ မင်ထန်ထန်ကြည့်ပြီး လက်ပိတ်ပြောက်
ဆိုက်သည်။

“အား ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖိစတာ့ မခိုက်လိုက်ပါနဲ့ကွာ
အခုမှ စကားပြောနဲ့ ချီသေး”

ကတ္တီပါက ပြောလိုက်သည့်လက်ကို စလွယ်လို့အိတ်

ကလေးကို တစ်ဖက် ခပ်ပြင်းခြင်းချွေပြီး၊ ခြေသံပြင်းပြင်း လျှောက်လိုက်သည်။

အင်း ... ဘတ်စ်ကားကိုင်ဖို့လမ်းက နည်းနည်းလှမ်းသေးတာဖို့ ကတ္တီယို ဒီလူရမ်းကား၊ နေရာပိုယူကုန်ဖို့ မနည်းကြိတ်ပိုတ်သည်။

သည်းခံပါမည်ဆိုပါမှ အရက်သမား လူရမ်းကားက တစ်ခုရပ်တည်းလာပြီး ကတ္တီယိုပရမ်းကို ထိပြီး လျှောက်လိုက်ရင်းမှ ...

"နာမည်လေးက ဘယ်လိုခေါ်လို့ လူလေးကတော့ အားပါးပါး လှလိုက်တာ ခက်ခက်ယိုခဲ နတ်ပြည်က နတ်သမီးကလေးများ ဆင်းလာသလားလို့ ဟင် ... ညီမ နာမည်ကားဘာလို့ ဝမ်းနည်းချင်လိုက်တာ"

"ဒီလ"

ကတ္တီယို မှတ်တမ်းတွေ ခေါ်သဖြင့် ဝမ်းနည်းစွာ အလေ့အကျင့် နှစ်ဖက်ပါအောင် ကတ္တီယို ခွဲပေးသည်။ မှတ်တမ်းကလေးတို့ တစ်ဖက် ပြောကားကားသွားပြီး အမှူးသမား ပါးတစ်ဖက်ကို ဖြစ်နိုင်စေဖို့ အညွှန်းတမ်းပေးလိုက်သည်။

"အား ... မင်း"

"အခုဆို နှစ်ဦးကလေးမှ"

ပိုမိုအေးအေးစေဖို့ ဝါးကတော့ ငွေထုတ်ပေးပြီး ဝါးပေးတာ

"ဟာ ... မင်း"

"ဒီလ ... ဟင်"

အဲဒီအချိန်မှာ အမှူးသမားက လက်ခုပ်တီးပြီး ဘာကို အချက်ပေးလိုက်သည်မလို့ ကတ္တီယိုကလေးက မေးတတ်ပြီး ကတ္တီယိုလေးက မှတ်တမ်းပေးပြီး နှစ်ဦးကလေး ခုတ်ယူကုန်ပြီး ကတ္တီယိုကို ခိုင်းလိုက်သည်။

"ဟင် ... ခင်တို့ ခါ ဘာလုပ်တာလဲ" ဟင်ကလေးက မေးပြီး ကတ္တီယို စိတ်ထောက် ကြောက်ရွံ့သွားပေမယ့် လက်ထဲမှာပဲမို့ အေးအေးဆေးဆေးပင် တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်သည်။

"မင်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဟေ့ တွေ့ရတဲ့ ... ဒီလိုကလေး"

ကို ကားပေါ်ထွဲတင်" "ကတော့ဒီလိုလေ ကာမိကလေး ... ဒီလ"

"ဘာ"

"လူပေးစေခ ... လေ"

ကတ္တီယို ဝါးနှစ်ဖက်တွေကို ဝှက်လာသူ ယောက်ျားနှစ်ဦးအားကိုး သလိုခွဲကြည့်လိုက်သည်။ မိမိတို့က မြင်ခဲ့ရတဲ့ မိမိယောက်ျားသုံးယောက်စလုံးက အမှူးသမားတွေအဖို့ ကတ္တီယိုက လမ်းဘေးက လက်နက်တစ်ခုကို အထေးအချာ နှာလိုက်တာ သစ်သားပိုင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အေးဖို့သွားသည်။

ဟင်း ... ဒီအကောင်တွေဟာ ကတ္တီယိုများ ဘာဘောက်ပဲမှ

နေသည်ထဲ မယ်။

ကတ္တီပါအကြောင်း မယ်သေလျှင် ထင်သည်။

နဂါးကတည်းက စိတ်ဓာတ်ကြမ်းလျှင် ကတ္တီပါသည် ဘာမှ

စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကတ္တီပါ လက်ကို အလယ်ကနေ ဖမ်းဆွဲနေကြတဲ့ ကောင်နှစ်ကောင်ကို ထပ်စားပိုင်း ပြောကောက်ပြီး အမိငါတည့်တည့်ကို ဆက်ကယ် ဆက်ကယ် လက်နှစ်ဖက်တည့်တည့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ရှင်’

‘ရှင်’

“အား ... သေပါပြီ”

“ဟင် ... ကောင်မက ဖွာလိုက်တာ”

“ဟား ... သေပေတော့”

အမှူးသမားကောင်တွေက သူတို့လိုက်ရတာတွေကို နာသာစိတ်ဖြစ်ပြီး ကတ္တီပါကို တစ်ယောက်တည်းအမှူးသမားက လက်ထဲထပ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

‘ရှင်’

‘ဒုတ်’

“အား”

ပစ်သွင်းလာသည့် အရက်သမားလက်ထဲကို ကတ္တီပါက ထုတ်ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် ကတ္တီပါကို ချောင့်ယှက်သည့် ကောင်က ဆယ်ပေထိခါသွားသည်။

“ဟာ ... မင်းက ဖွာလိုက်တာ”

“ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့ ... ဇီကောင်မက သိုင်း သိုင်းတတ်လယ်၊ တခုတိုင်းမင်းသမီး သိုင်းပညာရှင်”

“ကြောက်စရာလားကွ၊ သူကမိန်းမ ငါတို့က ယောက်ျား ဇီလိုတော့ ငါ လုံးဝ အကျောမခံနိုင်ဘူး”

စောစောက ကတ္တီပါကို စကားလိုက်ပြောပြီး ချောင့်ယှက်သည့်ကောင်က ရှုရှုရိုက်ရိုက်ပင် ကတ္တီပါရှေ့ကို တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ကတ္တီပါက သတိနှင့် ချောက်ခြေတစ်လှမ်း ကားရပ်ပြီး လက်ကို အရက်ကုန်ကျနေကြောင်း လက်ထဲက သစ်သားပိုင်းကြိုးနှင့် သူ့ကျောတည့်တည့်ကို ရိုက်ချလိုက်ပြန်သည်။

‘တုန်း’

“အား ... သေပါပြီ၊ ကောင်မက ဖွာလိုက်တာ ခန့်နှင့်ဦး

ပျော်”

အရက်သမားက မှူးမှူးနှင့် ကီးသွင်းပြီး ကတ္တီပါကို ခြေ

ခင်မင်မင်နှင့် ခင်မင်မင်တို့သည် ဝတ္ထုတိုတိုများကို ဖတ်ရှုနေကြသည်။
 ခင်မင်မင်က ကျွန်ုပ်တို့က ဘာလုပ်လုပ်ကို စားလောက်အောင်
 ချောင်လိုက်လို့ ဖွတ်ကာသီးကာလေး လွတ်လွတ်စေမယ့် တစ်ခဲက
 လှေကားတွေက ကတ္တီပါလက်နစ်ကားကို မခံနိုင်လောက်ဘူး ကတ္တီပါ
 လက်နစ်ကား ကတ္တီပါလက်နစ်ကားကို မခံနိုင်လောက်ဘူး ကတ္တီပါ
 လက်နစ်ကား ကတ္တီပါလက်နစ်ကားကို မခံနိုင်လောက်ဘူး ကတ္တီပါ

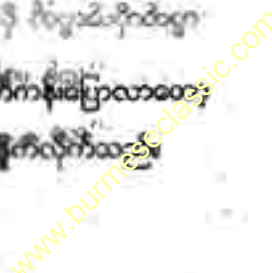
ကတ္တီပါ သည် ဝတ္ထုတိုတိုများကို အများအပြားဖတ်သောက်လေ့
 ရှိသူဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုတိုများကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ဝတ္ထုတိုတိုများကို
 ကတ္တီပါ သောက်လေ့ရှိသောကြောင့် ဝတ္ထုတိုတိုများကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့်
 ဝတ္ထုတိုတိုများကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ဝတ္ထုတိုတိုများကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့်
 ဝတ္ထုတိုတိုများကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ဝတ္ထုတိုတိုများကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့်
 ဝတ္ထုတိုတိုများကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ဝတ္ထုတိုတိုများကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့်

အဲဒီအချိန်မှာ PRADO ကားဖြည်းဖြည်း မှုန်နှုန်ဆွဲသွားကြပြီး
 တစ်ခဲက ခင်မင်မင်တို့ ကားပေါ်စီးဝင်လာသည်။
 လူပျိုကြီးလွယ်ဝက အရှေ့မှာ ကားတစ်စီးပေါ်သို့ မိန်းကလေးတစ်
 ယောက်ကို ဝယ်ယူခဲ့သော ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်
 ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က

ကားကို ဝယ်ယူခဲ့သော ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်
 ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က
 ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်
 ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က
 ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်
 ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က
 ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်
 ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က

အဲဒီအချိန်မှာ ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က
 ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်
 ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က
 ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်
 ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က
 ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်
 ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က

တစ်ယောက်တည်းသာ ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်
 ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က
 ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်
 ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က
 ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်
 ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က ဝယ်ယူခံရသူတစ်ယောက်က

“အေး... ဒါလုပ်ခွင့်တယ်”

သူကဟန်မိမိ ခါးကြားထဲက Hand Phone လေးကို ဆွဲ ထုတ်လိုက်တော့ အပူသမားတွေက လှည့်တောင်မကြည့်တော့ဘဲ အနောက်ကိုလှည့်ပြီး ချက်ချင်းကြီး ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ဟား ဟား ဟား... ရယ်ရင်လိုက်တာ။

သူ ခါးကြားထဲက ထုတ်လိုက်တာကို ဖားထင်ပြီး အပူသမား တွေ အနောက်ကိုလှည့်ပြေးချိန် သူက လက်မခနားဘဲ ကောင်မလေး ကို ဆွဲပြီး သူ့ဘေးထဲသို့ ဆွဲသွင်းကာ ကားတံခါး Lock ချလိုက်သည်။

“ဟင်... ဒါ ဒါ ဘယ်သွားမှာလဲ ဦးလေး”

“ဟ... မင်းကို ကယ်ခဲ့တာလေ”

“အင်း အင်း... ဟုတ်ပါပြီ”

ကတ္တီမိ ရှက်လည်းရှက်၊ ကြောက်လည်းကြောက်နှင့် အခုပဲ မိန်းကလေးပီပီ မျက်ရည်တွေ စီးကျသွားတော့သည်။

ကတ္တီမိ ဒီလူကြီးကို ရှက်ရေကောင်းမှန်းပသိအောင် စိတ် ထွတ်ကိုယ်လွတ် ငိုချလိုက်တော့သည်။

“အင့် ဟင့် ဟင့် မီး”

“အာ... မင်း ဒါကားခေါ်မှာ အကျယ်ကြီးမရှိနဲ့ မရှိနဲ့လေ”

“ဟင်”

ကတ္တီမိ ငိုနေသည့် မျက်ရည်ထက်တွေက ဒီလူကြီးစကား ကြီးကြောင့် ဒေါသနှင့်စိတ်တွေ့ ဖက်ထန်ထွားပြန်သည်။

“ဘာပြောတယ် ဦးလေး”

“ဟ... မင်း ဒါကိုမအော်နဲ့ မင်းအော်တာနဲ့ ဒါကို တစ်မျိုး ထင်”

“ဟင်... ဒါ ဘာကောလဲ”

“ဗမာကော”

“ကဲ... အဲဒါ ဗမာကောဦး”

‘ဘုန်း’

“ဟိုက်... သေပြီ မင်း မင်း ဒါ ဝါထည်း ဝင်ကယ်ရသေး တယ်၊ မင်းက ဒါကိုပြန်ပြီး ရမ်းရအောင်...”

ကတ္တီမိ

“အား... အောင်မလိမလား သေပါပြီ”

ခွယ်ဝသည့် သူ့ကျောကုန်းကြီးကို ဘုန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက် သည့် ကောင်မလေးကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ကားဘာရိတ်ကို တအား ဆွဲချလိုက်သည်။

ရှင်စီထယ်

တွယ်တာရာ စီတစ်ယောက်တည်း

ကားတစ်စီး ဆော့နဲ့ပွဲလိုက်သဖြင့် ကားက ခရုဇောက် တို့ခနဲ တို့ခနဲ ရုပ်သွားပြီး ကောင်မလေးက အရှေ့က ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ် မျက်နှာလေး အချိန်နှင့် ပြေးဆောင့်သွားသည်။

"သေပါပြီ ... ရှင် ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ"

သူက လူမကို မျက်လုံးကြီးပြုံးကြည့်ပြီး ...

"ဟေ့ ... ဝယ်သံပါအောင် အော်မနေနဲ့ ငါ မင်းကို သယ်ဖို့

ရမလဲ ပြော"

"မပို့နဲ့ ... ဆင်းမယ်"

"ဘာ"

"အခုဆင်းမယ် ... ရှင် တံခါးဖွင့်ပေး"

"ဟာ ... ခုကွရောက်တော့မယ် ထင်ပြီးခုကွရောက်ချင်ပြီ ထင်တယ်"

"ရောက် ရောက် ... ရှင့်အကြောင်းမပါဘူး မိန်းကလေး တစ်ယောက်လောက်အောင် အခွမ်းအစမရှိတဲ့လူ"

"ဟေ့ ... မင်း အာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ရှင်လိုက်တာ နဂိုကတည်းက မိန်းမတွေနဲ့ စကားမပြောချင်လို့ ဝင်အေးအေးနေတာ ... ခုကွသည်နဲ့ လာတုံးရတယ်"

"ဟင် ... ရှင် ရှင်"

"မင်း မင်း"

"ဘာလဲ"

ကတ္တီပါ အကျယ်ကြီးအော်ပေးလိုက်သည်။

သူက လန့်သွားပြီး မျက်လုံးကြီးပြုံးကာ ...

"ငါ့စင်ပြင်ပြင်နဲ့၊ ငါ့ကို ပြန်ပြန်မအော်နဲ့၊ မင်းကို ဘယ်

ပြန်ဖို့ရမှာလဲ ပြော"

ကတ္တီပါသည် စီလောက် ခွတီးခွကျနိုင်လှသည် လူကြီးကို စင်စိန်စိန်လိုက်ကြည့်ပြီး ခွတ်ခမ်းကို ခုခနဲ ခြုံပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ သူ့ကို တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သည်။

"မပို့နဲ့လို့ ပြောထားတယ်၊ ကားတံခါး အဖုဖွင့်ပေး"

"ဟ ဘာလဲ ... ထင်ပြီး အမှောင်မှ အတွဲခွင်သေးလို့ တား"

"ဝါက ကျွန်မအပိုင်းပါ"

"မင်းကို ငါ့တုမလေးလို့ သဘောထားလို့ ပြောတာနော်၊ သိပ်စေတနာရှိလို့တော့ မထင်နဲ့"

"ရှင် လျှာညှပ်မနေနဲ့ ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်းသာ ပျံပေး"

“အေး... ကောင်းပြီ မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံပဲ... ရတယ်”

သွယ်ဝကလည်း ဘယ်လိုမှ ဒေါသကို မျှီမချနိုင်တော့ဘဲ
ကောင်မလေးကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

တောက်... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။

သူ့အကြောင်းနဲ့သူ။

သူ့က ကိုယ့်ကို တယ်လီမှ မပတ်သက်တဲ့သူပဲ။ ကိုယ့်တူမ
မဟုတ်၊ ကိုယ့်ညီမ မဟုတ်။

အဲဒီတော့ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။

ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာနဲ့ သွယ်ဝလည်း ကောင်မလေးကို လှည့်
မကြည့်တော့ဘဲ ကားကို သူ့မ ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း ဝပ်ကြမ်း
ကြမ်း မောင်းထွက်သွားပါစေချင်သည်။

အခန်း (၂)

ကြက်မွေးတစ်ချောင်းနှင့် ဧည့်ခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည့်
မေမေ့ကို ကြည့်ပြီး ကတ္တီပါ စိတ်ပျက်လက်ပျက် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်
သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ မေမေက ကတ္တီပါကို ဟောကြည့်လာပြီး...

“ဟဲ့... ထာ နှာခေါင်းရှုံ့တာလဲ”

“မေမေဟာကလည်း ဝတ်လုံစောက်ရ လာတာ ကျေနပ်တာပဲ
မေမေဧည့်သည်လာတာပဲ... ဟင်း”

“ဟဲ့... ညည်းက ဘာစကားပြောတာလဲ”

“အစ်”

မေမေက ပြောပြောဆိုဆို ကတ္တီယိုခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ
ပိတ်ခေါက်လိုက်သဖြင့် ကတ္တီယို ဖက်ကလေးပုဏ္ဏား နှုတ်ခမ်းရွဲလိုက်
သည်။

ဟင်း ... မေမေ့ရည်သည်က ကတ္တီယိုအထင် မေမေ့
အဆက်ဟောင်းကြီးပဲ ထင်ပါသည်။

မေမေ့အဆက်ဟောင်းကြီးပို မေမေ့မှာ အိမ်သန့်ရှင်းရေးကို
မမောနိုင်မပန်းနိုင် လုပ်နေတာ ကတ္တီယို ကြည့်မရ။

မေမေက မေမေ့သေပြီးကတည်းက ခနောက်ယောက်ရှား
လိုချင်နေတာ ကတ္တီယို မသိဘဲနေမလား။

ကတ္တီယို မေမေ့ကို စိတ်ထဲကနေ မှီခိုခဲ့ နဲ့ ကဲ့ရဲ့နေတာကို
မေမေက ဖျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ပြီး ကြက်မွေးကို စားပွဲပေါ် ထောင်ရ
ကာ ...

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နှုတ်ခမ်းက ရွဲနေတာ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... အခုထာပုလွန်ကြီးက မေမေ့အဆက်
ဟောင်းမဟုတ်လား”

“ဟဲ့ ... ပေါက်ခေါက်ရှာရှား လှုပ်လှုပ်ကောင်းကြီးကို ညည်း

က ငဲ့အဆက်ဟောင်းလို ပြောရအောင် ဟင် ... ညည်း”

‘တီ တီ တီ’

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... လာပြီ”

မေမေ ပျာယာခတ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ကတ္တီယိုက ဝတ်
ထားသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီထဲ လက်နှိုက်ပြီး ...

“မေမေ့အဆက်ဟောင်း လာပြီ ... သွားကြိုလိုက်လေ”

“ဟဲ့ ဝိကတ္တီယို ... ဟိုက လူပျိုကြီး ညည်း မဟုတ်တာတွေ
ဆျောက်မပြောနဲ့”

“လူပျိုကြီးဆိုတော့ ကောင်းအယ်”

“ယုရရ”

မေမေ့နှင့်ကတ္တီယို အရေးအတင် ဖြစ်နေတုန်း အိမ်ရှေ့ထဲက
သုန်းခေါ်လိုက်သည့်အသံက ကတ္တီယိုနားထဲကို အခန်းခံ၊ မြွေဝင်
သွားသည်။

“ဟင်”

ဆန်းလွန်းလို့ အသံရှင်ကို အခနောက်ကို လည်ပင်းထော
ရည်ပြီး ပျော်အကြည့် ကတ္တီယိုပါးစပ်မှ “ဟင်” ခနဲ အသံထွက်သွား
သည်အထိ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။

“တိုက် ... ဒိုးပုတ် ချိုးစုပ် မထွက်တုတ်”
မီးစပ်မှလည်း ကယောင်ကတန်း၊ ယောင်ထွက်သွားသည်။

“ဟင် ... ဘာ အယ် သွယ်ဝေး... လာ လာ ... ဟယ်
ကြည့်စမ်း ... ဝလိုက်တာကြီးဟာ၊ ကြည့်စမ်း ... ငယ်ငယ်ကနဲ့
တာမှ မပိုင်”

“ဟင် ... ဒီ ဒီမိန်းကလေးက”

မေမေအရှေ့ကို မောက်လာသည့် လူကြီးက ကတ္တီမိကို
မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးထိုးမေးလိုက်တော့ မေမေက
အံ့ဩသွားကာ ကတ္တီမိကို ကြည့်လာသည်။

ကတ္တီမိက နာမခေါင်းလေးနဲ့ပြီး မီးစပ်က လှုပ်စီ လှုပ်စီနှင့်
အဖျက်ပေးရင်း သွယ်ဝေတဲ့လူကြီးကို လက်သီးဆုပ်ကာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်
မနု၌ အဖျက်ပြလိုက်သည်။

“ဦးသွယ်ဝေကြီး ... လာ လာ လာပါရင်၊ အဲ ... ကြွ ကြွ
ပါရင်၊ ဟဲ ဟဲ ... မေမေက ဦးသွယ်ဝေကြီးအကြောင်းကို အမြဲပြော
တယ်”

သွယ်ဝေသည် သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်
မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းတွေနှင့် လှမ်းကြည့်လာသည့် ကောင်မလေးကို

ထမတာတာက ဇိုက်ကြည့်နေတုန်း ...

ကောင်မလေးရဲ့ ဦးသွယ်ဝေကြီးဆိုတဲ့ အခေါ်ကြီးကြောင့်
သူ့မျက်နှာကြီး သံရာသီးအလုံးတစ်ရာ စားလိုက်ရလေ့ရှိ နဲ့မဲ့သွား
ရသည်။

နဲ့နဲ့မဲ့ မျက်နှာကြီးနှင့် သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်
ပြီး ...

“ယုက ငါ့အကြောင်းကို အမြဲတမ်း ဘာပြောလဲ”

“ငယ် ငယ်တုန်းက”

“အင်း ... ငယ်ငယ်တုန်းက ဘာဖြစ်လဲ”

“ကတ္တီမိ”

မေမေက ကတ္တီမိ သူ့လူကြီးကို ဆော်တော့မှာ ထိသည့်
အထာဖြင့် ခပ်မာမာ အော်လိုက်တော့ ကတ္တီမိ ဇက်ကလေးပုသွားရ
လေသည်။

ဇက်ကလေးပုပြီး ဦးသွယ်ဝေဆိုတဲ့လူကြီးကို ပြုံးမြဲမြဲဝေး
ကြည့်ကာ တစ်လုံးချင်း ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“ဦးသွယ်ဝေကြီးကို ငယ်ငယ်က ပေါ်တဲ့အကြောင်း”

“ဘာကွ”

ရှင်မိထယ်

“အယ်”

“ကတ္တီပါ”

လူကြီးများက ရဲရဲ ရှက်သွားစွာ တက်သွားတာကို ကတ္တီပါက အရသာရှိရှိ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ ကတ္တီပါက နှုတ်ခမ်းလေး ဖြူးပြီး...။

“အို ... ဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ဘူး။ ဝိနိ ဝိနိတဲ့အကြောင်း”

“ယု နင့်သမီး တော်တော်ပေါတာပဲ”

“အို ဦးလေးသော ပေါတာ၊ ပေါလို့လည်း အခုအရွယ်ကြီး

ရောက်ပြီ ယုစရာ မိန်းမ မရှိ”

“ဘာ”

“တော်မီတော့ သွယ်ဝရယ် ... ဝါ တောင်ပန်ပါတယ် ဟယ်၊ ဒီကောင်မလေးက အဲဒီလိုပဲ၊ သူက စကားပြောတတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်သမီး အတတ်လွန်နေတာ၊ ဟင်း ... ကလေးနဲ့တုပြီး

ရန်ဖြစ်ရင်လည်း ငါက အူပုပ်ဦးမယ်”

“ဒါပေါ့ ဦးသွယ်ဝကြီးရဲ့”

“မင်း ဘာစကားပြောတယ်”

တွယ်တာစရာ ဒီတစ်ယောက်တည်း

သွယ်ဝ ကောင်မလေးရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် ရောက်သွားတော့ ကောင်မလေးက နောက်ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

အဲဒီနောက် သူ့အမေကို အကာအကွယ်ယူပြီး စိတ်ထွန်းသိုက်တော့ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးဆီ ယုခေါင်းက ပစ်တိုက်သွားသည်။

“အ”

“ဟယ် ... ကတ္တီပါ သမီး ... ဘယ်လို့လုပ်တာလဲ၊ ငါ့နယ် သွယ်ဝရယ် အားနာလိုက်တာ၊ ကတ္တီပါ”

“ဆော ... ဆောရီးပါ မေမေ”

“ဟင် ... နင့်သမီးဟာ ပေါသလို့နဲ့ အတော့်ကိုနိုင်းတာပဲ၊ သူ့ကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ”

“ဦးသွယ်ဝ ... ရှင် လူကြီးပီပီ စကားပြော”

“ဟာကွာ ... ဒီဟာမလေး။ ယု နင့်သမီး နင်ဆုံးမတာ။ အခုပြန်မယ်၊ နောက်တစ်ခါလာရင် နင့်သမီး ငါ့ကို ဒီပုံနဲ့ချိုးစေခွင့်ပေးပါစေ”

“ဟင်”

သွယ်ဝ ဘယ်လိုမှ စိတ်ရှည်သည်မမနိုင်တော့ဘဲ ကတ္တီပါ အစုစုတိုက်ကြည့်ပြီး တစ်လုံးရင်းပြောကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်

တော့သည်။

ရင်စိမှာလည်း ဘယ်လိုကြီး ခံစားလိုက်လုနီးမသိ ခံစား
လိုက်ရလေသည်။

ဒီခံစားချက်ကြီးဟာ ဘာကြီးဆိုတာ သွယ်ဝံ မသိသေးပေ
မယ့် သွယ်ဝံ ကောင်မလေးပျက်နာလှလှလေးကို သဘောကျ ကျ
နပ်ပြီး ရင်ခုန်ပိတ်ဖြစ်နေတာကိုတော့ စိတ်ထဲကနေ တစ်ယောက်
တည်း ကျိတ်ဝန်ခံလိုက်ပါတော့သည်။

ငါ မင်းကို သဘောကျတယ် ကောင်မလေးရယ်။

ဦးသွယ်ဝံတို့တို့လူကြီးတားကြီး အိမ်ရှေ့က ဝေဝါခနဲ ထွက်
သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မေမေက ကတ္တီပါ လက်နှစ်ပက်ကို သွေ့ပါပြီး
အော်ကြီးဟစ်ကျယ် သောင်းကျန်းလာပါတော့သည်။

“ဟင် ... သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း မွေးထားတာ
မလိမ္မာလိုက်တာအောင်၊ ငါ့ကို အခုရက်ခွဲတာ အခုရက်ခွဲတာ”

“အား ... မလုပ်နဲ့ မေမေ”

“လုပ်တယ် လုပ်တယ် ... သွားလေပီးမကောင်းတော့ မိတ
ဆေါင်းတဲ့ ဟင်း ... ငါ့ရက်တယ် ရက်တယ်၊ တကယ့် သူ့ဇွေး လူ
ကြီးလူကောင်းကိုမှ”

“ဟင် ... မေမေကလည်း ဘာလဲ ... မေမေကို ဖီလဲကြီး
မကြိုက် မကြိုက်မှာပို”

“ဟင် ... ညည်း၊ ပြောဦး ပြောဦး”

“အား ... သေပါပြီ သေပါပြီ”

ကတ္တီပါရဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်သံကြောင့် မေမေ ဆတ်
ခနဲ ကတ္တီပါဆံပင်ကို ဆွဲထားရာမှ ဖြည့်ချပေးလိုက်သည်။

“သမီးလေး တစ်ယောက်တည်း၊ မွေးထားပါတယ် ... ဆိုး
လိုက်တာမှ တာစောကိုလန်လို့ ဟင်း ... အေး ... ညည်းကြပ်ကြပ်
ဆို၊ ညည်းမထိကို အဘိုးကြီးတောင် ဒေက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ ... ဘယ်အဘိုးကြီးလဲ”

“သွယ်ဝံ”

“မေမေ”

ကတ္တီပါအသံကြီးက ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်သွားလေ

တော့သည်။

ထောင်မှတ်တဲ့ အခါလို အပြောပုံလိုက်ရသဖြင့် ကတ္တီပုမှက်မှာ တစ်ပြိုင်လုံး ရဲရဲခြစ်သွားကာ ထုံတုံတုံကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟင်း ဟင်း ... မေမေပြောတာ ညည်းမှတ်ထား။ ညည်း အဲဒီလို ကြပ်ကြပ်ဆိုရင် သွယ်ဝလို အတိုကြီးကတောင် ညည်းအထိ ကို ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဟင် ... မေမေက ကတ္တီပုကို ဒီအတိုကြီးနဲ့ ဒီအတိုကြီး နဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... မှန်းထားတာ”

“အား ... အဲဒါ မေပေအဆက်ဟောင်းလေ”

“ဟဲ့ မိအဆက်ဟောင်းလို့ ညည်းကို ဘယ်သူက ပြောထား တာလဲ”

မေပေအသံက ဒေါသဖြင့် ခိုင်ကုန်မြင့်တက်သွားသည်။ ကတ္တီပုကတော့ ဂရုမစိုက်။

ဆံပင်ကလေးကို ပျက်နှာပေါ်ကနေ မတ်ခနဲ ကုပ်ပေါ် ဝဲကျသွားအောင် ပစ်တင်လိုက်ပြီး ...

“ထပ်ထားတာ”

“တာရော”

“မေမေ နောက်ယောက်ျားယူမယ်ဆိုရင် ကတ္တီပုက ဦး သွယ်ဝကြီးလို သူဌေးလူမျိုးကြီးနဲ့ဆို သဘောမတူရော အကြောင်း မရှိဘူး အင်း ... ဒါပေမဲ့ မျက်ရောင်ကြီးတော့ သဘောမတူနိုင်သေး ဘူး”

“ဟင် ... ညည်း ညည်း”

“ဘာလဲ ... မေမေက ဦးသွယ်ဝကြီးကို မကြိုက်ဘူးလား”

“ဟဲ့ မိကတ္တီပု ... အဲဒီသွယ်ဝက ငါနဲ့ ငယ်ပွေးဖြစ်ပေါက်”

“ဖြစ်ပေါက် ... ဖြစ်ပေါက်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“ဟယ် ... ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပြောရတာ ငါနဲ့သွယ်ဝတောင် ထိခွာနိုင်လုံးလုံးဖြစ်ပြီ သွား သွား ... ညည်းနဲ့စကားပြောရတာ နှလုံးခရာဂါရမယ် အေး ... ညည်း၊ ဒီစကားမျိုး ကြပ်ကြပ်ပြော သွယ်ဝကြားသွားရင် ညည်း၊ ကားအထင်ပဲရလိမ့်မယ် ညည်းကို ဒီကိုယ်တိုင် သွယ်ဝလက်ထဲကို အပ်ပြီး ကားတင်ပြေးခိုင်းမှာ”

“ဟင် ... မေမေ မေမေက”

“ဟေ့ ... ညည်း တာစကားမှ ထပ်မပြောတော့နဲ့ နောက် အစီပတ်ကြာရင် ငါ သွယ်ဝကို ထမင်းကျွေးဖိတ်မယ် အေး အဲဒါနဲ့”

www.burmeseclassic.com

ကျ သည်း ဣန္ဒြေရပါစေ၊ ဝါပြောတာ ရှင်းတယ်နော် ကတ္တီပါ”

“ဟွန်း”

ကတ္တီပါ ဒီတစ်ခါတော့ မေမေ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့

ပြောစရာလည်း ရင်ထဲမှာ မရှိအောင် မေမေ့စကားကြီးကို

ရှက်စွဲရင်ခုန်သွားရတာ ဖြစ်သည်။

ကျွတ် ... ဒါကြီးကိုများ မေကေ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီး နုနု

ဖစ်ဖစ်ကလေးနဲ့ သဘောကျတာ အံ့သြပါရဲ့။

ကတ္တီပါတို့ကတော့ Sorry ပါပဲ။ Sorry မှ Very Sorry

ပါပဲ။

ဟင်း ... ဒီအဘိုးကြီးကိုတော့ ကတ္တီပါက ဂုဏ်တွေ၊ ဓမ္မ

တွေမက်ပြီး ဘယ်တော့မှ နှလုံးသားကို ပုံမအပ်နိုင်။

ကတ္တီပါနှလုံးသားကို ပုံမအပ်စို့ ကတ္တီပါက ဒီလူကြီးကို

လက်နက်တစ်ခုနဲ့ တိုက်ထုတ်ဖို့ ကြံလိုက်သည်။

အဲဒီအကြံကတော့ ...

အခန်း (၃)

ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် ကတ္တီပါနားထဲမှာ မေမေ့

ပြောသံက ကန့်လန့်ကြီး ဖြတ်ဝင်သွားသည်။

“အေး ... သွယ်ဝ မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်၊ မနက်

နဲ့ Lunch လား၊ Dinner လား”

“... ”

“အင်း ... Dinner ... ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ အေးဟယ်

ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ ကြီးမှ ပြန်တွေ့တာ အေးအေးအေးအေးကို

ဘေးမပြောရဘူး၊ ငါ့သမီးဆိုးလေး နေ့ခင်း ယှက်တာနဲ့ ... အေးဟယ်

www.burmeseclassic.com

ရှင်မိလယ်

ဟင်း"

"..."

"ဟုတ်တယ် ဆိုးကယ်၊ ငါ့သမီး ဒဏ်ကို တော်ရုံတန်ခုံ ဒဏ်မခံနိုင်ဘူး"

"..."

"အေး အေး ဟင်း ဟင်း ... လာတော့မှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့"

"..."

"အေး ... သမီး ခေရုချီးနေတယ်"

"..."

အင်း၊ ... သမီးကတော့ ပြောမနေနဲ့"

"ဘာလဲ မေမေ"

သိန္နဲသားနှင့် ကတ္တီယိက စွာကုယ် စွာကုယ်အသံနှင့် တစ်ဖက်က လူကြီးနားကလောသွားအောင် ပိတ်ပေးလိုက်သည်။

"ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဒီမှာ လူကြီးပုန်းစကားပြောနေတာကို မသိ တတ်လိုက်တာ ... တကတဲ"

"တယ်သူနဲ့ ပြောတာလဲ"

တွယ်တာရာ ဒီလင်ပေဟက်တည်း

"ကတ္တီယိ"

မေမေက ပုန်းကို လက်ဝါးနှင့်ဆုပ်ပြီး ကတ္တီယိကို အော်လိုက်မှ ကတ္တီယိက မေမေကို မှုတ်စောင်းထိုးပြီး အခန်းထဲကို စခံနာင့်ပေါက်နင်း လျှောက်သွားသည်။

ကတ္တီယိထွက်သွားတော့မှ မေမေက ပုန်းစကားပြောတာကို ဆက်ပြီးပြောနေသံ ကြားလိုက်ရသည်။

"သွယ်ဝ ... နှင်ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ ... သမီးက ဟာ အေး ဟေး ဟေး"

"..."

"ပါပဲနော် သွယ်ဝ ... အင်း အင်း ဟုတ်ပါပြီ၊ အခုထိ နှင် ခင်ဘတ်ထီရမယ့်သူ မရှိသေးဘူးပေါ့"

"..."

"အင်း အင်း ... အေး၊ အေး"

ဟွန်း ... အမြင်ကတ်လိုက်တာ၊ အဲဒီလူကြီးက တာကောင် ဤသို့လို့ မေမေ ဒီလောက်အထိ ချီနေရတယ်မသိ။

ဟွန်း ... ပုန်းလိုက်တာနော်။

ကတ္တီယိပိတ်ထဲကနေ မှဲ့မှဲ့နဲ့ ကဲ့နဲ့ရင်း ကိုယ့်ကိုးကိုယ်

၃၆ မှတ်တမ်း

မှန်းထဲ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်း... လှလိုက်တဲ့ပျက်နာလေး။

ဒီပျက်နာလေးက ချောနေ လှနေလွန်းတော့ နောင်ယုက် သည့် ယောက်ျားတွေက မနည်း။

ဒါပေမဲ့ ကတ္တီယိုတို့က လွှားမနေ ကျွမ်းဝင်တာတတ်တာသလို သိုင်းကွက်နင်းထားတာမို့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မကြောက်။

ဒီတစ်ဖါ ယောက်ျားတွေ လိုက်နောင်ယုက်လိုက်တော့ ဒီ ထက်ပြင်းတဲ့ ရိုက်ချက်တွေနှင့် ထော်လိုက်ဦးမည်။

“ဆွေ... နိုး ယား”

သတိရလို့ လက်သီးဆုပ်ပြီး ကီးသွင်းလိုက်ကာ အားထုတ် လိုက်ပြီး ဟိုတစ်နေ့က အပူထမားတွေကို ဒီထက်ပြင်းပြင်း ရိုက်လိုက် ချင်တာ ထက်တွေယားနေသည်။

ဟင်း... အဲဒီနေ့က ဟိုလူကြီး ဝင်ကယ်လိုက်လို့ မို့

သူမ ဒုက္ခရောက်တော့မည်။

ဒီအကြောင်းတွေကို အဲဒီလူကြီး မေပေ့ကို မွှေးပြာလိုက်ရင်

ဖြင့်...

“အား... ပါတော့ တူပီတိုဦး”

တွယ်တာရာ ဒီတစ်ယောက်တည်း ၃၇

“ဟဲ့... ဘာ ဘာ တူပီတိုတာလဲ”

စိတ်ထဲက စကားသံတွေက အပြင်ကို အမှတ်တမဲ့ ထွက်ကျ သွားစဉ် မေမေ အခန်းထဲဝင်လာတာနှင့် တိုးသွားပြီး မေမေက မီးကြီးနှစ်ဖက်ထောက်ကာ ခပ်ထန်ထန်မေးလာတော့ ကတ္တီယို ဘာ ပြန်ပြောရမှန်း မသိ စွန့်အသွားခဲ့သည်။

မေပေ့ကိုလည်း အခုကြောင်ကြောင်နှင့် ပြန်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ထက်ညှိုးကလေးတစ်ချောင်းထောင်ကာ ...

“မေမေဖွဲ့ ဦး ဦး သွယ်ဝ”

“ဟဲ့ ခွေးသူရီးမလေးရဲ့... သွယ်ဝလို့ လူရိုးလှူပြောင် လှူချိုကြီးက ဝါလို မုတိုးမတော့ ယူတော့မလား။ ယူရော့ရို ညည်းပဲယူ မှာပေါ့”

“အစ်... ဟင်း ဟင်း”

ကတ္တီယို ပါးစပ်ကြီးဖြူပြီး အော်ကြီးဟစ်ကွယ် သောင်းကျန်း လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“တက်... တက်သွားတာ”

“ဟင်... တက်သွားတဲ့သူက စကားပြောတတ်တာပဲ”

www.burmeseclassic.com

မေမေက ကတ္တီပါ ရုတင်ပေါ် တုံးလုံးလှဲချလိုက်တာကို ဒေါသမျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေမှာ သေချာသည်။

ကတ္တီပါကတော့ တကယ်ကို သတိလစ်ချင်ယောင်ဆောင် လိုက်တော့သည်။

ပါးစပ်ကနေ အမြှုပ်တွေ ထွက်သလို တံတွေးတွေ တစ်လုံး ကြီး ထက်ကျလိုက်ပြီး ...

'အင်း ... ဟင်း ဟင်း'

“ခူး ခူး ခူး”

“ခူး ခူး ခူး”

“ဟင် ... ကတ္တီပါ ကတ္တီပါ တကယ်တော်တာလား။ ဟယ် ဒုက္ခ ဒုက္ခပါပဲ ... သမီး ကတ္တီပါ သတိရလား”

“ခူး ခူး ခူး”

မေမေက ကတ္တီပါ ပါးစပ်ထဲက တံတွေးတွေကို ကတ္တီပါ ဝတ်မလို ယူထားသည့် အင်္ကျီလေးနှင့် သုတ်နေတာမို့ ကတ္တီပါမှာ မျက်နှာလေး မရှုံ့မိအောင် မနည်းသတိထားလိုက်ရသည်။

မေမေ ရိုးတုံးတာကိုလည်း စိတ်ထဲကနေ ကျိတ်ရောင်း နေမိသည်။

အဟိ ဟိ ... ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ကတ္တီပါ ဉာဏ်များတာကို မေမေ အဟုတ်ယုံတာ ကတ္တီပါ ရယ်ချင်သွားရသည်။

“ခစ် ခစ် ခစ်”

“ဟင် ... သမီး သမီး သတိရပြီလား”

“အင်း ... ဟုတ် ဟုတ် ... မေမေ မေမေ ရေ ရေ”

“အေး အေး”

“အင်း အင်း မေမေ သေး သေး”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဘာသေးလဲ ဒုက္ခပါပဲ ဒီကောင်မလေး ကယောင် အတမ်းနဲ့ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ကတ္တီပါ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ကာ မေမေ အစိုးရိမ်ပိုနေတာကို ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်တည် အညှပ် ပြောလိုက်သည်။

“ရေလည်း သောက်ချင်တယ်။ သေးလည်းပေါက်ချင်တယ် ဆို ပြောတာပါ မေမေရဲ့ အား ... မှူးလိုက်တာ၊ ကတ္တီပါကို တွဲထူပါ နဲ့ မေမေ”

“အေး အေး ... ထနိုင်ရဲ့လား”

"ဟုတ်ကဲ့ ဆုံကြည့်မယ်... အင်း ဟင်း ဟင်း"

"ဟင်... ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ"

မေမေက ရုတ်တရက် ကတ္တီပါ ငိုလိုက်တာကို တအံ့အမံ့
လှည့်ကြည့်တော့ ကတ္တီပါ အမှုပိုမိုဖြစ်ပင် မျက်စောင်းခဲပြီး အခွင့်
ကောင်းယူလိုက်သည်။

"ကတ္တီပါကို နောက်တစ်ခါ အဲဒီအတိုင်းကြီးနဲ့ မပြောနဲ့
ကတ္တီပါစိတ်ကို သိတယ်နော် မေပေ"

"အေးပါ အေးပါအေး... မေပေ ညည်းမကြိုက်တာကို
မပြောတော့ပါဘူး"

"Promise နော်"

"အေး အေး... Promise"

"ဒီလို အဲဒီလူကြီးကို မနက်ဖြန် Dinner စားဖို့ ဖိတ်ထား
တာ ဖျက်ပစ်လိုက်"

"အို အေး... ဖျက်ပစ်လို့ ကောင်းမသား။ သူက ငိုသူလေး
ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်"

"ဟင်အင်း ဟင်အင်း... ဖျက်ပစ်၊ ကတ္တီပါ ဒီလူကြီးမျှ
ခွက်ကြီးကို မကြည့်ချင်ဘူး"

"ဟဲ့... သွယ်ဝက ညည်းကို ဘာပြောထားလို့လဲ"

"ဟင်"

"ကဲ့... ပြော"

"ဟင်"

"သွယ်ဝက ညည်းကို ဘာလုပ်ထားလို့လဲ"

"မေမေနော်"

ကတ္တီပါ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ခုတင်ပေါ်ကနေ ထထိုင်ပြီးခါမှ
ဆတ်ခနဲ တုံးလုံးလှဲချလိုက်တော့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးနောက်သွားတော့
သည်။

"အား... မူးလိုက်တာ၊ အသေသွားစမ်းပါခဏ"

"ဟဲ့... ဘာ ဘာ... ညည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ရ
အောင်"

"ကိုယ့်တယ် ကိုယ့်တယ်... လောကကြီးမှာ နေတောင်မနေ
ချင်တော့ဘူး"

"ဟင်... ညည်းက လောကကြီးမှာ ဘာလို့ မနေချင်တာ
လဲ"

"မေပေ ဒီအတိုင်းကြီးနဲ့ ကတ္တီပါကို ဆက်ပြီး သဘောတူနေ"

မယ်ဆိုရင် ကတ္တီပါက စိတ်လိုက်မှာနိပါ ဆုံးဖြတ်မှာပဲ”

ကတ္တီပါ အရဲစွန့်ပြီး မေမေ့ကို ဆန့်ကျင်လိုက်သည်။

ခုနစ်ကလည်း သတိလစ်ဟန်ဆောင်ပြီး အခွင့်ကောင်းကို တောင်းဆိုလိုက်ပေမယ့် မေမေက ပါးနပ်စွာဖြင့် ကတ္တီပါ တောင်းဆိုမှုတွေကို မလိုက်လျော့ခဲ့လို့ ကတ္တီပါ ငါ့ပဲလေးနှင့် ထပ်ဆင့်တောင်းဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်လိုက်တာဖြစ်သည်။

ဒါကို မေမေက ရင်ဘတ်ကြီးပိပြီး ကတ္တီပါကို ခပ်စိန်းစိန်း ကြည့်ကာ ...

“ကတ္တီပါ”

လို့ အော်လိုက်တော့ ကတ္တီပါက တစ်ဖက်လှည့်ပြီး တင်ပါးလေးကို ကောက်ချိတ်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“စိတ်ကောက်တာ စိတ်ကောက်တာ”

“ဟယ် ... စိတ်ကောက်တာနဲ့ တင်ပါးကို ကောက်ထားရသလား အင်း ... ခက်ရချည်ရဲ့ ညည်းနော်၊ ညည်း သွယ်ဝရေမှာတော့ မဟုတ်တရုတ်တွေ မကောက်ပြပါနဲ့အေ”

“လာပြန်ပြီ ဒီအဘိုးကြီး”

“အေး ... လာရမှာပဲ”

“အဘိုးကြီး မပါရင် ပွဲမစည်သူလား”

“အေး မစည်ဘူး၊ သူက ဟိုင်းဘော့စ်”

“ဟိုင်းဘော့စ်ဆို မေမေယူ”

“ကျွန်ုပ်မကြိုက်လို့ပေါ့၊ ကျွန်ုပ်မကြိုက်လို့ သမီးနဲ့ လျော်ရတာပေါ့”

“မေမေ ... အီး ဟီး ဟီး”

ကတ္တီပါ မေမေ့ကို ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရတော့သည့်အဆုံးဟီးချု ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

ကတ္တီပါ ဟီးချုငိုလိုက်တာကို မေမေက မချော့တော့ဘဲ ခပ်ခပ် ငြိုးပြီး အခန်းထဲက လှည့်ထွက်သွားချိန်မှာ ကတ္တီပါကတော့ အခန်းထဲမှာ သွယ်ဝဆိုတဲ့လူကြီးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကတ္တီပါတို့အိမ်ကို ဆက်မလာတော့အောင် ကြံစည်နေလိုက်တော့သည်။

ရှင်စိထယ်

တွယ်တာရော ဒီဇာန်ယောက်တည်း၊

အခန်း (၄)

သွယ်ဝလည် ယုရိန်ထားသည့် Dinner ကိုစားဖို့ ခိုက်ထဲက
အစွဲနို့ပြည်လာသည်အထိ စောလောင်နေချိန်ဖြစ်သည်။

အင်း... ဒီနေ့ကျမှ သူ့ခိုက်ကာလည်း ရှုပ်ပျက်အောင် ဆာ
နေခဲ့သည်။

“အားပါးပါး... ငါ စိတ်လွှဲရှားနေတာလား၊ ကောင်းလေး
နဲ့ တွေ့ရတော့မယ်ဆိုတော့ ဟင်း ဟင်း... ကောင်းလေးက အခု
အဖျိုပေါက်၊ ငါ ငါ ဒီအတွေးတွေတွေ့တာ သင့်တော်ပါ့မလား”

သွယ်တောင်ယောက်တည်း၊ ဂနာမဉ်းဖြစ်ကာ ကိုယ်နယ်ခွာ

လွှမ်းမိုးစေ

ဝဖိုင်ခိုင်ကြီးကို ငုံကြည့်လိုက်သည်။

အင်း... အသက်က လူကြီးပိုင်းလေးဆယ်တောင် တစ်နှစ် စွန်းသွားပြီဆိုတော့ ပိတ်ကလည်း ချလို့ရမယ် မထင်တော့။ ဒါပေမဲ့ သူ ပိတ်မချလို့မဖြစ်။

ဟိုကောင်မလေးက ဆယ်ကျော်သက်ကလေးဆိုတော့ ဝိန်ဝိန်ပါးပါးလေး။

အရပ်ကတော့ Heavy၊ သူနှင့် နင်လားငါလား Level ပါ။

အဟွန်း... အသက်ကတော့ အဖေနဲ့သမီးအရွယ်ပါ။

ဘာဖြစ်သလဲကွာ... ယောက်ျားဆိုတာ အသက်ကြီးလည်း အရှုံးရှိတာမှတ်လို့။

ဆိုရိုးစကား စကားပုံတောင်ရှိသေးသည်။ ယောက်ျားမှာ ပစ္စည်း မိန်းမပုခက်တွင်းတဲ့။

ဟဲ့ ဟဲ့... ဒီဆိုရိုးစကားကိုတော့ သူ တော်တော်သဘော ကျသွားပါသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”
သွယ်ဝ ကိုယ့်အတွေးကိုယ် သဘောကျပြီး တစ်ယောက်

တည်း ရယ်နေကာကို အခန်းဝကနေ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့် လာသည့် တပည့်က လက်ညှိုးကြီးထိုးပြီး...

“ဆရာ”

“...”

“ဆရာ”

“ဒါ ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲဗျာ”

“ဟမ်”

တပည့်လေး လက်ညှိုးညွှန်ပြသည့် ဓမ္မာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟိုက်... ပလုတ်တုတ်”

“ဆရာရယ်... ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

“ဟာ... ငါ ပုဆိုးလဲရကောင်းမလား။ ဘောင်းဘီဝတ်ရ ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားရင်း ပုဆိုးရွတ်လိုက်တာ မင်းကလည်းကွာ အောက်ခံဘောင်းဘီ ဝတ်ထားပါတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့ ဆရာရယ်... တော်သေးတာပေါ့။ တွန့်တော့ဆိုတော့ တုတ်တစ်ပြက် ဓားတစ်ပြက် မပြုလိုက်ပါနဲ့ ဆရာ ရယ်”

“မင်း ဘာပြောတယ်”

“ဆရာ... ခြောက် သတိရပြီ... ပုဆိုးဝတ်ပြီး ဧည့်ခန်းကို မြန်မြန်လာခဲ့ပါ။ ဖုန်း ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဟင်... ဘယ်ကဖုန်းလဲ”

သူက ကွင်းလုံးချွတ်ချထားသည့် ပုဆိုးကြီးကို ပြန်ကောက် ဝတ်ပြီး တပည့်ဖြစ်သူကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် မေးလိုက်တော့ တပည့်က ယောင်ယောင်ကန်းကန်းဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းကြီးကုတ်လိုက်သည်။

“ဟကောင်... ဘယ်ကဖုန်းလဲလို့ မေးနေတယ်လေကွာ”

“ဟို... ကောင်မလေးတစ်ယောက်အသံပဲ”

“ကောင်မလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့ဆီ ဘယ်ကောင်မလေးမှ ဖုန်းမဆက်ဖူးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... ဆရာ့ဆီ ကောင်မလေးတွေ မဆက်ဖူးပါဘူး။ ဆက်တာ ကောင်မကြီးတွေချည်းပဲ”

“ဟေ့ကောင် ( ) သား”

“အား... မဆဲပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာ့ပါးစပ်ကြီးဒဏ်ကို ကောင်မလေး”

“( ) ကောင်မလေး”

“အား... အဆစ် အဆစ် မဆဲပါနဲ့... ကောင်မလေး သနားပါတယ်”

“ဟား... ဘယ်သူပါလိမ့်”

သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်သွားဖုန်းမသိအောင် တစ်ဖျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

အင်း... ကောင်မလေးတို့။ ဘယ်ကောင်မလေးလဲ။

ကတ္တီပါလေးများလား။

အင်း... ဖြစ်နိုင်ခြေများပါသည်။

‘တီ တီ တီ’

“...”

‘တီ တီ တီ’

အိမ်ရှေ့ဆီကကားဟွန်းသံကြောင့် မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ညှပ်

သည်စားဖို့ အလုပ်ရှင်နေသည့် မေမေက ကတ္တီပါကို လှမ်းခေါ်လိုက်
လေသည်။

“ကတ္တီပါ သမီး ကတ္တီပါ”

“...”

“ကတ္တီပါ”

“ရှင်”

ကတ္တီပါ စိတ်ထဲမှာ မုန်းလွန်းလို့ အကျယ်ကြီးထူးလိုက်သည်။
ဟွန်း... မုန်းလိုက်တာ မေမေ့ကို မုန်းသလို အဘိုးကြီးကို

လည်း မုန်းသည်။ အဘိုးကြီးက လှမ်းကြီး။

ကတ္တီပါ သူ့ကိုမလာဖြစ်အောင် မုန်းဆက်ပြီး သောင်းကျန်
မိတာကို သူကလည်း ပြန်ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်။

သူ ခြိမ်းခြောက်သည့် စကားကတော့ ...

“အေး ... မင်းက ငါ့ကို ထမင်းစားမလာစေချင်ဘူး ...

ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အေး ... ဒါဆို ငါကလည်း မင်းယောက်ျားတွေ အမှူး
မားတွေနဲ့ ခြံသားဖြစ်ပြီး စုတ်ရိုက်ပွဲဖြစ်တာကို မုသိအောင်

ပြောရမှာပဲ”

“ဟင် ... တာ”

“အေး ... ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဦးသွယ်ဝကြီး လူပါးမဝနဲ့”

“ဟ ... လူပါးဝတာက မင်း၊ ဝယ်ဝယ်လေးနဲ့ လူသည်ကျ
နေတာ၊ ယုကိုပြောရမယ် ... ယု နှင့်သမီးကို စိတ်မချနဲ့လို့ သင့်တော်
တဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေရင် ယောက်ျားသားဝမ်းစားလိုက်လို့”

“တာ”

“ဟေ့ ... မင်း မပိုက်နိုင်နဲ့”

“ကျွတ် ... ဒီမှာ ဦးသွယ်ဝ ... ရှင် ထမင်းစား လာဖို့
ထိုင်စိတ်မကုန်နဲ့ လာစားရင်လည်း ရှင်ကို မသတိပေးစာပဲ ကျွေးမှာ”

“တာပဲကျွေးကျွေး လာမှာပဲ”

“ရှင် ရှင်”

“အင်း”

“ထောက် လူကြီးဖြစ်ပြီး နာဘူးကျလိုက်တာ”

“ဒါပေါ့ အသက်အရွယ်က”

သူ့စကားအဆုံးကို မစောင့်ဘဲ ကတ္တီပါ မုန်းကို ခွက်ခွဲ

ပစ်ချလိုက်သည်။

တောက်... အခုတော့ သူက ထမင်းစားဖို့ ရောက်လာပြီ။

မသတိလိုက်တာ။ ကတ္တီပါ စိတ်ထဲကနေ ကျိန်ဆဲရင်း

မေမေ့ကို ခပ်တည်တည် ပိတ်ကြည့်လိုက်တော့ မေမေက ကတ္တီပါကို

ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ ...

“သွား... ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံနေနဲ့ဦး၊ ပြီးတော့မှ ငါလာ

မယ်၊ ဒီမှာ ဟင်းဆိုးပကျက်သေးလို့”

“ဟာ ... မသွားဘူး”

“ကတ္တီပါ”

“မေမေ့ လူကြီး”

“ဟဲ့... ခိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ သွားစမ်း၊ သွားစမ်း၊ နင်နော်

နင် ဝဲကြီးမယ်၊ ငါရည်ရွယ်ထားတဲ့ သူငယ်ချင်းသမက်လောင်းကို”

“မေမေ့”

ကတ္တီပါ အကူမပြုဘဲ အော်လိုက်တာကို မေမေက လန့်သွား

သွားပြီး ပါးစပ်ကို ဖယောင်းပိတ်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဦးသွယ်ဝ ကတ္တီပါတို့သားအမိနှစ်ယောက်

စကားများနေသည့် အခန်းရှေ့ခရီး ကွ ကွ ကွ ရောက်ရှိလာသည်

တွင် မေမေစရာ ကတ္တီပါပါ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင်... သွယ် သွယ်ဝ”

“ဦး သွယ်ဝကြီး”

“ဘာလဲဟ”

“အား ဟား ဟား... အရှူးကြီး”

“အဟင်း ဟင်း... ဟဲ့ ကောင်မလေး”

“အား ဟား ဟား အရှူးကြီး”

“ဟင်... ဘာ ဘာပြောတယ်”

သွယ်ဝသည် သူ့ကိုကြည့်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် အလိုက်

သည်းလိုက် ရယ်နေတာကြီးကိုကြည့်ပြီး ...

“ဘာလဲ ဟ”

“ဘာလဲ ဟ”

“ဘာလဲ ဟ”

နှင့် ကြောင်တောင်တောင်ကြီးရပ်နေသည်။

“အောင်မယ်လေး သွယ်ဝရယ်၊ နင်ကလည်း ကိုယ့်အရွယ်

ကြီးနဲ့ ပုဆိုးပဲဝတ်လာပါတော့လား၊ ဘောင်းဘီတိုကြီးဝတ်လာချ

အောင်”

“ဟာ... သတလည်း”

“အရှက်ကြီး”

“ဟိတ် ကောင်မလေး ... နင်က ဝိုက်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ရှာလို့ ရှာတယ်ပြောတာ”

“သမီး ... သွား သွား သွယ်ဝကို ထမင်းမစားခင် ကော်ဖီ ဖော်တိုက်လိုက်”

မေမေက ဦးသွယ်ဝ ရှက်ပျက်စရာကြီးနှင့် ရှက်ရမ်းရမ်းလာ တာကို ပြီးစိမ့်ကြည့်ပြီး ကတ္တီပါကို သူတို့ရှေ့မှ ထွက်သွားအောင် ကော်ဖီဖော်တိုက်လိုက်သည်။

ဒါကို ကတ္တီပါက နားလည်စွာဖြင့် နားခေါင်းရှုံ့ပြီး ...

“လုံးဝ တာတာပဲ ဦးသွယ်ဝကြီး”

“ဟေ”

“အဟား ဟား ... ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာနော်”

“ဘာပြောတယ်”

“ထော်ပါတော့ သွယ်ဝရယ်၊ ကလေးနဲ့တူပြီး ပြောမနေပါ

“ဒါ ကလေးမဟုတ်ဘူးကွ၊ သူက လူကိုလှောင်ရအောင်”

ဦးသွယ်ဝ ရှုရှုရှုရှုရှုရှု ဒေါသထွက်သွားတာကို ကတ္တီပါက အမေ့ကို မျက်စပစ်ပြီး ရယ်ရယ်လှုပ်နှံသည့် နှုတ်ခမ်းသားလေးကို ချိတ်ကာ ဝိုက်ထောင်သူကနေ ရှာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အခန်း (၅)

သွယ်ဝံသည် ကတ္တီပါရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး အိမ်အပြန်လမ်းမှာ သောင်းကျန်းချင်တာ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ဝဲ သောင်းကျန်းခွင့်ရတော့မည်။

‘ရိုး ယား အား ဝှန်း’

“...”

“ရှက်လိုက်တာ ရှက်လိုက်တာ”

“...”

‘ယား သွား ခွပ် ဒုန်း’

သွယ်ဝ အိမ်က အလုပ်သမားတွေကို ရှက်ရကောင်းမှန်း မသိတော့ဘဲ ရှေ့ပင်ကြီးဝတ်ထားသည့် ပေါင်ကြီးကို ကားပြီး မြင်မြင်သမျှ ပစ္စည်းတွေကို ဝုန်းဝုန်းကျဲ ပေါက်ခွဲလိုက်သည်။

အဲဒီလို သူ့ အရှူးကြီးတစ်ယောက်လို ပေါက်ကွဲနေတာကို အိမ်က အလုပ်သမားတွေက ချစ်ခင်နားဝမှာ လာရပ်ကြည့်သည့်အထိ မျောက်ပွဲဖြစ်သွားတော့သည်။

အလုပ်သမား လေးငါးယောက် ချစ်ခင်နားဝမှာ ရပ်လာတော့ မှ သူက သတိရသွားပြီး ...

“မင်း ... မင်းတို့က ဒါ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဗျာ”

“ဗျာ”

အလုပ်သမားကောင်လေးတွေ တစ်ယောက်တစ်ယောက် အံ့ဩသွားတာကို သူက ဖြစ်ခြောက်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဒါ ဘာလာလုပ်တာလဲလို့”

“ဆရာ ... ဆရာ ဆေးများ ဆေးများချသလားလို့”

“ငါက ဆေးချရအောင် ဆေးချတဲ့သူဌေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အေး ... မဟုတ်ရင် ဘာသူဌေးလဲ ... ပြောစမ်း”

“ဟုတ်”

“ဟုတ်”

တဟုတ်တဟုတ်လုပ်ပြီး သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်းကို ကြည့်တာ ဖြစ်စိန်ဖြစ်နေကြသည့် ကောင်တာကို သူ့ဖေါသဝလဲကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ကတ္တီပါတို့သားအမိရေမှ အရှက်ကွဲခဲ့သမျှ ပေါက်ကွဲသွားပါတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါမေးနေတယ်လေ ... ငါ ဘာသူဌေးလဲလို့”

“ဟို ဗို ... အသက်ကြီးမှ နှာခေါင်းပွတ် သူဌေး”

“ဘာကွ”

“အား ... ဆရာ မဟုတ်ဘူး နှာခေါင်းမှာ ဝက်ခြံပေါက်လို့ ခွဲ ပွဲ ပွဲတာလို့”

“ခုနီး”

“သွား သွားစမ်း ... ထွက်သွားကြစမ်း”

သူ့ပျက်လုံးတွေ ပြာစွားသည်အထိ ဒေါသထွက်စွာ နှာခေါင်းမှာ တင်ထားသည့် ဖန်ခွက်ကို အုတ်ခုံနှင့် ဝင်းလိတ်ခွက်

လိုက်သည်။

တောက် ... ခွေးသူရီးတွေ။

ငါ့ကိုများ အသက်ကြီးမှ နာခေါင်းပွတယ် ပြောရအောင် ဟင်... ငါ့အသက်က ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ။ အခုမှ အသက် လေးဆယ်ကို တစ်နှစ်စွန်းရုံ ရှိသေး။

ဟား... အသက်ကြီးတာ အပြစ်လား။

အသက်ကြီးရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မချစ်ရတော့ ဘူးတဲ့လား။

“ဟား... မဆိုင်လိုက်တာ မဆိုင်လိုက်တာ”

ရင်ထဲက အတွေးတွေက ပါးစပ်မှ ထွက်ကျသွားရလေ သည်။

“ဟင်... ဘာ ဘာမဆိုင်တာလဲ ဆရာ”

“ဘာကွ”

သူ မျက်စိမှိတ်ပြီး ဆိုဟာကြီးမှာ ခြေချိတ်ထိုင်လိုက်တုန်း သူ့အနားက ထွက်လာသည့် မျက်စိအသံက သူ့ကို ဒေါသတကြီး မျက်လုံးကြီးဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်အထိ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဝင်းက ဒီကိုတာလာလုပ်တာလဲ။ ငါ မင်းတို့ကို မောင်း

ထုတ်ထားဟယ်လေး၊ ငါ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရင်အောက်ထိ တာကြီးကို တွေးချင်လို့”

ဗျက်ပိကတော့ သူ့လက်ရင်းတပည့်မို့ သူ ဘာပြောပြော အာလုပ်လုပ် ခေါင်းငုံ့ခံပြီး သူ့ကို အနှံ့တာခံသူဖြစ်သည်။

သူကလည်း မတရား မနိုင်စက်တာကို တပည့်က သိထား သူ ဖြစ်သည်။

အခုလည်း ကြည့်...။

သူ ဒေါ်ကြီးမောကြီး မောင်းထုတ်နေတဲ့ကြားက တပည့် ဗျက်ပိက နေကျန်ခဲ့ပြီး သူ ရင်ဖွင့်မှာကို စောင့်နားထောင်နေခဲ့သည်။ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်ပြီး အစိုးရိပ် နှိသည် အသံလေးနှင့် ...

“ဆရာ... ဆရာ ဒေါသတွေ အရမ်းမထွက်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဒေါသထွက်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဗျာ”

“ဟာ... အူကြောင်ကြောင်နဲ့ကွာ၊ ဒေါသထွက်တော့ ဘာ ဖြစ်လဲ ဗျက်ပိ”

သူ ဒေါသနှင့် အော်လိုက်တော့မှ ဗျက်ပိက ကျေးမတွန့်

သွားပြီး သူ့ကို ငါ့ခပ်မောင်းခဲလောင်းကြည့်လာသည်။

“ခေါသထွက်တော့ သွေး သွေးတိုးတာမို့ ဆရာရယ်”

“ဘာကွ ... ငါ့အရွယ်က သွေးတိုးတဲ့အရွယ်လား”

သူ ခေါသတကြီး အော်လိုက်တာကို ဗျက်ဝိက ခက်ကလေး ပုပြီး ...

“ဆ ဆရာ အသက်ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးဆယ်ကျော်”

“ဗျာ”

“ဘာ ဗျာလဲကွ”

“ကျွန်တော် ကျွန်တော် သိထားတာက လေး လေးဆယ် တောင် တစ်နှစ်ပြည့်သွားလို့ နှစ်နှစ် ခွန်း ခွန်း”

“ဟိတ်ကောင် ... ငါလည်း လေးဆယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဟင် ... ခုနက”

“ဟိတ်ကောင် ... ဟား ... စိတ်တွေ့မှန်းပြီး ဝိန်းရတဲ့ကြား ထဲကွာ မင်းက တစ်မောင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က ဆရာ အသက် အရွယ်နဲ့ သွေးတိုးပြီး သက်တမ်းတိုမှာ ဇိုးလို့”

“ဘာ တာ”

သူ ဗျက်ဝဲကြီးဖြူး ပေးလိုက်တော့ ဗျက်ဝိက သူ့ကိုယ် ခန္ဓာကို ခြုံကြည့်ပြီး ...

“ဆရာက ဝတယ်လေဗျာ၊ ဝတဲ့သူက အသက်လေးဆယ် ကျော်တာနဲ့ သွေးပေါင်ကုမဆေး၊ သုံး သုံးရတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ ... ဆရာ မမီလေးကရော အသက် အသက်လောက်ရှိပြီလဲ”

“မူမမီလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ဗျက်ဝိကကားမှာ မပျာပါသွားတော့သည်။

“အေးကွာ ... မမီလေး အသက်က ဆယ်ရှစ်နှစ်”

“ဗျာ”

ဗျက်ဝိ ခုံသြသွားတာကို သူ ခေါသဗျက်ဝဲကြီးနှင့် စိုက် ကြည့်လိုက်တော့ ဗျက်ဝိက သတိထားမိသွားပြီး တဟ်ဟ် ရယ်မိ တော့သည်။

“ဟိ တဲ ဟိ”

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“ကြီးလို့”

“ဘာကွ”

“အာ ... ဆရာက အသက်ကြီးလို့”

“အေးကွာ ... ငါ့အသက်ကို ဆယ်နှစ်လောက် ပြန်ငယ်မစ်ချင်တာ၊ ဆယ်နှစ်လောက်ဆို အိုကေပဲ၊ သုံးဆယ့်တစ် ... ဟင်းဟင်း”

“ဟင် ... ဆရာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အသည်းယားလို့ပါကွာ၊ အသက် အသက်ကြီးတာကြီးကို ဟင်း သူ့ကကွာ ရုပ်ကလေးကချော၊ နုကလည်း နု၊ ငယ်ကလည်း ငယ် မထိရက် မကိုင်ရက်စရာလေးကွ”

“ဗျာ”

“ဪ ... အေး ဟေး ဟေး ... မင်း တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ သူ့ကိုထိမှီ ကိုင်မှီ နေနေခဏသာ ဟင်း ... လည်လိုက်တာ လည်လိုက်တာ၊ ဟေ့ကောင် ငါ ဒီ ခူးကျကြီးဝတ်တာ လှရဲ့လား”

“မလှဘူး”

“ဘာကွ”

“အာ ... လှ လှတယ်လို့”

“အေး”

“ဪ ... လှတယ်လို့၊ ကောင်မလေးက ပြောသလာ ... ဟင်လို့”

“ဟာ မင်းဟာကလည်း ငါနဲ့ ဒီခူးကျကြီးနဲ့ မလိုက်ဘူးလား၊ အင်း ကောင်မလေးကတော့ ငါ့ခူးကျကြီးကိုကြည့်ပြီး အရှုံးကြီးတဲ့”

“ဟုတ်တာပဲ”

“အေးကွာ ... ပြောကြ ပြောကြ၊ မင်းတို့က လူငယ်တွေ၊ ခေတ်နဲ့အညီ ဝတ်တတ်စားတတ်တယ်၊ ငါက ရှေးအဘိုးအို၊ မဝတ်တတ် မစားတတ်ဘူး မဝတ်တတ်ဘူး”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးခံစားလိုက်မုန်းမသိ ရှက်သွားကာ မျက်နှာကြီးကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ချလိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ခါးကြားထဲက Hand Phone က တတူတူ မြည်လာတော့သည်။

“ဆရာ ... ဖုန်းမြည်နေတယ်”

“ကြားတယ်”

သူက ခါးကြားထဲက Hand Phone ကို ဆတ်ခနဲထုတ်ပြီး

ချက်ချင်းပင် ဖုန်းခွင့်ကာ အခပ်ပြုလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ဦးသွယ်ကြီးလား”

“ဟင် ... ဘာ ဘာ မင်းလေး”

သူက ကြားလိုက်ရသည့် အသံလေးကို မယုံနိုင်သလို အံ့သြပြီး မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ...

“မင်းလေး”

လို့ အော်လိုက်တော့ တစ်ဖက်က “အား” ခနဲ အော်လိုက်တဲ့ အလို တပည့်ကလည်း သူ့ခါးကြီးကို ဝိတ်ဖက်ကာ ...

“မင်းကြီးမင်းလေး ညီစောင်လား ဆရာ”

“ခွေးသူ့ခွက်”

“ဗျာ”

“သွား သွား ... မင်း ခည့်ခန်းထဲက ထွက်တော့ ဒါ ဒါ မဒီလေး ဖုန်း၊ ငါပြောချင်ရာ ပြောတော့မယ်”

“ဆရာ မတော်ဟရောတော့ မပြော”

သူ ချက်ပိကို ခည့်ခန်းအပြင် ဆွဲထုတ်ပြီး ဖုန်းကို နှစ်ဖက်က ပိတ်ဆို့ထားစေလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“...”

“ဟယ်လို”

“...”

“ကတ္တီယီ”

“...”

“ဟား ဒုက္ခပဲ ... သွားပါပြီကွာ သွားပါပြီ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းခွင့်သွားပြီး သွယ်ဝရင်ထဲ ဝရံမီးလောင်သွားတဲ့ ထွန်ထွန်လူးသွားကာ ခည့်ခန်းဆိုဖာရည်ကြီးအထိ ပစ်တိုက်ချက်ပိပြီး ဟီးခနဲ သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိတော့သည်။

သက်ပြင်းချရင်းနှင့် ပါးစပ်မှလည်း ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်မိခဲ့တော့သည်။

“အား ... ဒါလေးကလည်း ဉာဏ်များလိုက်တာ၊ ငါကလည်း ဉာဏ်နည်းလိုက်တာ”

ဟင်း ... ငါဉာဏ်နည်းလွန်းလို့ အသက်လေးဆယ်ကျော် ဆယ်ကျော်သက်ကလေးကို ချစ်မိတာ ချစ်မိတာ။

ချစ်မိတဲ့အသည်းကွေး

အား... သေပြီ မကွဲဘူး၊ မင်းကို ငါသိပ်ချစ်တယ် ကတ္တီဝါ
ရယ်၊ မင်း မင်း ငါ့ကို လက်ခံပေးပါ ... နော် နော် ကတ္တီဝါ”

အခန်း (၆)

“ဟင် ... လာ လာပြန်ပြီ ဟိုလူကြီး”

ကတ္တီဝါ အသံထွက်ရေရွတ်ပြီး ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာသည့်
အသွယ်ခဲ၊ PRADO အဖြူကြိုးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မောလူမော ဖြစ်
လာသည်။

ကြည့်စမ်း ... ဒီလူကြီး ပြန်သွားတာ တစ်ပတ်တောင်မပြည့်
သေး။ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာသည်ဆိုတော့ ရူးများရူးနေသည်
ဘေးမသိ။

သေချာသည်၊ ဒီလူကြီး ရူးနေတာ။

ဒီလူကြီး အရွယ်ဟာ ဘာထွာရူး (စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းပါတယ်၊ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ နှာခေါင်းပွတာ။ အား ... ရူးချင်ပါရဲ့)

ကတ္တီပါ တကယ်ရူးချင်ပါသည်။

ကတ္တီပါသည် ဦးသွယ်ဝကြီး ဦးတည်နေသည့်လမ်းကြောင်းကို သိထားပြီ၊ ဝါဆို ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်သွားရသည်။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်သလို ရှက်လည်းရှက်မိသည်။

“အား ... ငါရူးချင်ပါတယ်၊ ဘယ်ရှေးရေစက်ကြောင့် ဒီအသက်လေးဆယ်ကျော်အဘိုးကြီး အချစ်ကို ခံရတာလဲ မသိဘူး၊ ဟီး ဟီး ... သေသာပစ်ချင်တယ်”

ကတ္တီပါ စိတ်ထဲကနေ ရှက်ရွက်နှင့် အော်ပစ်လိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

‘တိ တိ တိ’

“...”

‘တိ တိ တိ’

“...”

‘တိ တိ တိ’

“ဟား ... ဒုက္ခပါပဲ၊ မေမေကလည်း အခုထိ ပြန်မလာ

သေးဘူး၊ ငါ ... ငါ တစ်ယောက်တည်း”

“ဒီလူကြီးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်လို့ မမြစ်ဘူး”

ကတ္တီပါ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်ကာ အစဉ်းစားကျပ်နေတုန်းမှာပဲ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည့် ခြေသံကြမ်းကြမ်းနှင့်အတူ ...

“ယုရေ”

“...”

“အိမ်သားတွေ”

“...”

“ကတ္တီပါ”

ဟာ ... အသံပြုကြီးနှင့် ဟစ်နေတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကြား သွားမှဖြင့် ဒုက္ခ၊ တကယ့်ဒုက္ခ။

ကတ္တီပါ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မီးဖိုထဲကနေ မပြေးရုံ တမယ် ခြေလှမ်းတွေနှင့် လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။

ညှပ်ခန်းထဲကို ကိတ္တီပါရောက်တော့ ဦးသွယ်ဝကြီးက ကတ္တီပါကို မျက်လုံးတောက်တောက်တွေနှင့်စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ကတ္တီပါ ... ကလေး”

“ဘာဖြစ်တယ်”

“အား... ညည်း ညည်း ဒီ ဒီအဝတ်အစားတွေလည်း
ဝတ်တာပဲလား”

လက်တစ်လုံး လည်ဟိုက် ဂါဝန်အနီပြောက်ကလေး ဝတ်
ထားသည့် ကတ္တီပါကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အရှူးကြိုးလို မေးလာသည့်
ဦးသွယ်ဝကို ကတ္တီပါက မျက်စေ့စင်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လဲ ... ဒီ ဒီအဝတ်အစားတွေ ဝတ်တာ”

“ဪ ... ဖေါ့ ဖေါ့လို့ပါ”

“ဘာ”

“မဟုတ်ဘူး ... ဖေါ့ ဖေါ့လွစ်တာ ဖေါ့လွစ်တာ”

“ရှင် အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေနဲ့ ရှင်သာ အသက်အရွယ်
နဲ့ မမျှအောင် ကိုယ်ခန္ဓာ ဝတ်ဆင်ကြီးကို ဒူးကျုံးထားတာ ရှက်စရာ”

“ဟမ် ... ငါ မဝတ်တော့ပါဘူး။ အခု ပုဆိုးပဲ မင်းအကြိုက်
မင်းအကြိုက်”

“ဦးသွယ်ဝ”

ကတ္တီပါ တဖုအားအော်လိုက်တာကို သူက နားနှစ်ဖက်ပိတ်ပြီး

နက်စိနှစ်လုံး မိုတ်ချလိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ပေါ်ကိုတက်လာသည့် ခြေသံနှင့်အတူ။

“ဟယ် သွယ်ဝ ရောက်နေတယ်။ ထင်သားပဲ။ အိမ်ရှေ့မှာ

ဆိုကာဆိုက်ထားကတည်းက သွယ်ဝတော့ လာပြန်ပြီလို့”

“ဘာ ... နင် ဘာစကားပြောတယ် ယု”

“ဪ ... တစ်ကျော့ တစ်ကျော့ပြန်လာတယ်လို့ပါ သွယ်
ဝယ်။ ဟဲ့ သမီး ... ဦးကို အအေးလေး ဘာလေး ဝဲညှိခံလိုက်ဦး
လေ”

“နင့်သမီးက ငါ့ကို ရန်စကားနဲ့ ဝဲညှိခံနေတာ”

“ဟယ် ... အေး အေး ကတ္တီပါ”

ကတ္တီပါက မေမေနှင့်ဦးသွယ်ဝကို ကျောခိုင်းပြီး ဝဲညှိခံနေထဲ
နေ ချာခနဲလှည့်ထွက်လိုက်သည်။

အဲဒီလို လှည့်ထွက်လိုက်သည့်ခဏမှာ ကြားလိုက်ရသည့်
အဖေအဖေက ကတ္တီပါနားထဲကို ခါးသက်စွာ ရိုက်ဝင်သွားသည်။

“ခက်တယ်သွယ်ဝရယ်၊ ငါလည်း ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်

လည်း မွေးထားရတာ ရင်ပူတယ်။ သူက စိတ်ကြပ်တယ် ယောက်ျား
တစ်ယောက်လိုပဲ ဂျစ်တီးဂျစ်ကန်နဲ့ ရင်ကွက်ထဲမှာ ယောက်ျားယော့နဲ့

www.burmeseclassic.com

အပြိုင်ရန်ဖြစ်တတ်တယ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

“ဟင် ... နင်က သမီးရန်ဖြစ်တာကို တွေ့ဖူးလို့လား”

“ထစ်မိမိ”

“ဟင် ... ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ဟာ ... စောစောက ငါ့ကို ငါ့ကိုရန်တွေ့တာကို ပြောတာပဲ”

ဦးသွယ်ဝက မှားသွားသည့် သူ့စကားကို သူ့ပြန်ပြစ်ရင်း စကားထက်လိုက်သည်

“ဒီလောက်ဆိုနေတဲ့ နှင့်သမီးကို နင်လည်း အထိန်းအသိမ်း ဖြေသွားအောင် ယောက်ျားသာ ဝေးစားလိုက်”

“အေး ... ငါလည်း ခြင်းစားထားတယ်”

“အေး ... ငါလည်း အတွေးမိတယ်၊ ကလေးအရွယ်ဆိုတာ လူကြီးနဲ့မှ သင့်တော်တာ”

ကြားမနေရသည့် စကားတွေက ကတ္တီယိုကို ခုည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သတကြီး လှည့်ဝင်လိုက်မိသည်အထိ ပေါက်ကွဲသွားတော့သည်။ ကတ္တီယို ခေါ်သထွက်လွန်းလို့ မျက်လုံးရိုင်းရိုင်းလေးတွေ

ပြုထွက်ကာ ဦးသွယ်ဝကို လက်ညှိုးထိုးပြီး နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဦးသွယ်ဝ ... ရှင် ပြန် ပြန်တော့”

“ဟဲ့ သမီး”

“ပြန် ... ပြန်ဆို ပြန် လူကြီးဖြစ်ပြီး စကားပြောတာ ရှက် ထည့်မရှက်၊ အထက်ကဖြင့် အတိုအကြီးဖြစ်နေပြီ အခုထိ မိန်းမ ဆိုချင်တုံး”

“ဟာ ... ငါ့ ငါ့အသက်က တာရှည်သေးလို့လဲ”

“ခေါင်းဖြူရွယ်ကျိုးဖြစ်နေပြီလေ၊ ဟင်၊ ဟင် ... ရှက် ထည့် မရှက်၊ မှတ်စိတ်တောင်ဖြူနေပြီ ခေါင်းကတော့ ထည့်မပြော တော့နဲ့”

“ဟာ ကတ္တီယို ... ဒါတော့ မင်းလွန်းပြီ လွန်းပြီ ကိုယ် အယ်မှာ ခေါင်းဖြူလို့လဲ”

“ဖြူဖြူ မဖြူဖြူ ရှင်ကို ဝေးကွာနေမလိုက်တူး သွား ... ထွက်သွား သွား”

ကတ္တီယိုက*စားပွဲပေါ်က ခန့်ခွက်တွေနှင့် ဦးသွယ်ဝဖျက်စွာ ဦးကို လက်မုန်းတည့်တည့် မစ်ထည့်လိုက်သည်။

“သမီး”

“...”

“ကတ္တီပါ”

“အား ... သွား သွား ... မလာနဲ့၊ ငါ့အိမ်ကို နောက်
ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့ မလာနဲ့”

“ဟဲ့ သမီး ... ရိုင်းလိုက်တာ ... ဟင်”

မေမေအသံက ခိုင်ကုန်မြင့်တက်သွားသည်တွင် ကတ္တီပါ
တာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စိတ်ကြီးလို့ တက်သွားသလို တက်ချင်
ဟန်ဆောင်လိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၇)

ဒီရက်အတွင်းမှာ သူ ကုမ္ပဏီထိုင်ရတာ စိတ်ထဲမှာ နောက်
ဆန်ငင်နေရသည်။

ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းကိုမသိ။

ဟင်း ... အသက်ကြီးခါမှ သူလည်း အချစ်ရူးနေသူ တစ်
ယောက်လို တစ်လကျော်ကျော် ဝေးကွာသွားသည့် ကတ္တီပါကို
တွေ့ချင်မြင်ချင် စကားပြောချင်စိတ်တွေနှင့် သူ ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို
စိတ်ပါဝင်စားလို့ မရတော့ဘဲ ကတ္တီပါဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

သူမ ဖုန်းမကိုင်လျှင်တော့ သူကတော့ ကိုင်ဆွဲနည်းကို

သုံးရမည်ဖြစ်သည်။

သူမရဲ့အားနည်းချက်ကို သိထားသည့်သူက ဒါကိုပဲ လက် ချထား”
ကိုင်တုတ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သူမတို့အိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်
လိုက်တော့ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုင်အသံပြုသံက သူ့အတွက် ရင်ခုန်
ကချာတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟယ်လို”

ဆိုသည့် အသံချိုချိုလေးက သူ့နှလုံးသားထဲကို ဆွဲခါရောင် စကားပြောချင်တာ၊ နင် ဟဲ့ ဟဲ့ ... ငါပြောရတာလည်း အားနာပါ
လိုက်သလို သူ ရင်ခုန်ဖြူကြွသွားသည့် ခံစားချက်တွေနှင့် သူမကို ဘယ်”
အန္တေးထွေးဆုံးအုံ့သံဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... ဂွတ်ဒိတမောနင်း ကတ္တီပါ”

“အမ် ... ဘာ”

“ကလေး ... ကိုယ်ပါ ... ကိုယ် သွယ်ဝလေ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ သွယ်ဝ ... ငါ ငါပါဟဲ့၊ နင်ကလည်းဟယ် အ-
မှပဲ ဖုန်းဆက်ဖော်ရတော့တယ်”

“အင်း ... ငါလည်း နင့်သမီးအပြောတွေကို တော်တော်
နာသွားတာ”

“ဟဲ့ ... နင် အိမ်ကို မလာဘူးလား”

“လာချင်တာ၊ နင့်သမီးကို ငါဖုန်းဆက်တာ ... နင့်သမီး

“ရှိတယ် ... အိပ်ရာကတောင် မထသေးဘူး”

“ဟာ ... ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ အခုထိအိပ်တုန်း”

“အေး”

“နင် ကြပ်ကြပ်အလိုလိုက်၊ အေး အေး ... ငါ နင့်သမီးကို

စကားပြောချင်တာ၊ နင် ဟဲ့ ဟဲ့ ... ငါပြောရတာလည်း အားနာပါ

လိုက်သလို သူ ရင်ခုန်ဖြူကြွသွားသည့် ခံစားချက်တွေနှင့် သူမကို ဘယ်”

“အင်း အင်း”

“ပြော ... ယု ဟိုလေ ... ငါ ဖုန်းဆက်တာကို သူ

“နီးဘူး ဆိုရင်လေ”

“အေး ... ဘာပြောရမလဲ”

“ငါဖုန်းကို သူ မကိုင်ရင် ငါ ဟိုကိစ္စကို ပြောမှာလို့”

“ဘယ်ကိစ္စလဲ”

“နင် မလိမ္မာဘူးဟာ”

“သွယ်ဝ ... နင် နင် ငါ့သမီးကို ငါ့သမီးကို”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကိစ္စ လေးဝ

မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒါက အခြားပါ”

“ပြီရော ပြီးရော၊ ငါ သမီးကို သွားနှိုးပေးရမှာလို့
ခပ်ရှက်ရှက်ပါး နင်လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ခိုးသားပါတယ်။ Im-
cent ကလေး အခု ကြီးမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“နင့်သမီးနဲ့ တွေ့လို့”

“တော်ပြီ တော်ပြီ သွယ်ဝ ... နင့်ဘာသာ ကြီးမှ ဝက်ထဲ
ပေါက်ချင် ဝက်သက်ပေါက်ချင်တယ် မပြောနဲ့”

“အဟား ဟား”

သူ ရုတ်ရုတ်နှင့် ရယ်လိုက်တာကို ယုကလည်း နား
သွားသည်ထင်သည်။

ဘာကော၊မှ မပြောတော့ဘဲ ဖုန်းခွက်ဆွဲသွားပြီး သူ့
အခန်းခေါ်ကို လှည့်ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဟိုကိစ္စကို ပြောမှာဆိုသည် ကောားတစ်ခွန်းနှင့် ကတ္တီယီဖုန်း
သည့် လူကြီးဖုန်းကို ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး၊ ကိုင်လိုက်ရသည်။
ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး၊ ကိုင်ပြီး ဆောင်ဆောင်အောင်အောင်
အသံဖြင့်ပင် ဖုန်းထူးလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“အား ... အသံကလည်း ပျံလိုက်တာ”

“ဘာပြောတယ်”

“လန့် ပျံနေတာပဲလို့”

“ဘာ”

“ဟိတ် ... မင်း မဖိုက်ခိုင်းနဲ့”

“ဒီမှာ ရှင်က ဘာကိစ္စ ကျွန်မခေါ်ကို ဖုန်းဆက်ရတာလဲ”

“ချစ်လို့”

“ဘာ”

“မင်း ခိုင်းတယ် သိပ်ခိုင်းတယ်၊ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီး
မို့ လူကို ဒီလို ဆက်ဆံရတာ”

“အသက်ကြီးပြီး နာဘူးကွေ့တဲ့လူကို ဒီထက်ပြင်းတဲ့စကားလုံး

တွေ ပြောသင့်တာ”

“ဟေ့ ... မင်း မင်း”

တစ်ဖက်မှ ဦးညွယ်ဝ ဒေါသတကြီး ရှူးရှူးရှားရှား ပေါက်ကွဲသွားတာကို ကတ္တီပါက နှုတ်ခမ်းပျိုးလိုက်ပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောမစ်လိုက်သည်။

“နောက်နောင် ကျွန်မထီကို ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့”

“ဒါဆို လူချင်းတွေ့ခွင့်ပေး”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟေ့ ... ငါက မင်းအမေနဲ့ အသက်အတူတူနော်”

“သိတယ် သိတယ်၊ အဘိုးကြီးဖြစ်ပြီး အရှက်မရှိ နှာခေါင်းစကားပြောနေလို့ ဟင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်သာဆို ရှင် ဒီလောက်ပွတဲ့ နှာခေါင်း မလွယ်ဘူးမှတ်”

“ဟင် ... မင်း မင်းက ကိုယ့်နှာခေါင်းကို ဘာ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“လှန်ချိုးမှာ”

“အား ... လိမ်တော့မဆွဲလိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်က လိမ်ဆွဲတယ်ဆို ဟုတ်သေး။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေး၊ မင်းကမိန်းမ ...

ရုတ်ဘူးလား ကလေး”

“ဦးညွယ်ဝ”

“ဟေ့”

“ရှင် ရှင် အပေါ်တတ်ခင်းမနေနဲ့၊ ဒီမှာ ... ရှင် ကျွန်မ ဘာကိုးသုံးယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို မေမေ့ကို ပြန်ပြောရင် ငါ့ကိုကျွန်မ လုံးဝ စကားမပြောတော့ဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒါကို လက်ထုတ်လုပ်ပြီး ကျွန်မကို ရိုက်ရင်လည်း ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်မခံဘူး”

“ကိုင်း မပြောပါဘူး ... ဒါဆို မင်းက လက်ခံတယ်ပေါ့”

“အင်း”

“Promise နော်”

“ဪ ... Promise ပါလို့”

သူမက ခပ်နုနုအသံဖြင့် ပြောလိုက်တော့ လူကြီးက အချစ်နူးသွားသည်ထင်သည်။

ဖုန်းထဲကနေ ‘မြတ်’ ခနဲ စုတ်ထဲကြားလိုက်ရပြီး ...

“ကတ္တီပါ ည”

“ဟာ ... ဘာလဲ ကတ္တီပါနုနုပါ”

၈၄ ရှင်မိထယ်

“ဟင် ... ဥဥ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“တူတူပါပဲကွာ ... နုတာနဲ့ ဥတာနဲ့”

“ဦးသွယ်ဝကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကလေးကို ချစ်တဲ့နလုံးသားက ရေစိမ်လိုက်သလို နူးပြီး ဖျော့ ဖျော့”

“အဟား ဟား ဟား ... ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ ဦးသွယ်ဝကြီးနဲ့စကားပြောရတာ အရမ်းရယ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ”

“အဲဒါဆို ကိုယ်နဲ့ အချိန်မရွေး စကားပြောပေါ့”

“အဟင် ... ပြောမယ် ရှင်က အချိန်ရလား”

“မရဘူး၊ အခုတောင် ကုမ္ပဏီက ဖုန်းဆက်ရတာ၊ ညည အိပ်ရာက မထသေးဘူးဆို အိပ်ပုပ်ကြီးလိုက်တာ၊ ညည်းအိပ်ပုပ်ကြီး ပုံမျိုးနဲ့ ဇယားတိုက်ရရင် မလွယ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်တယ်”

“အာ ဒီလိုပါ ... တခြား တခြားမတွေးပါနဲ့”

“ဟင် ဟီး ... အနားမှာသာရှိရင် ကိုက်ဆွဲပစ်လိုက်တာ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

ရွှေမင်းနီစာပေ

“သေခြင်း ... အား ဟင်း ... သေခါနီးနေပြီနော်၊ ကောင်းပြောတာ ဆင်ခြင်ပြော”

“အဟွန်း ဟွန်း ... ကလေးလေးကလည်း”

“သေချင်ပြီထင်တယ်”

“အဲဒီ ကျိန်ဆဲပုံလေးကိုက ချစ်ဖို့ကောင်းတာ”

“ဟင် ... ရှင် ရှင် လူကြီးဖြစ်ပြီး နှာခေါင်းပွလိုက်တာ”

“ကြီးလို့ပွစာပေါ့ကွ”

“ပွ ပွ ... ရှင့်ကို မေမေနဲ့တည်ပေးမယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ အမေနဲ့ အရမ်းသဘောတူ”

“အား ... ခွေးသူရီးမလေး”

“မေမေက ရှင့်ကိုချစ်နေတာ၊ ကျွန်မက သဘောမတူဘူး ဘာညာပြောထားလို့ မေမေနလုံးသားတွေ မီးလောင်နေရတာ၊ ဦး သွယ်ဝကြီးကလည်း ဒီရက်အတွင်း မေမေ့ဆီကို မလာတော့၊ မေမေ ချာ မျှော်”

“ဟဲ့ ... ကောင်မလေး”

တစ်ဖက်မှ ဦးသွယ်ဝကြီးအော်သံကို ကတ္တီပါက မိန့်မိန့် လေးပြုံးရင်း ဖုန်းချဖို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။

ရွှေမင်းနီစာပေ

"ဟိတ် ... ဟိတ်"

ကတ္တီယို ဝန်ခံချက်ပေးလို့ စိတ်ကူးမိမှ တစ်ဖက်မှ သူ့အသံလေးက
ကတ္တီယိုရင်ကို ခွေးခွေးလေး ခုန်မြဲသွားရသည်။

ကတ္တီယိုရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဝီလျူကြီးခွဲကားခွဲ
ရတာ ရင်ခုန်သလို ကျေလည်းကျေနှစ်မိပါသည်။

"ဟိတ်"

"ဘာလဲ"

"ဝန်ခံချက်ပေးလို့"

"..."

"ဒီမှာ မင်းတို့သားအမိကို ငါ့အိမ်မှာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်
တယ်"

"ပေးချင်တာပဲ"

"နှစ်ယောက်စလုံးကိုပေါ့ကွ"

"မစားဘူးဆိုရင်ရော"

"မစားဘူးဆိုရင် ငါက မင်းအဖေကို မင်း ယောက်ျားသေ
ယောက်နဲ့ ကားတင်ခံရတဲ့အခါကို အထုပ်မြည်မှာပဲ"

"ရှင်"

"ကြားတယ်စရာ အေး ... နောက်ဦး မင်း ငါ့ကို မင်းအဖေ
နဲ့ ထမ်းကြောင်းလွှဲစရာမလိုဘူး။ ငါ ဦးတည်တာ မင်း၊ ငါလိုချင်တာ
မင်း၊ ငါတွယ်တာတာ မင်း"

"တော်တော်"

"မတော်ဘူး"

"ရှင် ရှင်"

ကတ္တီယိုအသံတွေ တုန်မိသွားသည်အထိ ရှက်ကြောက်ကာ
စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားသွားရပါသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူက အောင်နိုင်သူ အသံပြည့်ကြီးနှင့်
ကားဆက်လိုက်သည်မှာ ...

"ငါ မနက်ဖြန်ညနေ မင်းတို့သားအမိကို Dinner ကျွေးမယ်
ဒါ ကားနဲ့လာပေါ့မယ်"

"မလိုက်ဘူး မစားဘူး"

"အဲဒီလိုခြင်းရင် ငြင်းလေး မင်းကို မင်းအဖေ တစ်ခါတည်း
အောက်ခြားထန်းပေးစားတဲ့ဘဝ ရောက်သွားမယ်၊ ပေးစားမယ့်
အောက်ခြားကတော့ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို မင်းသဘောပေါက်လို့မယ်
ထင်မိတယ် ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း"

"ကျွတ် ... အဝေးကားလူ"

"..."

"ယောက်ျားမပီသတဲ့လူ"

"ဟေ ... ဘာ ဘာ"

"အဟင်း ... ဒါကြောင့် မိန်းမ မရတာ မိန်းမလောင်
မိန်းမလွှာကြီး"

"အေး ပြောထားစရာ ... ဖောက်မှ ခေောင်တမရခွဲ"

"ဘယ်တော့မှ မရဘူး"

ကတ္တီပါ ရှက်လွန်းလို့ လက်ထဲက ကိုင်ထားသည့် ဖုန်းကို
ပစ်ချလိုက်ပြီး တထတ်တတ်တုန်နေသည့် နှုတ်ခမ်းသားလေးကို
ဖိုက်ကကာ ငိုချင်သည့်ပိတ်တော့ကို ရင်ခုန်ရန်နှင့် ထိန်းချုပ်လိုက်ရုံ
တော့သည်။

အခန်း (၈)

ဦးသွယ်ဝမ်းအကျပ်အပိုင်မှုတွေဖြင့် ကတ္တီပါနှင့်မိမိမေ သူတို့
အိမ်ကို ရောက်ရှိသွားချိန်မှာ ဦးသွယ်ဝမ်း ကိုကိုတက်ချမ်းသာကြွယ်ဝ
ကြီးကို အိမ်ခန်းခြင်သွားရသည်။

ဒီလောက်အထိ ချမ်းသာလွန်းသည့် ဦးသွယ်ဝမ်းအိမ်ထဲ
တို့ မေမေက လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ...

"သွယ်ဝမ်းရယ် ... နင် ဒီလောက်ချမ်းသာတာ ဝါဖြင့် အံ့ဩ
မယ့်ဘူး။ နင် မှောင်မိုလုပ်လို့ ဒီလောက်ကြီးအထိ ချမ်းသာသွား
တာလား"

“ဟ”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟယ် ... တကယ်”

ကတ္တီယိ အံ့သြသွားတာကို သူက ချစ်စနိုးနှင့် မျက်စိချိုပြီး မေးကြီးပင့်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ဦးသွယ်ဝကြီးက လူလည်ကြီးပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ဟယ် သွယ်ဝရယ် ... နင်ကလည်း ငါတို့သားအဖိကို စရာမရှိ ကြဖန်စတာ သမီးလန့်နေပါဦးမယ်”

“နင့်သမီးက ငါ့ကို နင့်ကတည်းက လန့်ပြီးသား”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့”

“ဟိုဟာ ဟိုဟာဖြစ်လို့”

“ဘာ”

“ဦးသွယ်ဝ ... မေမေ ရှင်တို့အိမ်ကြီး နန်းတော်တမျှ ကြီးကျယ်စမ်းနားတာကို အားကျနေတာ”

“အားကျရင် နေရမယ်လေ ယုရဲ့”

“အဟင်း ဟင်း ... သူဌေးကြီးကလည်း စွတ်စွတ်သေသေ ကောင်းနေလိုက်တာ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ”

“ဟွန်း ဟွန်း ... နင်ကလည်း ဒါရဲ့သားနဲ့ ... ငါ နင့်ကို တောင်းထားတာလေ”

“ဟင်”

ကတ္တီယိမျက်လုံးတွေ အံ့သြလွန်းလို့ ပိုပြီး ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွားသည်။

“ပေါ်ပြီ ပေါ်ပြီ ... အဲဒါဆို ဒီက သမီးလေးကလည်း

ဒီလိုမျိုး တိုက်အကြီးကြီးနဲ့ ငြိန်ရဦးပေါ့”

“ဟာ ဘာလဲ ... နင် ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ... ငါက နင့်ကို”

ဦးသွယ်ဝကြီးမျက်လုံးပြူးပြောတာကို မေမေက တအိအိ ရယ်ပြီး ...

“သွယ်ဝရယ် ပြောမနေစမ်းနဲ့”

“ဟင်း ... သူက ငါ့များ ဘာအောင်မေ့နေသလဲ၊ ငါက လူပျိုကြီးကွ၊ လူပျိုကြီးဆိုတာ သိတယ်မို့လား အနဆုံး အထန်ဆုံး အငယ်ဆုံးလေးကိုမှ ချစ်တာ”

“ဒါဆို ဟိုကော့ပုလဲပေါ့”

“ဘယ်ကော့ပုလဲ”

“နွားအို မြက်နကြက်”

“အေး... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ အာ ဟီး ဟီး... ဟုတ်ဘူး ဟုတ်ဘူး”

“အောင်မယ်လေး သွယ်ဝရယ်... နင်ကလည်း ပေါလိုက်တာ၊ အဲဒါကြောင့်မို့ နင် အခုအရွယ်အထိ မနွံတာ”

“ဟမ်... ဘာ”

“ဘာမနေနဲ့... လာ လာ... နင့်အိမ်ကို အနံ့လိုက်ပြည့်။ နင့်အိမ်ကို လျှောက်ရတာ ခြေဆောက်တောင်ညောင်းတယ်”

“အေး... လာ ကတ္တီပါ”

ဦးသွယ်က ကတ္တီပါလက်ကို ဆတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ကတ္တီပါ အလန့်တကြား ထအော်လိုက်သည်။

“အား... ဒါ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်”

“ဘာ”

“ဟေး ဟေး”

“ဟင်း... အပေါလိုလို အရွေးလိုလိုနဲ့”

ကတ္တီပါ မေမေ့ရှေ့မှာ ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာခဲရဲလေးနှင့် ရန်တွေ့လိုက်တော့ ဦးသွယ်ဝနှင့် မေမေက မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ကတ္တီပါ အရှေ့ကနေ စကားတပြောပြောနှင့် လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။

“ငါ ဒီသုမဝ်လာကို ပြောင်းလာတာ အခုမှ နှစ်နှစ်ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား... နဂိုတုန်းက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ငါ ဂျပန်မှာ ဆယ်ငါးနှစ်ကြာတယ်”

“ဟယ်... ဂျပန်မှာ အကြာကြီးနေပြီး နင် ဂျပန်က မြန်မာမိန်းကလေးတွေ မတွေ့ဘူးလား”

“အဲဒီတုန်းကတော့ ငါ့ရင်ဘတ်က မတောင့်တသေးဘူး”

“ဟဲ့... ဘာလဲ”

“ဪ... အချစ် အချစ်... ဟွန်း ဟွန်း”

“သေနာ... နင်ဟာလေ သိပ်ပေါတယ်၊ ဒါကြောင့် သေမိက မကြည်တာ”

"ကြည်ဘောင် နှင်နားချပေါ့"

"ရလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး ... နှင့်အစွမ်းအားစွဲနှင့် ကြီးမားပေါ့"

"အေး ... ကြီးမားမယ်၊ နှင် ချွေကနေ ကာဆီးကာဆီး မလှုပ်ဖို့"

"ဟင်"

မေမေတစ်ယောက် ဦးသွယ်ဝရဲ့ တိုက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး စည်းစိမ်ရွေး ရွေးသွားပြီလားမသိ။ သူငယ်ချင်းကိုး

ကတ္တီပါနှင့် သဘောတူနေတာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ကြီးမို့ ကတ္တီပါသာ နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး အရှက်ရခဲ့ရသလို ဝီတိုက်ပွဲမှာ ကတ္တီပါပဲ အနှုံးပေးခဲ့ရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ကတ္တီပါ ရှုံးရင်တော့ ...။

အေး ... သေပြီ။

အေး ... ရင်ခုန်လိုက်တာကွား

ပြန်တွေ့ရင်း ဘယ်လိုရင်ခုန်လို့ ကောင်းပုန်းမသိ။

"တကယ်ပါ"

မင်းဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားစတိုင်လ်လေးတွေက အရမ်း ဆတ်မီလွန်းပြီး မင်းနဲ့လိုက်ဖက်လွန်းလို့ (ချိုင်းချိုက်လည်ဟိုက်ကလေးတွေ ဝတ်ထားတာကိုကြည့်ပြီး) ကိုယ် မင်းရဲ့ မင်းမေမေမိဖုရား သမီးတောင်းထားခဲ့တာ။

အင်း ... သမီးတောင်းရတာ မျက်နှာတော့ပူပါလို့။

မိပေမဲ့ သူကတော့ ခရုမျက်နှာ ခနာက်ထားလိုက်ချပြီး မျက်နှာကို ကတ္တီပါနှင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို အိမ်လိုက်ပြုရင်းနှင့် လောလို့က်ရမည်။

"ယု ... ငါ နှင့်သမီးကို လက်ထပ်ချင်ပြီး နှင် အမြန်ဆုံး ဆွေတော့ဟာ"

"အင်း"

"ဘာ အင်းတာလဲ"

"ငါလည်း ပြောတာပဲ ... သမီးက မိ၊မိသီးသီးဟ"

"သူက ဘာကြောင့် မိသီးတာလဲ"

ရှင်စီတယ်

“ နင် ခိုက်ခွဲလို့”

“ တစ်”

“ ပြီးတော့ နင် မေးနစ်ထင်ဖြစ်လို့”

“ ဟစ်”

“ ပြီးတော့”

“ တော် တော်ပါတော့ဟာ” ငါ ငါ ခေါင်းလည်းမဖြူသေးပါဘူး၊ သွားလည်း မကျိုးသေးဘူး”

“ ဟင်း ... သွားသားမကျိုးတယ်၊ နင်ရယ်လိုက်တော့ နင် သွားပေါက်ကြီးကို တွေ့ပါတယ်”

ယုပြောတော့မှ သူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိသွားပြီး ယုကနာတစ်ချက်တည်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ အဲဒါ သွားပိုးစားလို့”

“ အေးလေ ... ဘာပိုးစားစားပေါ့၊ သွားကျိုးတာက သွား ကျိုးတာပဲ”

“ အေးတော့ ... ကျိုးတယ် ကျိုးတယ်၊ ကျိုးရင် ပြန်ခိုက်ရတယ်၊ ခေါင်းဖြူရင် ဆေးဆိုးလိုရတယ်၊ ပါးရေတွန့်ရင် နိုင်ငံခြားသွားပြီး ပါးရေပြည့်လို့ရတယ်၊ ခိုက်ခွဲရင် အဆီချလို့ရတယ်၊ မေးနစ်

တွယ်တာရော ဇီဝင်မယောက်တည်း

ထပ် ဖြစ်ရင်”

“ အောင်မယ်လေး ... တော်ပါတော့ သွယ်ဝရယ်၊ မောလိုက်တာ မောလိုက်တာ”

“ အေး ... နင့်သမီးကို ငါ့ငိုဥပျူ စည်းစိမ်တင်တော့မိတယ်၊ နင် နင် နင့်သမီးကို အမြန်ဆုံးသာစားချတော့”

“ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ ဘာရယ်တာလဲကွာ”

“ ဘာလဲ ... နင်က ငါ့ကိုလှောင်တာလား”

“ မလှောင်ပါဘူး”

“ နင့်သမီးကို ငါ တကယ် တကယ်ကွာ တစ်ပါးမှ မချစ်ဖူးတဲ့ အချစ်တွေနဲ့”

“ အောင်မယ်လေး ... တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့၊ နင်နဲ့ပါတာ သူငယ်ချင်း ဟုတ်တယ်၊ ဝါပေမဲ့ သမီးနဲ့ပတ်သက်မယ်ဆိုရင် ဘာလဲ”

“ ယောက္ခမ”

သူက ခပ်သွက်သွက်ပင် ပြောချလိုက်တော့ ယုက တစ်သတိလှည့်ပြီး ကိုယ်လုံးကြီးလှုပ်ကာ ရယ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

၉၀ ရှင်မိထယ်

ယု ရယ်နေတာကို သူ့ မှက်လုံးပြုကြီးနှင့် ကြည့်ပြီး ရင်ဆီ
မှာပဲ တိတ်တဆိတ် သက်ပြင်းချလိုက်မိပါတော့သည်။

အခန်း (၉)

ရေချိုးခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် သဲအိမ်နှစ်လုံးကို သူက
အားနဲ့ဟန်နဲ့ လက်သီးဆက်ကယ် ဆက်ကယ် ထိုးချလိုက်သည်။

‘ဘုတ်’

‘ဘုတ်’

“အား”

ဖီတစ်မိတော့ သူ့လက်သီးကြီး နာလွန်းလို့ ငယ်ငယ်ပါအောင်

အော်လိုက်ပြီး ရေချိုးကန်ပေါ် တင်ပါးလွှဲကြီးထိုင်ချလိုက်

ရွှေပင်နီကလပ်

“ကဦး”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ‘ကဦး’ ခနဲ ခရချိုးခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး သူ့တပည့်ဖျက်ပိက ခရချိုးခန်းထဲ ခေါင်းဖြူကာ ...

“ဆရာ”

“...”

“ဆရာ”

“ဘာလဲ”

သူစိတ်တိုစွာ လှမ်းအော်လိုက်တော့ ဖျက်ပိက လန့်ဖျပ်သွား ပုံဖြင့် အနောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ရင်းမှ ...

“အောင်မယ်လေး ဆရာရယ် ... လန့်လိုက်တာ၊ ဆာ ဒီရက်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ... တူ့ခြားတယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်တာ၊ စစ်ရေးပြနေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အေး ... အဲဒါ ငါ ခိုက်ခေါက်ပြုတ်အောင်လို့ကွာ Exercise Exercise လေး မင်းမကြားဖူးဘူးလား”

“ကြားဖူးပါတယ်”

“အေး ... အခုလည်း Exercise လုပ်နေတာ၊ သဲအိတ် ခုန်ပြီး ထိုးနေရတာ လက်ခံဖို့မှာလိုက်တာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဆရာ့ကို ထူးခြားတယ်လို့ တွေးတတ် စောင့်ကြည့်နေတာ၊ ဟို ... ဟိုတည့်သည်တွေ လာပြီးက ဆည်းက ဆရာထူးခြားတာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခရချည်းသောက်ပြီး ထမင်းသိပ်မစားဘူး”

“အေးကွာ ... ငါ လက်ထပ်မယ့်အမျိုးသမီးက ငါ့ကို ခိုက်ရှု လို့ မေးနှစ်ထုပ်ဖြစ်လို့ မကြိုက်ဘူးတဲ့”

“အောင်မယ် ... သူကလည်း ဘာထူးလို့လဲ၊ မေးနှစ်ထုပ် ခြံနဲ့”

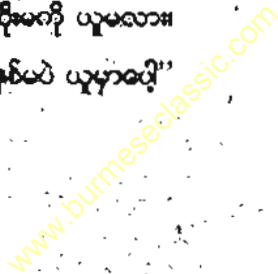
“ဟေ”

သွယ်ဝ မျက်လုံးအပြုံးသားဖြင့် ဖျက်ပိကို ခိုက်ကြည့်ပြီး “မင်းက ငါလက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးကို ဘယ်သူထင်လို့”

“ဟို ခပ်ဝဝ ခပ်လှလှ တင်ပါးတုံတုံနဲ့ အမျိုးသမီးလေး ဆရာရဲ့”

“အဲဒါ မင်းလူ၊ မင်းအတွက်၊ ငါက မုဆိုးမကို ယူမလား၊ လောကီလှမ်းသာနေတာ မုဆိုးမသမီး ဆယ်ရှစ်နှစ်မပဲ ယူမှာပေါ့”

“ဗျာ ... ဆ ဆရာ”

“အေး... ဟိုကောင်မလေး ချောချောလေးကွာ၊ အဲဒါ
ငါ လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေး”

“ဆရာ... သူ သူက သေးသေးကွေးကွေးလေး”

“မသေးပါဘူး... ကြီးတယ်”

“ဟမ်... ဆရာ”

“ဪ... အဲဒီ အဖောင်ပြည့်တယ်၊ ထွားကိုင်တယ်လေ
ကွာ”

“ဆရာရယ်... မတော် မတော်ပါဘူးဗျာ”

“ဘာကွ... မတော်ဘဲ နေမလား၊ မင်းကြားဖူးမှာပေါ့
... ယောက်ျားမှာ ပဉ္စင်း၊ မိန်းမ ပုခက်တွင်းတဲ့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်... ကောင်မလေး သနားပါ
တယ်”

“ဘာကွ... ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဝလည်း ဝ”

“အင်း”

“ကြီးလည်းကြီး”

“ဘာကွ”

“အေး... အသက်ပါဆရာရယ်”

“ဟင်း... မင်းနော် မင်း၊ ဒီမှာကွ သူလေးက ငါ့ကို ခိုက်
ချို့တဲ့”

“သူလေး”

“အေး”

“ဆရာရယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ဆရာ နဂို နဂိုက ဒီ
ဆက်အထိ ဘူးသီးမကြိုက်ပါဘူး”

“အေး... အခု ကြိုက်တယ်ကွာ၊ ဘူးသီးနုနု မပူပူ ဝါ
ဆာတစ်ခုတော့ မှတ်ထားကြ၊ စကားပုံကို ငါ ချိုးစောက်တယ်ကွာ၊
အဲဒါ ဘူးသီးနုနု ခူးတယ်ကွာ၊ ခူးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ခူးပါ ခူးပါ ဆရာ”

“အေး... ခူးတယ် ခူးတယ်”

သူ ဗျက်စိကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး သဲအိတ်ကြီးကို ထုခွပ်ခွပ်
အချဉ်မာန်နှင့် ထိုးပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

သွယ်ဝတ်စ်ယောက် နေ့မနား၊ ညမနား အချိန်ကြည့်လိုလို ဝီလီရုနေတဲ့အချိန်မှာ သူတို့လာအသိကတော့ သွယ်ဝတ်စ်သားတဲ့ အကြောင်းကို သမီးကို မက်လုံးပေးလိုက်ပါတော့သည်။

“ကတ္တီပါ ... သွယ်ဝတ်စ်သားတာ အံ့ဩရာကောင်းလိုက်တာ မဆုံကို ကြီးပွားသွားတာ သူတို့တိုက်ကြီးက နန်းတော်ကြီးက နေတာပဲ ... ခန့် သမီး”

“ဟုတ်”

“သွယ်ဝတ်စ် နည်းနည်းတော့ကလေးပြီး လူငယ်ရုပ်ပဲ ရှိသေးတာ အေးလေ ... လူငယ်ရုပ်ပဲ ရှိမှာပေါ့ သူက လူပျိုကြီးကို ... ခန့် သမီး”

“မဟုတ်”

“ဟင် ... ဘာ တာ သမီး ... ဘာ မဟုတ်တာလဲ”

“ဟုတ်မှမဟုတ်တာ မေမေပြောနေတာ ဝီလီလောက် လူကြီးရုပ်ပေါက်ပြီး ပါးရေတောင်ထွန်နေတဲ့ အဘိုးကြီးကို လူကြီးရုပ်ပေါက်တာပဲ၊ ပြောရအောင် ဟွန်း ... ကိုယ်လုံးကြီးကလည်း ဝလိုက်တာ သွားကလည်း ခေါ်သယောင်၊ ပျက်လုံးကလည်း ပြုံးသေး၊ လှောင်

ကြည့်ရင် အသည်းတွေ အူတွေပေါက်အောင် ကြည့်တာ သိပ်မုန်းတာပဲ”

“ဪ သမီးကလည်း ... သူကလူပျိုကြီးပဲ”

“လူပျိုကြီးတိုင်း ဝီလီမကြည့်ပါဘူး၊ သူ့ဘာ နာတူးကျပြီး ကြည့်တာ ဟွန်း ... နာတူးကျလား၊ မကျလား မေမေရေမှာ ကတ္တီပါ ထက်ကိုဆွဲတာ ကြည့်ပါလား၊ နောက်ပြီး ထမင်းစားတဲ့နေ့က မေမေ ဖန်ခြံထဲကို ပန်းတွေလိုက်ကြည့်နေတုန်း ကတ္တီပါပန်းကို လာဖက်သေး ထယ်၊ နောက်ပြီး”

“အောင်မယ်လေး ... တော်ပါတော့ တော်ပါတော့ မယ်မင်း ကြီးမရယ် သူက ညည်းကို မေမေပေါ်မှာ တောင်ထားတာ သူ့ဗိုလ်ချုပ် ရည်းစိမ်းက ကတ္တီပါအတွက်တဲ့”

“မေမေ ... အီး ဟီး ဟီး”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... တာဖြစ်တာလဲ သမီး”

ကတ္တီပါက မေမေရေမှာ အားလွှားထိုးပြီး ဝပ်လဲသွားတော့ မေမေက ကတ္တီပါပန်းကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး ဝိုးဝိုးတကြီး မေးလိုက်သည်။

ကတ္တီပါက မေမေလက်ထဲမှ ဝူးဝူးဝါးဝါးလုပ်ရင်း မော်ဟုတ်မှာ

ရင်ခုန်လာသလိုလို တယ်လိုကြီးခံစားရမှန်းမသိ ခံစားနေရသည်။

ဟွန်း ... ငါ ငါ ဒီလူကြီးကိုလက်ထပ်ရရင်။

အောင်မယ်လေး ... ဟင့်အင်း၊ မယူဘူး၊ မယူဘူး။

ဒီလောက် အသုံးမဝင်တဲ့ ရုပ်ကြီးကို ကတ္တီပါ မယူနိုင်။

ပြီးတော့ သူ့အသက်က လေးဆယ်တစ် ကတ္တီပါက ဆယ်ရှစ်နှစ်။

အသက်ဒီလောက်ကြီးကွာတာ ကတ္တီပါ ဒီလူကြီးကို ချစ်လို့

မရ။ သူ့ဘာသာ မိုးအထိ ချမ်းသာ ချမ်းသာ ကတ္တီပါ မမက်ဘူး။

ကတ္တီပါက လူကြီးစည်းစိမ်မမက်ပေမယ့် မေမေကတော့

ဒီလူကြီးစည်းစိမ်ချမ်းသာကို မက်မောလွန်းစွာဖြင့် ကတ္တီပါကို မရမက

ကို နားချပါတော့သည်။

“သမီးရယ် ... ကြီးတဲ့သူယူတော့ သမီးကြိုက်သလောက်

ဆိုလို့ရတယ်။ သမီးဆိုသမျှကို သွယ်ဝင် ခေါင်းငုံ့သည်။ခံမှာပဲ။

ပြီးတော့ သမီးလိုချင်တာ တလိုရတဲ့အထိ သွယ်ဝင် မိုးပျံအောင်

ချမ်းသာတာ”

“တော်ပါတော့ တော်ပါတော့”

ကတ္တီပါ မေမေ့ကို တော်ပါတော့လို့ အော်လိုက်ပေမယ့်

ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်ပြီး လူကြီးရဲ့ အကြည့်ခဲရဲတွေကို ပြန်တမ်းတ

အထိရသွားသည်။

လူကြီးကြည့်သည့်အကြည့်တွေက နက်ရွှင်းလွန်းသည်။

ဆို ... ကတ္တီပါ ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်။

ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း ... ငါ မေမေ့ကားကို ကန့်ကွက်ရ

ငါ ဒီလူကြီးကို မလိုချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီလူကြီးကို ကတ္တီပါ

မေမေ့ကားနားယောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ထဲထက်ခံလိုက်ရင် ကတ္တီပါပဲ

ကတ္တီပါ ငယ်ငယ်လေးနှင့် အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ဖြစ်သွား

အား ဘာနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ကို တစ်ခုခုချောက်တွန်း

ခြင်းပစ်ဖို့ ကတ္တီပါ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကတ္တီပါ ဒီလူကြီးကို လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး။ မေမေ

သူကြီးက နာဘူးကြီး။ ကတ္တီပါ စိတ်ဆင်းရဲရရှာ”

“ဟယ် ... သွယ်ဝင် ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ သမီးကိုချစ်တဲ့

အကြောင်းသာ သူ ကလေးဆန်နေတာပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းက သွယ်ဝင်

အထက် ရိုးတာ မရှိတော့ဘူး”

“ငယ်ငယ်တုန်းက နှိပ်စက်ခံရတဲ့ အခါ မရိုးတော့ဘူး။ ဟင်း
... မေမေမယ့်ရင် တစ်ခဲနဲ့ မေမေမယ့်အောင် ကတ္တီပါ လက်တွေ့ပြ
မယ်။ အဲဒီတော့မှ ငါ့သမီးပြောတာ ဟုတ်ပါရဲ့ မပြင်နဲ့”

“ခက်တယ် ကတ္တီပါရယ်။ ညည်းစရာ ညည်း၊ အရိုးမူး
တယ်။ ချော့ခါးတယ်လုပ်ပြီး ရုပ်ကွက်မှာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့အပြိုင်
ရန်ဖြစ်ခဲ့တော့ မစဉ်းစားနဲ့။ ဒီနှစ်ထဲမှာ နှစ်ဝက်ရှိသေးတယ် ရန်ဖြစ်
တာ နှစ်ပါးရှိပြီ။ မေမေ ညည်းအတွက် ရင်မလေးတယ်။ မပြစ်ဘူး
မေမေကတော့ သွယ်ဝဲနဲ့ကိုလက်ထပ်ပေးမှာပဲ။ ပီဝင်ရဲ့ နှစ်လလောက်
တော့ လိုသေးတယ်။ အေး ဝါအဝင်မခံဘူး။ စီစဉ်မှာပဲ”

“မေမေ”

“ညည်း မပြင်နဲ့ ... မနက်ကျ သွယ်ဝဲ အိမ်ကိုလာလိမ့်
မယ်”

“ဘာလာလုပ်မှာလဲ”

“ဟဲ့ အောင်မယ်လေး ... ပြောလိုက်လို့ ဟင်း ... မိကတ္တီပါ
စရာ ကတ္တီပါ၊ တော်ကြာမှ ညည်း၊ သွယ်ဝဲကို ကျိတ်၊ ကျိတ်ဖြစ်တာလို
ကတော့ ငါ့လက်ဝါးစာပဲ”

“အစ် ... ဟင်း ဟင်း”

ကတ္တီပါ မေမေမှတစ်ဆင့် ကြီးကြပ် ရှက်လွန်းလို့ မေမေမှတစ်ဆင့်
ပြောထွက်လာခဲ့ပြီး အိမ်ခန်းထဲကို ပြောဝင်ချလိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်သည့်အချိန်မှာတော့ ကတ္တီပါ ရှက်ပျက်စွာ
ရိုက်လေးကို မှန်ဖြင့်ကြည့်ပြီး ကတ္တီပါ ဘာတွေ့လို့ ရင်ခုန်လို့ ရင်ခုန်
ရမုန်းမယ် ရင်တွေ ဝန်ဆိုင်ကြ ဝန်ပြည်သွားပါတော့သည်။

ရှင်မိထယ်

ကွယ်တော်စရာ မိသားစုယောက်သည်။

အခန်း (၁၀)

“ဟင်”

အိမ်ပေါ်ကို မင်ထွက်လွက် လှမ်းတက်လာသည့် ဦးသွယ်ထံကို
ကတ္တီမိ စာစတ်ခနုရာမှ တစ်မျက်ကြည့်ပြီး၊ ချာခနဲ မျက်နှာလွှဲထား
ရည်ခန်းထဲမှ ထထွက်မလို မတ်တတ်ထအရပ် သူက ကတ္တီမိအစေ့
မှာ ကွယ်ရပ်ပြီးသာဖြစ်သွားရသည်။

“ဟင် ... မိ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်သေးလို့လဲ”

“ရှင် လူကြီးဖြစ်ပြီ”

သွယ်မိကလ

ရှင်မိလယ်

“ဟဲ့ သမီး... တာပြစ်နေတာလဲ၊ မိမိထဲက အတိုင်းသား ကြားရတယ်၊ သွယ်ဝံ ထိုင် ... ငါ ထမင်းပွဲ သွားပြင်လိုက်ဦးမယ် နှင် သမီးနဲ့စကားပြောဦး သမီး၊ လူကြီးကို ဆွေဆွေပင် စကားပြော”

မေမေက ပြောပြောဆိုဆို သူ့သမက်လောင်းကြီးကို နှုတ် ဆက်ပြီး ချဉ်မန်းထဲက ထွက်သွားလေသည်။

ကတ္တီပါမှာသာ ဒီလူကြီးတွေမှာ အနေကဉ်းကွပ်ပြီး ရင်ဝေ အလိုလို ခုန်လာရသည်။

ကြည့်မိမိဦး... လူကြီးကလည်း အကြည့်တွေ ခဲလိုက် တား

ကတ္တီပါတစ်ကိုယ်လုံးကို ထွင်းစောက်ကြည့်နေတာ ကတ္တီပါ သည် ဝတ်ထားသည့် လက်တစ်လုံးကြီး၊ လည်ဟိုက်ကလေးကို သူ့အရှေ့မှာ ဝတ်ထားရတာ မလုံမလဲ ဖြစ်လာရသည်။

လူကြီးကလည်း ထာကယ့်လူ (နာဘူးကြီး)

ကြည့်လိုက်တာ (ဖျက်စိကို မလွှဲတော့ဘူး)

ကတ္တီပါ ခနောက်ဆုံးတော့ ရှက်ဖေးသံတွေနှင့် ကတ္တီပါ အထက်အောက် ကြည့်နေသည့် လူကြီးကို ခပ်သန်သန် ဝိတ်ဆေး မစ်လိုက်သည်။

ရွှေမိလယ်

တွယ်တာရော စိတ်မပျက်စိတ်ညှိ

“သားကြည့်တာလဲ”

“လှလို့”

“ခွင်ခနင်”

“အတား... ကလေးလေးဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေက အရမ်းအဝတ်ဆန်တယ်၊ နဂိုယုံကျ အဝတ်ဆန်တာ မကြိုက်ဘူး၊ အခု ကိုယ် လူကြီးဆန်ဆန်ဝတ်လာတာ သဘောကျလားဟင်”

သူက လည်ကတုံးကြယ်သီးဝတ်တွေမှာ တစ်လုံးစိန်စိတ်ား ပြီး ဝတ်ထားသည့်အင်္ကျီမှာ အယ်လိုပျိုးအစားပုန်းတော့ မသီး တလားလက်ဖျားတက်နေတာ (အင်း... နတ်ကတော်ကြီး ကျေနပ်တာပဲ)

နောက်ပြီး ဝတ်ထားသည့် ပုလိုးကလည်း မရမ်းဝေ့ရောင် ပြောင်ပြောင် ပြောင်ပြောင်လက်နေသည်။

တွန်း... ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပြီး အဝတ်အစားတောင် သိန်း နှစ်အထိနေသည်လားမင်း။

ပုန်းလိုက်တာ

“ကတ္တီပါ”

“အင်း”

ရွှေမိလယ်

ကတ္တီယိ အမေ့အရည်နှင့် သူ့ကြီးတစ်ကိုယ်လုံးကို ခြံပြီး
ဝေဖန်နေတုန်းမှာပဲ သူ့ကြီးက ကတ္တီယိ ထိုင်နေသည့် ဆက်တီမှာ
လာထိုင်လိုက်သဖြင့် ကတ္တီယိ ဆတ်ဆတ်ခါသွားရသည်။

သူ့အနားမှ ဆတ်ခဲနဲ့ ကုန်းအထဲ သူ့က ကတ္တီယိကို အားနှင့်
ဆောင့်ဆွဲချလိုက်သည်။

“အာ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ထိုင် ... ဒီမှာထိုင်”

“မထိုင်ဘူး၊ မထိုင်ဘူး။ အသက်ကြီးပြီ၊ ကိုယ်နဲ့တန်ရာ
တန်ရာမှန်း။ ရှင် မေမေကိုပဲရမယ်၊ ကျွန်မကိုတော့ ရရှိမိတ်မကူးနဲ့”

“ကတ္တီယိ”

“အမိ”

သူ့ယံဝ တယ်လို့မှ စိတ်ရှည်သည်မိလို့ မရတော့ဘဲ ကတ္တီယိ
ရင်ဘတ်ကို ဆွဲလှည့်ကာ သူ့ရင်ခွင်မှာ အပ်ချလိုက်ပြီး သူ့ကို
မျက်လုံးအပိုင်းသားနှင့် ထိတ်လန့်တုန်ယစ်စွာ မော့ကြည့်လာသည့်
မျက်လုံးဝေးနှင့် နှုတ်ခမ်းသော နုနုကလေးကို သူ ဘယ်လို ရင်နှစ်
မှန်းမသိသည့် ဝံ့စားမှုဖြင့် တချိန်မက်မက် ငုံ့နှမ်းလိုက်တော့သည်။

သူ ကတ္တီယိ အထိအတွေ့နေထွေးအားကုန်မှာ ယင်ပူသော

ပြီး အချိန်တယ်လောက်အထိ ကြာသွားသည်မပါ။

ကတ္တီယိ မျက်နှာဝေးနှင့် အင်ဆူထားသည့် မျက်နှာကြီးကို
ခွာစပ်မှာထဲ ချဉ်ခန်းအဝက ထွက်လာသည့်အသံကြောင့် သူ
ဆတ်ခဲနဲ့ မျက်နှာချင်းခွာပြီး မော့ကြည့်လိုက်တော့ ယု

“ယု”

“တင် ... နင် နင်”

“ယု ... ငါ ငါရှင်ပြီမယ်”

“မရှင်နဲ့”

“မေမေ ... အိ၊ ဟီး ဟီး၊ ကတ္တီယိ ချက်တယ် ချက်တယ်”

“သူ့ယံဝရယ် ... နင်ဟာခေလ တာကထဲ ငါ့မျက်နှာပူတယ်

ခင်နဲ့သမီးက လက်ထပ်ရသေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ချောက်တစ်ခါ
ခိုလိုချိုး မမြင်ချင်ဘူး”

ယုက မျက်နှာတစ်ဆင့်လျှော့လိုက်တော့မှ သူ အမကြောက်
ချိတ်ခွားပြီး ယုကို တောင်းပန်လိုက်ရသည်။

“ငါ တောင်းပန်မိတယ် ယုရယ်၊ ငါ အနုအရွယ် တောင်း

ပန်မိတယ်၊ နင့်သမီးကခေလ ငါ့နဲ့နင့်ကို ပေးစားတာ၊ ငါ့သည်းမခံ
မိတော့လို့”

ရှင်မိလယ်

“ဟင် ကတ္တီမိ... ခိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ အေး... ညည်း ဒီလောက်ခိုက်ရိုင်းတာ ညည်းကို သွယ်ဝဲ ဖမ်းလအတွင်း လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်တော့မယ်၊ သွယ်ဝဲ... နင် နေ့ကောင်ချက်သာခန္ဓာပြီး သမီးကို လာတောင်းတော့”

“ဟာ... တကယ် တကယ်လား ယု”

“အေး... ငါစီစဉ်တာ သူလက်ခံရမှာပဲ”

“ဆို... မယုတု၊ မယုတု။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့လူကြီးကို မယုနိုင်ဘူး၊ လုံးဝမယုနိုင်ဘူး၊ အီး ဟီး ဟီး... မမှမေ မတရားဘူး၊ လုံးဝ မတရားဘူး”

ကတ္တီမိ အောက်ကြီးဟင်ကုယ် ငိုသွလို့ကြီး မေမေနှင့်အိပ် လှူကြီးရွှေမှာပဲ ဝေါသကြီးလှူရီးလို့ တက်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် တရုတ် တက်ချင်ဟန်ဆောင်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဗူး ဗူး ဗူး”

သွယ်ဝဲစာပေ

သွယ်ဝဲစာပေ ဒီတစ်ယောက်တည်း

“...”

“ဗူး ဗူး ဗူး”

“ဟင်”

သွယ်ဝဲသည် သူ့ဘေးမှာ ခွေခွေကလေး လဲကျပြီး တရုတ် နှင့် ပါးစပ်က အမြှုပ်တွေထွက်ကာ တက်သွားသည့် ကတ္တီမိကို ခုခံသွယ်လိုက်သည်။

“ကတ္တီမိ”

“ကတ္တီမိ”

“ယု ဖာ... နှင့်သမီးတက်သွားတာလား”

သွယ်ဝဲရင်ထဲမှာ ကတ္တီမိကို အစိုးရိပ်ကြီးရိပ်သွားပြီး ကတ္တီမိကိုယ်လုံးလေးကို ခွေရိပ်ပြီး မေးလိုက်တော့ ယုက ခေါင်း အော်ချက်ညီတ်လိုက်သည်။

“သမီးက စိတ်ကြီးရင် တက်တယ်”

“ဟင်... စိတ်ကြီးရင် တက်တယ်”

“လာ လာ သွယ်ဝဲ... သမီးကို အစိုးထဲပို့ရအောင်”

နာရီ ဝက်လောက်ကြာရင် သမီး သတိရလာမှာပဲ”

“အေး အေး”

သွယ်ဝဲစာပေ

ယုထွက်သွားသည့်ခရောက်ကနေ သူက ကတ္တီပါကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်လေးကို ရင်ခုန်ခုန်နှင့် ငွေ့ရှိပြီး ယုအလစ်မှာ တစ်ချက် ငုံနမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်”

သူ ငုံနမ်းလိုက်တော့ တွန့်ခဲ မျက်နှာလေး ရုန်းလိုက်သည့် ကတ္တီပါကို သူက ပြုံးပြုံးကြို၊ ပုံကြည့်လိုက်သည်။

စိတ်ထဲကလည်း ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။

အား ဟား ဟား

အား ဟား ဟား

ရယ်ချင်လိုက်တာကွား၊ ကောင်မလေး ညှစ်များတာ။

ကောင်မလေး ညှစ်များပြီး တက်ရင်ဟန်ဆောင်လိုက်တာ

ကို သူ ပညာပေးရမည်။

အွန်း ဟွန်း ဟွန်း

တွေ့မယ် ကောင်မလေး။

သူ့စိတ်ထဲက ကြမ်းလိုက်တာကို ကတ္တီပါက မသိဘဲ ပါးစပ်

က တံတွေးတွေ ထုတ်နေတာ သူ့လက်မောင်းတွေမှာ ရွဲသွားရမိပြီး

သူက သူမပါးစပ်ထဲမှ တံတွေးတွေကို ရွဲသလို ခိုက်ကြည့်ပြီး

ယုခေါ်သည့်အနောက်ဆို့ လိုက်ဝင်လိုက်သည်။

“လာ သွယ်ဝ ခါ သမီးအခန်း”

“အေး အေး”

သူက ကတ္တီပါခုတ်မှာ ကတ္တီပါကို တင်သိပ်ပေးပြီးသည့် အခါမှာတော့ ကတ္တီပါ ထွေးချထားသည့် သူ့လက်မောင်းက တံတွေး တွေကို နှာခေါင်းရှုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ယုကိုလည်း မေးထိုးပြလိုက်သည်။

“မိမှာကြည့်စမ်း ယု... နင့်သမီး တံတွေးထွေးချထားတာ”

“ဟင်”

ကတ္တီပါ ကိုယ်လုံးကလေး သူ့ပညာပြန်ပြန်။

“အဟား... ကောင်မလေး ဘယ်အထိ ဆက်မှာ ဆောင်ဦး

ခလဲ... ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

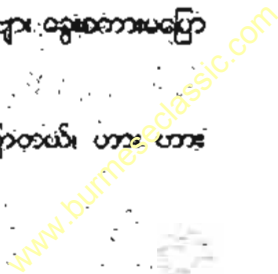
သူက ယုကို မျက်စိမှိုတ် လက်ကာပြီး...

“သူ့တံတွေးတွေက ပုပ်စော်နဲ့လိုက်တာ”

“ဟာ... ဘာ ပုပ်စော်နဲ့တာလဲ၊ ခင်ဗျား၊ သွေးစကားမပြော

နဲ့”

“ဟင်... တက်တဲ့သူက စကားပြောတယ်၊ ဟား ဟား

ရှင်မိလင်း

ဟား ယု ... အလည်ပေးလား အောင်နိုင်တော့လား"

"ဟင် ... ခင်စား၊ ခင်စား"

သူ့ကို ထက်ညှိကြီးလိုပဲ၊ တခုခု စစ်ကဲသွားသည့် ဟို အောင်လိုက်ပြန်သည့် ကတ္တီမိနို သူ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မဟာကောင်း နေအင်းသေးစို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်

ယုကို လှည့်ကြည့်ပြီး ...

"ယု ... နင့်အဖိုး တက်သွားပြန်ပြီ"

"အေး"

"ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး သွား ... မှင် ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်၊ ပြိုင်ဘက်ဆရာဝန်ကို နှုတ်ဆက်၊ ဒီမှာ မိ ဖုန်းနံပါတ် ပေးပေးမယ်"

သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲက တောင်းခံတောင်းဆိုပြီး က ဇွတ်တစ်ခွက်မှာ ဖုန်းနံပါတ် ပေးပေးလိုက်သည်။

"ငါက ဘာပြောရမလဲ"

"အေး ... ဆရာဝန်ကို ငါနဲ့လက်ထပ်မယ့်သူ နေမကောင်း လို့လို့ ဖုန်းဆက်ပြီး နင့်အဖိုးလိပ်စာ ပြောလိုက်"

"အေး၊ အေး"

တွယ်တာရော ဒီတစ်ယောက်တည်း

ယု အခန်းထဲက မွှေးသွားသည်နှင့် သူက ကတ္တီမိနိုနာ ထေးကိုကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်လိုက်သည်။

"ဟား ဟား ဟား ... လည်လိုက်တာ လည်လိုက်တာ မင်း တယ်လောက်တစ်ဆောင်နိုင်မလဲ"

သူက ပြောပြောဆိုဆို ကတ္တီမိနို အထောင့်လိုက်ခြင်နေ သည့် မေင်သားအတွင်းကြောကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲနှိပ်လိုက်သည်။

"အား ဟား ... ဘာ ဘာလုပ်"

"..."

"အား"

သူက ကတ္တီမိနိုအိမ်ကြောကို နောက်တစ်ဖျက် နှိပ်လိုက် တော့ "အား" ခနဲ အော်ပြီး ခုတင်ပေါ်ကို ဝေါက်ခနဲ ထလိုက် လိုက် သည့် ကတ္တီမိနို သူက အိတ်ထဲကြီး နိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ယောက်ျားမိနိုအောင် နာဘူးကုန်လွန်းတယ် သွား သွား ... ငါ့အခန်းထဲက အခုထွက်"

"ဟား ဟား ဟား ... တယ့်နယ်လဲ ... နောက် တက်ပြီး အား ကိုယ့်ဈေးမှာ"

သူက သဘောကုလွန်းစို့ အော်ရယ်လိုက်တာကို ကတ္တီမိ

ရှင်မိထယ်

က အရမ်းရှက်သွားပြီး ရှက်ရမ်းရမ်းကာ သူ့မိကို မပြေးသူ့လာသည်။ သူမ သူ့ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးလိမ့်မယ်လို့ သူ မဖျော်ထင်ခဲ့ပါ။ မဖျော်လင့်လို့လည်း ဒီအတိုင်းရပ်ပြီး ပြုံးမိမိ ကြည့်နေမိတာပဲ။ အဲဒီလို သူ သူမကို ပြုံးမိမိ ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ...

'ခွပ် ခွပ် ခွပ်'

"ဟာ"

'ပြောင်း'

"ဟင်"

သူ ဘယ်လိုမှ မရှောင်ချိန်မရလိုက်။ တခွပ်ခွပ်ပစ်ဝင်လာသည်။ ကတ္တီပိုလက်သီးတွေက သူ့မျက်နှာကို လည်ထွက်သွားသည်။ မျက်နှာလည်ထွက်ခုံတစ်ခုက သူ့ရင်ထဲကို ဖမ်းကန်လိုက်သည်။ ခြေထောက်က နောက်တစ်ချိန်မပြောင်း ...

"ဟဲ့ ဟဲ့ ကတ္တီပို ... ဘာ ဘာဖြစ်"

"ယု ... နင့် သမီး၊ နင့် သမီး၊ ဝေသာကျား၊ လျာမ"

ဝေသာကျားလျာမ၊ ဂန်ခွ၊မ ဂန်ခွ၊မ"

"ဟင် ဟင် ... ခင်ဗျား၊ ကဲဟယ်"

'ခွပ်'

ထွယ်တာစရာ စိတ်မယောက်တည်း

"ဟား"

သူ ဘယ်လိုမှ မရှောင်လို့မရအောင် မျက်နှာကို လက်သီး၊ ထစ်လုံး ပစ်သွင်းခံလိုက်ရသည်။

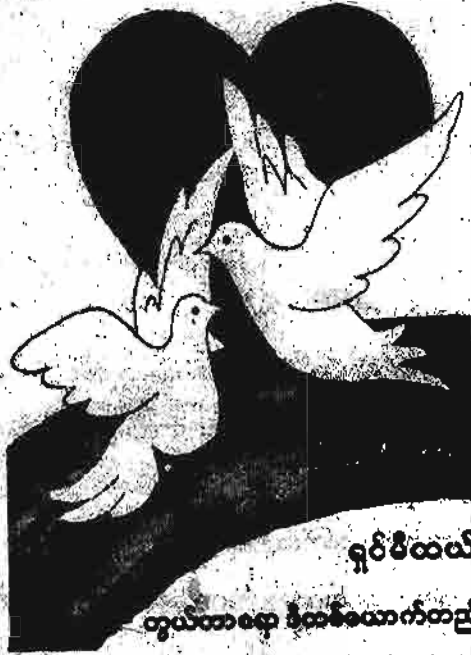
"ဟဲ့ ဟဲ့ ကတ္တီပို ... အဲဒါ နင့်အဖေလောက်ရှိတယ်လေ၊ နင့်အဖေလောက် ရှိတယ်လေ၊ ငါ့ဘေးကတော့ ကြီးကျန်ပါပြီ၊ ကြီးကျန်ပါပြီ"

"အဖေလောက်ရှိရှိ၊ အတိုးလောက်ရှိရှိ မချေ့ခင် မချေ့ခင် ဆလို လုပ်ပစ်ရမှာ"

"အေး ... လုပ် လုပ်၊ ငါကလည်း ပြောလိုက်မယ် ... မင်း ဟဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် မင်းလုပ်တိုင်း၊ မမင်းပုံနဲ့မယ်လို့ ဆင်သလား။ ငါ လက်မထပ်ရသေးလို့ မမင်းပုံသည်၊ ခံတာ သည်းခံတာ"

သူ လက်သီးကြီးဆုတ်ပြီး ဟီးထုမိုခုံတယ် ပြောလိုက်ချိန်မှာ ကတ္တီပိုကတော့ အခန်းထဲကနေ လျှောက်ခံစားလိုက်ပြီး ခပ်ခိုက်ခိုက်ဆင်မိုင်ကော့တာ ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၁)

ဦးသွယ်ကို လက်သီးထိုး ဆုံးမလွှတ်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ ကတ္တီပါ ရှေးထဲကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်အလာ ဦးသွယ်ကား နှင့် တည့်တည့်တိုးသွားသည်။

သူကလည်း အမှတ်မရှိ ကတ္တီပါတို့အိမ်ကို အလာ ကတ္တီပါ ဆိုလမ်းထဲမှာ ကတ္တီပါနှင့် တည့်တည့်တိုးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“နွဲ့”

ခနဲ ကတ္တီပါအရှေ့တည့်တည့်ကို ရပ်လိုက်သည့် သူ့နဲ့ LANDCRUISER ခိုပြာရောင်ကြီးကို ကတ္တီပါက မျက်စောင့်နက်

ရွှေမင်းစာပေ

၁၂၆ မှတ်တမ်း

နတ် ထိုးလိုက်သည့်အချိန်မှာပဲ သူ့က ကားထဲကနေ ကားတံခါးကို ချိတ်နဲ့ ခွင့်လိုက်သည်။

သူ့ကားတံခါးပွင့်သွားတာနှင့် ကတ္တီပါ၊ ရုပ်နေတာ နှစ်လုံး တောင် မဝေးတော့ချေ။

ပြီးတော့ သူက မျက်မှန်အပြွန်ကြီးနှင့် ကတ္တီပါကို ခပ်တည်တည်ကြီး လှမ်းကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကတ္တီပါကလည်း သူ့ကို ခပ်တည်တည် လှမ်းအကြည့် သူက မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ ...

“ကားပေါ်တက်လေ၊ ကားတံခါးဖွင့်ပေးထားတာ မမြင်ဘူးလား”

“ရှင်လမ်း ရှင်သွား”

“ဟိတ် ... မင်း သက်သက် ဂျစ်တိုက်မနေနဲ့နော်၊ ကားပေါ်ဆွဲတင်ပြီး တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးလိုက်လို့ ဘာမှတ်နေလဲ”

“တာ ... လုပ်ခဲ့ရင်လုပ်ကြည့်စမ်း၊ သေတာတောင် ချိန်မသေဘဲ သွားအချွန်လိုက် ကျွတ်ပြီးသေမယ်မှတ်”

“ဟင် ... မင်း မင်း”

“ကျွန်မနောက်ကို လိုက်မလာနဲ့ လိုက်လာလို့ကတော့

တွယ်တာစရာ ဒီတစ်ယောက်တည်း

ကျွန်မ အဆိုးမဟုတ်ဘူး”

ကတ္တီပါက သူ့ကို များစနဲ့ ကျောခိုင်းပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီ နှစ်လုံး ဝတ်ထားသည့် တင်ပါးလေးကို ကောက်ချိတ်ကာ လှည့်ထွက် သွားပြန်သည်။

သူ့ကလည်း ဇွဲမလျှော့ဘဲ အနောက်ကနေ ကားနှင့်လိုက် သွားပြီး သူ့ပဘော့မှာ ကားကို “ဂျီ” ခနဲ ခပ်လိုက်ပြန်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကားနှုတ်ခါမှာ ဆီသမ္ဗန်လုံးတွေနှင့် သူ့ကို ချိတ်တွေတော့မည့် ကတ္တီပါကို သူ ဒီတစ်ခါတော့ ခပ်နနဲ ပြုံးလိုက် သည်။

“ဟွန်း ဟွန်း”

“အသက်ကြီးပြီး ဒီလောက်ရွာလိုက်တာ”

“ကြီးမှလွတ်ာ ပိုဆိုးတယ်၊ ထိန်းလို့သိမ်းလို့ကို မရဘူး”

“ဘာ”

“မင်းလေး နားလည်ကွာ”

“ရှင် ရှင် ဒီတစ်ခါ နဂုံးကွဲချင်သလား၊ အသည်းကွဲချင် သလား ဒါမှမဟုတ် ဘာကွဲချင်သလဲ”

“ဟိုဟာ”

"ဘာ"

"အဲဒါ ဟိုဟာ ဟိုဟာတွေ၊ အာကွဲကွဲ ခုပိတ်အယ်လို့ ဝေပွဲ
လိုက်ရင်ပေးမယ် ကိုကြီးအသည်းတော့ အကွဲမခံနိုင်ဘူး၊ ကတ္တီယိုရယ်"

"အား၊ ဟား၊ ဟား ... သင်္ချိုင်းရောက်ပါနဲ့၊ နေတာတောင်
ကိုကြီးတဲ့"

"အချစ်က အမြဲလန်းထယ် ကလေး"

"ကဲ ... အဲဒါ လန်းဦး"

ကတ္တီယို ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အနားက အုတ်နီ
အကျိုးကို ကောက်ကိုက်ကာ ကားမှန်ကြိုးကို ထုမလို့ သက်အရွယ်

"ဟေ့ ကတ္တီယိုနုနုလေး ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ"

"ဟင်"

ကတ္တီယိုလက်ထဲက ရွယ်ထားသည့် အုတ်နီခဲကွဲကွဲက ပါ
လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလင်လောက်က ကတ္တီယိုကို ရန်စတာသည့် အမှူးသား
နှစ်ယောက်ဆိုသို့ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

"နင်တို့ ခဏပတိုးနဲ့၊ ဒီမှာတွေ့လား"

"အင် ... မင်းကို တိုးတော်လေးတောက်သွားကြီး၊ လိုက်စရာ
ယုတ်တာလား၊ ဟင် ... ဒီ ဒီပတိုးတော်က အဲဒါ ... ဒါတို့ကို တော်မ

နဲ့ မင်းကို မ၊ သွားတဲ့ တိုးပတော်ကိုး"

အရက်မှူးသမားနှစ်ယောက်ကြားမှာ ကတ္တီယိုက ပေါင်နှစ်
ချောင်းကို ခပ်မိုက်မိုက် မတ်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ကတ္တီယို ဟိုအရက်မှူးသမားနှစ်ကောင်ကို အုတ်နီခဲနှင့်
အဆင်မပြေ သူ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြောပစ်ဖို့ အရက်မှူးသမားတွေတက်
အညှိကာ ...

"ဟေ့ကောင်တွေ"

"အား"

"ဟေ့ ... မင်းတို့မှူးရင် မှူးတဲ့အတိုင်း ဆက်သွား၊ ချစ်သူ
တို့ နောင်ယုတ်လို့ကတော့ မင်းတို့ ခေါင်းအင်္ဂါစိတ် အမြှော့
အိတ္တော့မယ်ပုတ်"

"ဟင် ... ချစ်သူ အား ... ဘယ်တုန်းက ကတ္တီယိုနဲ့ချစ်သူ
ဖြစ်တာလဲ လမ်းမှာတစ်ခါလေးဆိုပြီး ချစ်သူဖြစ်တော့ ဝါးကွဲ
ခင်ဗျား Party Man ကြီးလား၊ အင် ... Party Man ကြီးကလည်း
မိမိချစ်သူခဲ ခင်ဗျားခဏပေးမယ် ဝါးကွဲမလေးက သူတွေဆိုကြီးကပ် ...

'ပြောင်း'

'တုတ်'

“ဟာ ဟေ့ ... ကတ္တီပါ မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့”

ကတ္တီပါ အရက်သမားမိန်းမကို လက်ပြန်လှဲရိုက်ပြီး သူ့အရှေ့က အရက်သမားကိုတော့ အုတ်နီခဲန့ဉ်ကျောကုန်းကို ထုလှဲသည်။

ကတ္တီပါရိုက်ချက်တွေကြားမှာ နာကျင်သွားသည့် အသမားကောင်က ကတ္တီပါကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲရိုက်မလို့ လက်အဖွဲ့သူက ကားထဲက ဝန်းခနဲဆင်းပြီး အဲဒီကောင်ရှေ့ပြေးကာ အဲဒီကောင်ရဲ့မျက်နှာကို ရှာလည်လည်ထွက်သွားအောင် လက်သီးနှင့် ထိုးချက်သည်။

တခွပ်ခွပ် လက်သီးတွေကြားမှာ အရက်သမားတွေ ခေါ်မဖော်ခုံအောင် ဝိုက်ကျသွားချိန်မှာ သူက ကတ္တီပါလက်ကိုဆွဲကာ ပေါ်တင်လိုက်သည်။

အဲဒီနောက် ကားတံခါးကို ဝန်းခနဲပိတ်ပြီး ကတ္တီပါကို ခေါ်မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ဖိုက်ကြည့်ကာ ကြမ်းလိုက်သည်။

“အေး ... မင်း ကြပ်ကြပ်ပိုက်ကြေးနဲ့ အသက်တိုအသေဆိုးနဲ့ သေမယ်”

“ဦး ဦးသွယ်ဝကြီးက ထိုး ထိုးတတ်တာပဲလားဟင်”

“ဘာလဲကွ”

ကတ္တီပါ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ဖြစ်ပြီး မေးလိုက်တာကို သူက မျက်လုံးပြူးပြူးပြီး ပြန်မေးလိုက်တော့ ကတ္တီပါ ဝက်ကလေး ဗုဒ္ဓားလေသည်။

ပြီးတော့မှ မျက်စိပိတ်ကာ ကားဆိုဖာကို ခပ်လျော့လျော့ ဖိုချပြီး ...

“လက်သီး လက်သီးထိုးတာ”

“ယောက်ျားပဲကွ ... လက်သီးမထိုးတတ်ဘဲ နေမလား။ မင်းလို ယောက်ျားရှာမ၊ ဂန်ဂူးမတောင် လက်သီးထိုးတတ်သေးတာ ဝါ ယောက်ျားက မထိုးတတ်ဘဲ နေမလား”

“ဦးသွယ်ဝကြီးနော် ... ကျွန်မကို ဂန်ဂူးမလို့မပြောနဲ့”

“မဟုတ်ရင် မင်း ယောက်ျားယူ”

“ရှင်ကလွဲရင် တခြားယောက်ျားဆို ယူမယ်”

“အေး ... မင်း ဝိုက် ဒီလောက်ငြင်းနေတာ တစ်လအတွင်း လက်ထပ်ရအောင်ကို စီစဉ်မယ်”

“ဦးသွယ်ဝကြီးနော်”

“ဦးသွယ်ဝကြီးနော် လုပ်မနေနဲ့ မင်း ဒီလိုပဲ ယောက်ျား”

လေးတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာ ငါလည်းစိုးရိမ်တယ်၊ မင်းမေမေကိုလည်း ပြောရမှာပဲ၊ နောက် ဒါမျိုးမဖြစ်အောင် မင်း လင်ရှိမယား ဖြစ်မှ

“ဘာဆိုလဲ ဦးသွယ်ဝ ... ဒီစကားကိုမပြောပါနဲ့”

“မပြောလို့မဖြစ်ဘူး ... ပြောရမယ်လေ”

“နားမထောင်ဘူး”

“ဟိတ် ... မင်း ငြိမ်ငြိမ်နေနော်၊ မင်း ငါ့ကို မကြောက်သလား”

သူ အဲဒီလို ခြိမ်းခြောက်လိုက်တော့မှ ကတ္တီယိက သူ့ မျက်စောင်းလေးထိုးပြီး နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ကတ္တီယိစိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ဆီနေမှာတော့ သေချာသွားသည်။

အခန်း (၁၂)

မနက်ဖြန် စေ့စပ်မယ့် စေ့စပ်ပွဲအကြီးအတွက် ဒီကနေ့ ညနေမှာ သူ့အိမ်မှာ Dinner ကျင်းပလိုက်သည်။

သူ တခြားသူတွေကို ဖိတ်ပြီး Dinner ကျွေးတာတော့ ဆုတ်ပါ။

သူ့အိမ်က အလုပ်သမားဆယ်ယောက်ကို Dinner ကျွေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အလုပ်သမားတွေ ဘူဖေးစားပွဲကြီးမှာ တပျော်တပါး ကြိုက်စားသောက်ပြီး သူ့ကို ဝိုင်းဆုတောင်းပေးကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆရာ လူပျိုကြီး ဆယ်ကျော်သက်ငယ်ငယ် ချောချောလေးကိုချပြီး မင်္ဂလာသက်တမ်း ရာကျော်ပါစေ”

“ကျွန်တော်တို့ဆရာ လူပျိုကြီး လက်ထပ်ပြီးလို့ ဆယ်လ လောက်နဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ရပါစေ”

“ဟင် ... ဘာ ဘာ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးထသွားပြီး သူ့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆရာတောင်းပေးလိုက်သည့် ဗျက်ဝိကို သူ မျက်လုံးကြီးနှင့် ကြည့်လိုက်တော့ ဗျက်ဝိက ပန်းကြိုးတွန့်ကာ ...

“အမြွှာ အမြွှာလို့ ပြောတာပါ”

“အာ ... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ တပည့်ရာ၊ သူက ငယ်ငယ်လေး ကွာ အမြွှာ အမြွှာပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ မင်း အိမ်ကြီးတော့ ဆရာတောင်းနဲ့ ငါ့မိန်းမတော့ ငါ အနစ်နာမခံနိုင်ဘူး”

သူ ခါးခါးသီးသီး ကနဲကွက်လိုက်တော့ သူ့တပည့်တွေက လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးပြီး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

သူလည်း ပျော်ပျော်ကြီး တဟားဟားရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်လိုလဲကွ ... ငါ့မဒီလေးက မချောဘူးလား ဗျက်ဝိ ... ဟင်”

“ချောလိုက်တာမှ နုနုနီနေတာပဲ၊ ပတာဝတီလေးပဲ”

“ပတာဝတီကို မင်းမြင်ဖူးလို့လား”

“အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်ဖူးတယ် ဆရာ”

“ခွေးမသားတွေ”

သူလည်း အပျော်လွန်ပြီး ဘီယာတောင် ချချင်လာရသည်။

ဘီယာချင် ကတ္တီပါ မကြိုက်မှာစိုးရိမ်ပြီး သူ ထိန်းထားရသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ အတော်ကို သောက်ချင်နေပြီ။

“ဆရာ”

“... ”

“ဆရာ”

“ဟင်”

သူ ဘီယာသောက်ချင်လို့ ဝေါင်စင်းစင်းကြီး ဖြစ်နေချိန်မှာ နှစ်စိတ် သူ့လက်မောင်းကြီးကို ဆွဲကိုင်လိုက်တော့ သူက ဗျက်ဝိတို့ အဝတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟ ... ဘာလဲကွ”

အခုထိ သူ့ကို ဘာစကားမှ မပြောသေးတဲ့ ဗျက်ဝိတို့ သူ့ ခြင်္သေ့ရောက်ခက် ဖြစ်နေစဉ် ...

“တူ တူ တူ”

“အဲ အဲဒါ ဖုန်းပြည်နေတယ်လို့”

“အေး အေး”

သူ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့ တပျော်တပါးစားကြကွာ့ ငါ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

ဆိုတဲ့ တပည့်တွေရဲ့ ရိုဂိုကရီးတရီးပြောတဲ့အသံတွေကို မကနဲ မိုင်းကာ သူ့အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်ကို တက်လာရင်းမှ သူ ဖုန်းအသံပြုလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

ပုံမှန်အသံနှင့် အသံပြုလိုက်စဉ် တစ်ဖက်မှ ငိုသံလေးနှင့် ပြောလာသံလေးက သူ့အသည်းနှလုံးကို စူးပေါက်သွားတော့သည်။

“ဦးသွယ်ဝကြီး”

“ဟင် ကလေး”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“ဟင် ... ငိုနေတယ် ဟုတ်လား၊ ကလေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... ကတ္တီပါက မသားအရွယ်ကြီးကို ဝယ်ယူ ချာ ဖျော်နေရမှာလား”

“ဟိတ် ဟိတ် ... ဒီကောကောတော့ မင်းလွန်ပြီ”

“လွန်တာက ဦးသွယ်ဝပါ၊ ကိုယ့်သမီးအရွယ် ကိုယ့်တူမ အရွယ်ကို ကိုယ်ချင်းမစာတော့။ သိပ်မှန်းတယ်”

“ကတ္တီပါ”

“မခေါ်နဲ့ မကြားချင်တူး”

“မကြားချင်ရင် ဖုန်းမဆက်နဲ့ပေါ့ကွာ့၊ ဖုန်းလည်းဆက်လာ ဆားတယ်”

“ရုန်းကို ဆက်ချင်လို့များ ဆက်တယ်ထင်နေသလား”

သူ ကတ္တီပါစကားကို နားမထောင်နေရင်းမှ ချစ်ခင်ကြီး ဟိတ်ကာ တဟားဟား ရယ်ချင်လိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ကလေးလေး ပြောတာလေးကို သဘောကုန်လို့ပေါ့”

“ဟွန် ... ဦးလေး”

“ဟေ”

“ကတ္တီပါကို ချစ်လားဟင်”

“ဟောဗျာ”

သူ့အပိုက်တည်တည် မူခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး ရင်ခုန်ကြမ်း သွားသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ထူထူထုံထုံကြီး ခံစားလိုက်သည်။

ဟား ... မေးတတ်လွန်းတဲ့ ပါးစပ်ကလေး။

ဒီလို မေးတတ်လွန်းသည့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးက သူ့အနားမှာ သာရှိရင် အား ... အသည်းဝေါက်မတတ် နမ်းပြီးပြီ။

“ဦးလေး ... ပြောနေတာ ကြားလား”

“ဘာလဲကွာ”

“ဟင့် ... ငိုလိုက်မှာနော်”

“ကလေးရယ် ... လက်မထပ်ခင် ကိုယ်အသည်းပွား အောင် မလုပ်စမ်းနဲ့ ကိုယ် အသည်းပွားရင် မင်း ချက်ချင်းလက်ထပ် ရမှာ ... သိလား”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟင် ... ဘာပြောလို့လဲ”

“သက်ကြားဆိုကြီး ကျွန်မကို လက်ထပ်ရမယ်လို့ ထင်နေ သေးလား”

“ဟင် ... ဘာ”

“ဒီမှာ ... ရှင့်လို နွားဆိုမြက်နုကြိုက်ကို ကျွန်မ လုံးဝ သက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“မနက်ဖြန် စေ့စပ်၊ နောက်သုံးပတ်ကြာရင် လက်ထပ်ရမှာ ဆို လာပြီဦးဗျားသွားပြီလား ကလေး”

“ဘယ်တော့မှ မဖျားဘူး”

တစ်ဖက်မှ ငိုသံလေးနှင့်ပြောနေသည့် ကတ္တီပါကို ခု သယ်လိုစကားလုံးမျိုး ပြန်ပြောရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ တစ်ဖက်မှ တအိအိအသံလေးက နားထဲကို ချိန်ပြန်နွေးထွေးစွာ ဝင် ဆောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဦးလေးက ဒီလက်ထပ်ပွဲကို ဖြစ်လာမှာပဲလို့ တစ်ထပ်ချ ထင်ထားတာလား”

“ကတ္တီပါရယ် ... ဝါးသီးတဲ့စကားတွေ ပါမကြားချင်ဘူးကွာ ခါးစပ်ကလေး ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ၊ မနက်ဖြန် စေ့စပ်မယ့် စေ့စပ်ပွဲကို

စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မင်းလေးအိပ်တော့”

“ရှင်လော စိတ်ကူးယဉ်”

“ယဉ်တာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ် အယဉ်လွန်လို့တောင် သားတွေ

သမီးတွေတောင် စုံလို့ မြေးလေးတစ်ယောက်တောင် ရနေပြီ”

“တောက် ... ဒီမှာ ဦးသွယ်ဝ”

“ဟောကွာ”

“ရှင် ရှင် ကိုယ်ရင်းမစာဘူးလား၊ ကတ္တီပါက ရှင်သမီး

အရွယ်လောက်ပါ။ ရှင်တွေကြည့်စမ်း။ ရှင်သမီး နုနုထွတ်ထွတ် ထယ်ရှစ်နှစ်သမီးလေးကို အသက်လေးဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးနဲ့ ဘယ်မိဘက သဘောတူမှာလဲ ဟင်”

“ကိုယ်ကတော့တူတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အခုခေတ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ထိန်းရသိမ်းရတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ အရွယ်ရောက်တာနဲ့ ချဉ်းစားထားချင်တဲ့ မိန်းကလေးကို ပိုဆိုးတယ်။ ဟား ... ခေါင်း ခြောက် နောက်ပြီး ခဲယာကျားတွေ ချဉ်းစားစကား ပြောတာကို ဂန့်ဒူးမလို လေသိုင်း တာရှုတ်သိုင်းနဲ့ ချတတ်တဲ့ သမီးမျိုးဆို

ပိုတောင်ရင်ပူသေးတယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို ရှင်က ရှင်သမီးကို ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့တူတယ် ပေါ့”

“တူတယ် ... ကြီးရင်ချို ငယ်ရင်လဲ”

“ဘာ”

“ဘာ ... ကြီးတဲ့သူယူရင် ချိုလို့ရတယ်၊ ငယ်တဲ့သူယူရင် သက်သီးနဲ့ အထိုးခံရလို့ လဲတယ်လို့ ပြီးတော့”

“ဘာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ငယာကျားယူလိုက်တော့ ဆည်း မိဘတွေစိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်လက်က လွတ် ပြုတ် ဖြစ်သွားတာ ဆို”

“ရှင် ရှင်”

“ဟား ဟား ဟား”

“မှသိုးဖိုကြီး”

“ဟား ဟား ဟား”

“ကိုယ် မှသိုးဖိုဖြစ်ရင် မင်းသေသွားမှာပေါ့”

“သေ သေ”

ရှင်မိထယ်

“သေတာက မကောင်းဘူးကွ၊ ကိုယ်နဲ့ ဘယ်ပေါင်းရတော့မလဲ”

“ဟင် ... ရှင် ရှင်”

“အင်း”

“ဒီမှာ ကတ္တီပါ ရှင်ကို စကားပြောမလို့ ရှင် ည ကိုးနာရီက အိမ်က ထွက်လာခဲ့ ကားနဲ့လာရင်လည်း ကားကို ခြံနဲ့တော်တော် လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ပြီး ကျွန်မဝင်္ဂိုဠ်ထဲကို ခြေထောက်နဲ့လာခဲ့”

“ခြေထောက်နဲ့”

“ဒီမှာ ... ပျက်မနေနဲ့၊ ကျွန်မ ချိန်းတာကို မေမေ လုံးဝမဝေနဲ့”

“ကလေးက တာ ဘာပြောမလို့ ချိန်းတာလဲ”

“ဟင် ... ဦးလေးက မလာချင်ဘူးလား”

“လာချင်တာပေါ့ ကလေးရယ်၊ ကလေးချိန်းတဲ့အချိန် ကိုယ်က ပိုကြိုက်တာပေါ့၊ ဟဲ့ ဟဲ့ ... စနေနေ့ည ကိုးနာရီပေါ့”

“ဦးလေးနော်”

ကတ္တီပါ ခပ်နုနုအသံလေးနှင့် ပြောလိုက်ပြီး ဖုန်းကလေးကား ဖက်ကလေးပုရယ်လိုက်သည်။

ရှင်မိထယ်

တွယ်တာစရာ ဒီတစ်ခဲယောက်တည်း

“အဟင်း ဟင်း ... လူကြီး ဘာမှန်းမသိဘဲ လာမယ်ပေါ့၊ လာပေး လာတော့မှ ကတ္တီပါ twist လုပ်တာကို သိရတာပေါ့”

ကတ္တီပါ ကြမ်းလိုက်တဲ့စကားတွေကိုသာ ထိုလူကြီး ကြားလိုက်ရပါလျှင် ...။

အခန်း (၁၃)

လသာဆောင်ဝရန်တာမှာ သဘာဝလေကို ရှုရှိုက်နေသည့် မေမေ့ကို ကတ္တီပါ အချိုသတ်ဖိုဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် မေမေ့ခါးကို ဆောက်ကနေ ပိတ်ဖက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... အနောက်ရာနေ့ ငါ့ကိုဖက်ပြီး ဘာခွဲပြီးမလဲ၊ ဘာတွေ တောင်းဆိုပြီးမလဲ”

မေမေ့ကို ကတ္တီပါ ဖက်ကလေးပုပြီး ချစ်စပွယ်ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မေမေ ... ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ”

ရွှေမင်းနီစာပေ

“ခုနစ်နာရီလေး”

“အင်း ... ခုနစ်နာရီ၊ ဒါဆို နှစ်နာရီခွဲလောက် လိုသေးတယ်”

“ဟဲ့ ... ဘာလဲ ကတ္တီပါရဲ့”

ကတ္တီပါက မေမေ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းကလေးပေးတင်ကာ ဝရန်တာလေးမှာ လက်ထောက်ရပ်လိုက်သည်။

ဝရန်တာလေးမှာ လက်ထောက်ရပ်နေတဲ့ နေ့လေကြမ်းက ကတ္တီပါ ဆံပင်အိမ်ကလေးတွေကို တုန်ခနဲ ခါထဲသွားရသည်။ တုန်ခနဲ ဝဲကျသွားသည့် ကတ္တီပါ ဆံပင်လေးကို မေမေ့ခပ်ဖွဖွလေး သပ်တင်ရင်း ...

“အင်း ... မေမေ့သမီးလေးတောင် ဘာလိုလို့နဲ့ အိမ်ထဲက ကျတော့မယ်၊ အခုမှပဲ မေမေ စိတ်ချမ်းသာတော့မယ်၊ သွယ်ဝဲလှူကြီးလှူကောင်းကို ပြီးသမီးလေးရမှာ တကယ်ကံကောင်းတယ်၊ ချမ်းသာလိုက်တာကလည်း ...”

“တော်ပါတော့ မေမေရယ် ... ဒီမှာ ကတ္တီပါ စကားမလို့”

“ဘာလဲ သမီး”

မေမေက ကတ္တီပါကို မကျေမနပ် မှုမုမင်မင်ကြီး စိုက်ကြည့်သာတော့ ကတ္တီပါက နှုတ်ခမ်းကိုရှို့ကာ ...

“ဘာရမလဲ ... ကတ္တီပါ ဒီနေ့ ဟိုလူကြီးနဲ့ လက်မထပ် ဖြစ်အောင် ယတြာချေပယ်ပေးပြီး ဘုရားကို သွားရင်းနဲ့ ဗေဒင်တွတ်ခဲ့တာ”

“ဗေဒင်”

“ဟုတ်”

“အဲဒီတော့”

ကတ္တီပါ ခပ်တည်တည်နှင့် မေမေ့ကို လိမ်လိုက်သည်။

“ကတ္တီပါက လူကြီးနဲ့လက်မထပ်ရအောင် ဗေဒင်ဆရာတို့အတော့ ဗေဒင်ဆရာက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ မေမေ”

“မာင် ... ဘာပြောလဲ”

မေမေ စိတ်ဝင်စားသွားတာကို ကတ္တီပါက စိတ်ထဲက ချိတ်ဖြိုးရင်း မှုမုမင်မင်လေး ဆံပင်ကိုသပ်ကာ ...

“ညည်း အဲဒီလူကို မလိုချင်လို့ နိုင်ငံခြားကို ထွက်ပြေးတည်ထောင်ခဲ့မလွတ်ဘူး၊ လက်ထပ်ရမှာပဲတဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သူက ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူဆိုတာ”

ကမ္ဘာပတ်ပြေးလည်း သူက ကမ္ဘာပတ်ရှာနိုင်တာပဲ”

“မေမေကလည်း ပြောတာနားဆောင်ပါဦး”

“အေး အေး ... ဆက်ပြော”

မေမေက မျက်ခုံးပင့်ပြီး မေးလိုက်တော့ ကတ္တီပါရယ်ရယ် တာကို ဆံပင်အုပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကျွေးရုံပြုံးလိုက်သည်။

အတော်ကြီးကြာမှ ဆံပင်လေးကိုပင့်ကာ မျက်နှာလေး မော့လိုက်ပြီး ...

“ဗေဒင်ဆရာက ပြောတာ ထူးတယ် မေမေ၊ ကတ္တီပါ အဲဒီလူကြီး လက်ထပ်ပြီးရင် လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်း ကွဲမယ်တဲ့”

“ဟေး”

“အဲဒါ မကွဲအောင် ကတ္တီပါ အမေက ကတ္တီပါဝတ်တဲ့ ဂါဝန်ကိုဝတ်ပြီး လျှာထိုးဦးထုပ်ဆောင်းပြီး စနေနေ့ည ကိုးနာရီ ဒီည ကိုးနာရီခွဲမှာ စနေထောင့် ပန်းခြံထဲပေါ့ မေမေရယ်၊ ပန်းခြံထဲ နင်းဆီကိုးပွင့်ကိုင်ပြီး လကို ကျောခိုင်းပြီး မတ်တတ်ရပ် ရမယ်တဲ့”

“ဟေ”

မေမေ တဟောဟောနဲ့ အံ့သြနေတာကို ကတ္တီပါက တစ်ဖက် လှည့်ရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒီလို ယတြာမလုပ်ရင် အဲဒီလူကြီးနဲ့ ကတ္တီပါ လက်ထပ် နှီး နောက်နေ့ကွဲမယ်တဲ့”

“အာ ... ဘယ်အကွဲလို့ ဖြစ်မယ်၊ ဒါ ညည်းဂါဝန်ကို ဝတ်ပြီး ညည်းလျှာဦးထုပ်ကို ဆောင်းပြီး ဒီညကိုးနာရီခွဲ ပန်းခြံထဲမှာ နင်းဆီပန်းကိုးပွင့် ကိုင်ပြီး လကိုကျောခိုင်းပြီး ရပ်နေမှာပေါ့ ... ဆန်း ဘလားအေး အခု ဘယ်နေရာရိပ်ထိုးပြီလဲ”

“ရနပ်နာရီခွဲပြီ”

“ဒါဆို နှစ်နာရီလောက် လိုသေးတာပဲ ရတယ်၊ ငါကတော့ ညည်းကို သွယ်ဝဲနဲ့ လုံးဝကို အကွဲမခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ် ... ကတ္တီပါလည်း ယူပြီးမှ အကွဲမခံနိုင်ဘူး မေမေ”

“ဒါပေါ့သမီးရယ်၊ ညည်းဂါဝန် ထုတ်စမ်း။ ဂါဝန်ကဧရာ အရောင်လဲ”

“အနက်ရောင်တဲ့ မေမေ”

ကတ္တီပါ ပြောရင်းနှင့် ကတ္တီပါဝယ်ထားသည့် အရောင်တူ ခန့်နက် မေမေနှင့် တော်သည့်အထည်ကို မေမေ့ကို ထုတ်ပေးဖို့ အခုရှေ့က လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

မေမေကတော့ ကတ္တီပါအကြံတွေကို ဘာမှမသိဘဲ ကတ္တီပါ

အနောက်ကနေ ယတြာချွေးအတွက် စိတ်အေးတက်ကြွစွာ လိုက်သံ
လာခဲ့သည်။

ကတ္တီပါကတော့ ရယ်ချင်လွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းကို မိကိုက်ထား
သည်။

ကတ္တီပါသည် ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် ဆံပင်ကို မျက်နှာအုပ်
အောင် ရှေ့ချထားပြီး ရှင်းဦးထုပ်ကလေးထောင်းကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဟိ ... အခု သဲခဲမလေးနဲ့ တူသွားပြီ ဂါဝန်ကအနက်
နေကာမျက်မှန်ကြီးကလည်း အနက်ကြီးနဲ့ ဟိ ဟိ ရှင်းဦးထုပ်အနက်
ကလေးနဲ့ဆိုတော့ အနက်ရောင်မင်းသမီး မဟူရာမင်းသမီးလေးတွေ
ကတ္တီပါသည် မေမေ့ကို တစ်ပတ်လိုက်ခဲ့ပြီး ညရုန်နာ
လေးဆယ့်ငါးလောက်ကတည်းက ခြံတံခါးဝမှာ ထွက်စောင့်နေလိုက်
သည်။

ကတ္တီပါ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ မောင့်လိုက်ရသည်။

ခြံတံခါးအဝ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ဘောင်းဘီရှည်

အဖြူပွပွကြီးကို ဝတ်ပြီးရောက်လာသည် ဦးသွယ်ဝကို ကတ္တီပါ
နေကာမျက်မှန်ကြီး ခွတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ပါးစပ်ကလည်း အသံပြုလိုက်သည်။

“ဦးလေး တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟ ... ငါက တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လို့ အေး ...

မင်းနဲ့ညားရင်တော့ နှစ်ယောက်”

“ဟာ ... ရောက်တာနဲ့ နှာခေါင်းကဖွပြီး ဒီရိုင်ဘာပါ ပါ

သားလားလို့ မေးတာ”

“ဪ ... မပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ကားမောင်းလာတာ

တာကို ဟိုဘက်ခြံထိပ်မှာ ရပ်ထားတယ်”

“အင်း အင်း ... ကောင်းတယ် ဒါပေမဲ့ ဦးလေးလတ်ထားတဲ့

ဆံပင်ကြီးက အဖြူကြီး”

“ဟိတ် ... တံခါးဖွင့်လေ”

“ဖွင့်ပြီးသား။ လာ လာ ဦးလေး ... ပန်းခြံထဲ သွားရ

အောင်”

www.burmeseclassic.com

ကတ္တီပါ ဦးသွယ်ဝကို ရေပက်မဝင်အောင် စကားပြောပြီး တံခါးဖွင့်ပေးကာ ဦးသွယ်ဝလက်ကြီးကို ချိုင်းကြားဆွဲညှပ်လိုက်သည်။

“အား”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ့လက်ကို ချိုင်းကြားထဲ မညှပ်နဲ့”

“ဘာဖြစ်တယ်”

“ဪ ... ငါက ယောင်တတ်လို့ တော်ကြာ ယောင်ပြီး တစ်ခုခု”

“ဘာ ... ဘာတစ်ခုခုလဲ”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး”

“အသက်ကြီးပြီး နှာခေါင်းမပွနဲ့ ... လာ လာ ကိုကြီး”

“ဟင် ... ဘာ”

“လာစမ်းပါ ... ကိုးနာရီထိုးတော့မယ်”

ကတ္တီပါက တောင်းဆိုရည်ပွင့်ကြီးဝတ်ထားသည့် လှူကြီးကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပန်းခြံထဲ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“လာ လာ ... ဒီမှာထိုင် ဦးလေး”

“ဟ ... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကိုယ့်ကို ဦးလေး”

ခေါ်လိုက်၊ ကိုကြီးလို့ ခေါ်လိုက်နဲ့ ရှင်နေတာပဲ”

“ဟင် ... ဘယ်မှာ ကိုကြီးခေါ်လို့လဲ”

“ခေါ်ပါတယ်”

ဦးသွယ်ဝက ပြောပြောဆိုဆို ကတ္တီပါကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲထည့်ပြီး ကတ္တီပါဖျက်နာကို အတင်းဆွဲမော့ကာ နမ်းပါတော့သည်။

“အာ ဦးသွယ်ဝကြီး ... မလုပ် မလုပ်နဲ့”

“ဘာလုပ်လို့လဲကွာ ... နမ်းတာပဲ”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ... မနမ်းနဲ့ဦး”

“ဟင် ဘာ”

“ကိုး ကိုးနာရီခွဲမှ နမ်းရမှာ၊ ကတ္တီပါ ဗေဒင်တွက်ထားတာ၊ ဒီမှာတွေ့လား ဦးလေး”

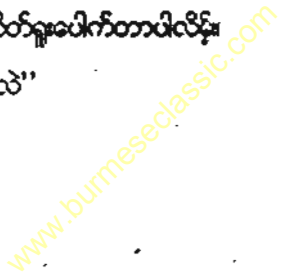
“ဟင် ... ဘာလဲ”

သူက ကတ္တီပါလက်ထဲက မှန်နက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အင်း ... ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ စိတ်ရှူးပေါက်တာပါလိမ့်”

“ဒီ ... ဒီမျက်မှန်နက်ကြီးက ဘာလဲ”

“ဗေဒင်တွက်ထားလို့ပါဆို”

“လေဒင်”

“အင်း”

“ဟာ”

“ဦးလေး တွေ့လား။ ကတ္တီယိ တတ်ထားတာ အနက်ကြီးပဲ ဦးထုပ်ကအစ အနက်၊ ဒီမျက်မှန်အနက်ကြီးကိုလည်း တပ်ရမယ်တဲ့ အဲဒါမှ ဦးလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး မကွဲမှာ”

“ဟင်”

“ဦးလေး ဦးလေးကလည်း ဘာတတ်ရုံကြီးတတ်ထားတာလဲ အဖြူကြီး၊ နွားနို့ချက်တဲ့ကုလားကြီး ကျနေတာပဲ”

“ဟာကွာ ... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ရှုပ်လိုက်တာ” သူက ပြောပြောဆိုဆို ကတ္တီယိ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဝှံ့နှမ်းလိုက် သည်။

“အာ ... ဦးလေး မနင်းနဲ့ ကိုးနာခိဇွဲမှ နင်းရမှာတဲ့၊ လေဒင် ဆရာက ပြောထားတယ်၊ အဲဒါမှ ဦးလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးမကွဲမှာတဲ့”

“ဟာကွာ”

“ပြောလို့မရဘူးလား၊ နို့နို့ဆို ကွဲမှာ”

“အေး ... ပြီးရော ပြီးရော”

သူ အသက်အောင်ပြီး ကတ္တီယိကို ဆွဲဖက်ထားရာမှ ခပ် ခြည်းခြည်း လွှတ်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကတ္တီယိက သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဆတ်ခနဲ ရုန်းထ လိုက်ပြီး ...

“ဦးလေး”

“ဟေ”

“ကတ္တီယိ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာရင် လာခဲ့မယ်”

“ဟင် ... အခု အခုက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“အခုက Bathroom သွားရဦးမယ်၊ Bathroom သွားပြီးမှ ဦးလေးနဲ့ ဒီပန်းခြံထဲ မလာခင် ကတ္တီယိက လကိုကျောခိုင်းရင်ရမှာ၊ လက်ထဲမှာ နှင်းဆီကိုးပွင့်နဲ့ မျက်မှန်အနက်တပ်ပြီး ဆံပင်လည်း ဖားလျားချထားရမှာ၊ အဲဒီတော့မှ ဦးလေးက”

“အေး ... ပြီးရောကွာ ပြီးရော၊ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာရင် လာမှာနော်”

“ဟုတ်”

ကတ္တီယိ ဦးသွယ်ဝကို တည်တည်နှင့်လိမ်လိုက်တတ်တတ် အတွက် ရင်ထဲမှာ ရယ်ချင်သွားရသည်။

ဟွန်း ... နောက်ဆယ်ငါးမိနစ်ကြာရင်တော့ မေမေနဲ့
ဦးသွယ်ဝ ဘယ်လိုနှစ်ပါးသွားကြမည်မသိ။
ကတ္တီပါကတော့ ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကိုယ် သဘောကျသွားရပါ
တော့သည်။

ကတ္တီပါပြောသွားသည် စကားတွေက အဆန်းပဲ။
ဘာစကားတွေမှန်း မသိ။ သူ တကယ် နားမလည်ပါ။
နားမလည်ခဲ့မိပေမယ့် သူမ ပြောသည့်စကားလေးတွေကို
တော့ ရင်ခုန်သာယာမိသည်။

"အား ဦးလေး မနင်းနဲ့ ကိုးနာရီခွဲမှ နင်းရမှာတဲ့၊ ဗေဒင်
ဆရာက ပြောထားတယ်။ အဲဒါမှ ဦးလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးမကွဲမှာတဲ့"
ဟား ... အသည်းလေးပြောတဲ့ ကိုးနာရီခွဲကိုစောင့်ရမှာပေါ့။
အင်း ... ကိုးနာရီခွဲပို ငါးမိနစ်ပဲလို့တော့တယ်။
ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ မဟုတ်ပင်သမီးလေး

လာနေပြီး ညမောင်မောင် လရောင်အောက်မှာ နေကာမျက်မှန်အနက်
ကြီးကြီး တပ်ပြီး ဂါဝန်အနက်ကလေးနှင့်လျှင် ဦးထုပ်အနက်ကလေးကို
ဆောင်းပြီးလာနေတာ။

အင်း ... ဘာတဲ့ ... ပြောသွားသေးသည်။
ကတ္တီပါက လကို ကျောခိုင်းရပ်ရမှာ၊ လက်ထဲမှာ နင်းဆီ
တိုးပွင့်နဲ့ မျက်မှန်အနက်တပ်ပြီး ဆံပင်လည်း ဖားလျားချထားရမှာ၊
အဲဒီတော့မှ ဦးလေးက ... ဆိုပြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားသံချိုချိုလေးတွေ
ကို သူ အသည်းယားကာ လကိုကျောခိုင်းပြီး နင်းဆီကိုပွင့်ကို လက်မှာ
ဆုပ်ကာ နတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည် ချစ်သူလေးဆီ
သူကအနောက်ကနေ ခြေသံဖွဖွ နင်းသွားလိုက်သည်။

အင်း ... ခြေသံကို ဖွဖွနင်းရင်းမှ လက်မှာပတ်ထားသည့်
Rolex နာရီကို လရောင်ဖြင့် ထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီခွဲအတိ
ဖြစ်သွားပြီမို့ သူကလည်း ချစ်သူလေးတိုင်တည်နေသည့်အနားသို့
ဆောက်လာပြီး ချစ်သူလေးကိုယ်လုံးလေးကို အနောက်ကနေ ခစ်
ကြမ်းကြမ်း သိုင်းဖက်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ထား နင်း
လိုအလုပ် ...

"ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဘယ်သူလဲ"

www.burmeseclassic.com

“ငါ ... ငါ့မိ”

“အောင်မယ်လေး ... သွယ် သွယ်ဝ နှင် နှင် ... ဒါ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ နှင် ဇီလောက်တောင် နာဘူးထလိုက်တာ၊ ဒါကြောင့် ငါ့သမီးက နှင့်ကို နာဘူးလို့ပြောတာ၊ ငါကတော့ မယုံခဲ့ဘူး ... အခု ယုံပြီ ယုံပြီ”

“ဟင် ... နှင် နှင် ... ယု ... နှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဟုတ်တာပြောတာ၊ အရှက်မရှိ တကယ် ငါ့ရှက်လိုက်တာ၊ ငါ့ရှက်လိုက်တာ၊ မျက်နှာကိုသာ မားဖို့ပါပေါ့၊ ငါးပါးလုံးပစ်ခွင့်တယ် သွား သွား ... နှင့်ကို ငါ့သမီးနဲ့ သဘောမတူတော့ဘူး၊ သဘောမတူ တဲ့။ နှင့်ဘာသာ တယ်လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ ငါ့သမီးနဲ့ နှင့်ကို မပေးစားနိုင်တော့ဘူး။ သွား သွား ... နှင် ထွက်လွှား”

သူ ယုကိုကြည့်ပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ခင်စေ့ မွန်းပိတ်သွားသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း အညှာပဲလိုက်ရသည့်အတွက် အခံရခက် သွားသလို ခွက်လည်းချက်သွားသည်။

ရှက်ရှက်နှင့် ယုကို ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ယု ... နှင် ငါ့ကို နှင်မထုတ်နဲ့၊ အခုဟာက နှင့်သမီးလည်း

တာ၊ နှင့်သမီး လည်းတာ၊ နှင်နဲ့ငါ့ကို လှလှပပ ဆောက်ချတာ၊ နှင့် သမီးလည်းတာကို နှင်က မပြောဘဲ ငါ့ကိုလာပြီးမပြောနဲ့”

“နှင် ဘာမှပြောမနေနဲ့ သွယ်ဝ၊ ညကြီးအချိန်မတော် နှင်က ငြိမ်ထဲလာပြီး ငါ့သမီးချောင်းရအောင် ... ဟင်”

“ချောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ... နှင့်သမီး၊ ချိန်းတာ”

“ဆို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားဟာ ... နှင် အခုပြန်”

ယုရဲ့စကားတွေက ရင်သီးလာပြီမို့ သူ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ယုကို ဒါးထောက်ကြည့်ပြီး ခါးကြီးကို ခွေကိုင်းကာ ...

“အေး ... နှင့်သမီးနဲ့ ငါ တွေမယ်၊ အလည်မ ... ငါ့ကို ဆောက်ချတာ မိန်းမလည်း သိန်းကြွယ်မ၊ ဟွန်း ... တွေမယ် တွေ မယ်”

သူ ယုကို စိုက်ကြည့်ပြီး အကြိတ်ကာ များနေ လှည့်ထွက် ထားခဲ့သည်။

သူ့မြေလှမ်းတွေထဲမှာ ဒေါသနှင့် အရှက်ပျူတွေတ ခြားနေနဲ့ ငြိမ်ခြေလှမ်းတိုင်း နာကျင်နေခဲ့တာ ကတ္တီပိသာ သိခဲ့ပါလျှင် မှေးမှေး ခုစစ်ပွဲပျက်သည့်အတွက် ဘယ်လောက် ဟားတိုက်ရသလောက် ဖြစ်ပါလိမ့်။

လှောင်ပြားနဲ့ သူ့ကို ကြီးပေါလောကြီးလို သရော်မှာ သေချာ
သည်။

အခုလောက်ဆို သူနဲ့ယု ပြဿနာဖြစ်တာကို တစ်နေရာရာ
က ချောင်းကြည့်ပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး လှောင်နေလောက်ပြီး

ဟွန်း ... လှောင်စမ်း။ လှောင်ထားစမ်း။

မင်းနဲ့ငါ တစ်နေ့တော့ တွေ့ကြုံမှာပါ။ အခု စေ့စပ်ပွဲပွဲနက်
ပေမယ့် တစ်နေ့ ... မင်း ငါ့လက်ထဲရောက်မှာပါ။

“ဟား ဟား ဟား ... ဉာဏ်များတဲ့ မင်းကို ငါက လက်လှန်
သွားမယ် ထင်သလား။ လုံးဝပဲ ကတ္တီပါ။ ယောက်ျားမ သဘောမတူ

ပါဘူးဆိုခါမှ မင်းကို ရအောင်ယူပြမယ်။ စောင့်ကြည့်လိုက်”
သူ့ရင်ထဲက စကားတွေကို ကတ္တီပါသာ ကြားသိခွင့်ရလိုက်

ပါလျှင်။

အခန်း (၁၄)

ဘီယာ တစ်ဘူးပြီးတစ်ဘူး သောက်နေသည့် ဆရာကိုကြည့်
ဖျက်မိ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည်။

စိတ်ထဲကလည်း ကဲ့ရဲ့လိုက်သည်။

ဟွန်း ... အသက်ကြီးမှ နှာခေါင်းပွဲတဲ့ရောဂါက မသေးလှပါ

ခြောက် ... ဆရာ ဆရာ၊ ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကိုယ်မှ အား

မလွှာမကျိုး ဆယ်ကျော်သက်ကလေးကို မှန်းချင်တာ။ အခုတော့

ဆယ်ကျော်သက်ရဲ့ ချောက်တွန်းမှုကိုခံလိုက်ပြီ။

အဟား ဟား ... ရယ်ချင်လိုက်တာဗျား

လူပျိုကြီးတွေများ အသက်ကြီးလာရင် ဘာမှမမြင်တော့ဘူး
(နာခေါင်းရောဂါထတာ ဆယ်ကျော်သက်တဲ့)

အခုလည်းကြည့်၊ မူးပြီး ရင်ပွင့်ပေါက်ကွဲနေတာ သူ့ရယ်ချင်
လွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းကြီးကို ဝှေ့ကြိတ်ထားရသည်။

“အား ဟား ဟား ... အလည်မ ယတြာချေတာတဲ့
ငါ့ကို မတ်တာ၊ ချောက်ချတာ၊ ယု ယု အထင်လွဲအောင်လုပ်တာ
တွေ့မယ်၊ မင်းတော့လား ... ငါ့လက်စာမိလို့ကတော့ မင်း လွယ်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

“အစ် ... ဆရာ ဆရာ ဘာပြောတယ်”

“ဟေ့ကောင် မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား”

“သွယ်ဝသည့် မူးမှု့ရူးမှု့နှင့် ကိုကြီးကျော်သီချင်းကို အော်
ဆိုလိုက်ပြန်သည်။

“ကိုကြီးကျော် ကိုကြီးကျော်”

“ကိုကြီးကျော် ကိုကြီးကျော်”

မူးမှု့နှင့် ပုဆိုးကြီးကို စလွယ်သိုင်းပြီး ကလိုက်ပြန်သည်

“ဆရာ ဆရာမူရင် အိပ်ခါတော့ဗျာ”

“ဘာကွ ... ငါက ဘီယာအမှူးလောက်ကတော့ ပျင်းသနား
တယ်၊ ဟေ့ ... ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ် ကတ္တီပါရေ ကလေးရေ
မင်းပညာလောက်ကတော့ ကိုကြီးက ပျင်းသေးတယ်၊ မတောက်
တခေါက်ပညာလေးနဲ့ ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်ဟေ့၊ မိန်းမတို့ရဲ့
မာယာလောက်တော့ ပျင်းသေးတယ်၊ ပျင်းသေးတယ်၊ ပျင်းတောင်
ပျင်းသေးတယ်”

လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး သူ ဘီယာကို ထပ်မော့လိုက်
သည်။

“အာ ... ဆရာ လွန်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် ကတ္တီပါရေကို ဖုန်း
ဆက်ပြီး တိုင်လိုက်မှာ”

“ကတ္တီပါရေတိုင်တိုင် ကပ္ပလာနဲ့တိုင်တိုင် အရေးမစိုက်ဘူး၊
စေ့စပ်ပွဲပျက်အောင် လုပ်တဲ့မိန်းမ၊ တွေ့မယ် ... ဒီတစ်ခါတော့
တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ရအောင် ငါ့လုပ်ပြမယ် ... ကြည့်နော့၊ ဟင်း
... ယုမကလည်း သမီးဂုဏ်မောက်နေလိုက်တာ၊ ငါ တစ်ခါလေးဆဲ
မှားမက်မိတာကို သောက်ကြီးသောက်ကျယ်လုပ်လို့ ဟွန်း ... ဆင်
သမီးကို ငါ တစ်ပတ်အတွင်း မယားလုပ်ပြမယ်”

“အာ ... ဆရာ ဆရာရယ်”

“ဘာလဲကွ မင်းက”

“ကျွန်တော် ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲကို တွဲဖို့နေပါတယ်ဈာ”

“အေး... ပို့ ပြန်ပြန်ပို့ဟေ့”

ပါးစပ်က ပြောရင်း သူက “ကလေးရေ” လို့လည်း အော်လိုက်မိသည်။

အဲဒီအသံ အဲဒီဟန်တွေကို ကတ္တီပါသာ မြင်တွေ့ခွင့်ရလိုက်ပါလျှင် သူ့ကို ဘယ်လောက် သနားလိုက်မလဲ။

အင်း... သူကလည်း သနားစရာဖြစ်နေတာကို။

မနက်ဖိုးလင်းတာနှင့် နေစင်ပွဲကိစ္စပျက်သွားသည့်အတွက် ကတ္တီပါက လက်သီးလက်မောင်းတန်ဖိုး ရေချိုးခန်းထဲမှာ သိုင်းကွက်နင်းလိုက်သည်။

‘ရှီး ယား ယား ရှီး’

“...”

‘ခွပ်’

“...”

‘ခုတ်’

အပျော်လွန်ပြီး လက်သီးနှင့် ရေချိုးခန်းတံခါးကို တခွပ်ခွပ် တခုတ်ခုတ် ထိုးလိုက်သည်။

“ဟဲ့... အထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တခုန်းခုန်းနဲ့”

“ဟင်”

ကတ္တီပါ သိုင်းကွက်နင်းနေတုန်းမှာပဲ ရေချိုးခန်းအပြင်က မေပေ့အော်သံက ကတ္တီပါကို ဂော်ကလေးပုကာ လျှာထုတ်လိုက်သည်။

အင်း ဟင်း ဟင်း။

လာပြီ လာပြီ။

ကတ္တီပါသည် ကိုယ်အနေအထားကို ပြင်ဆင်ရင်း ရေကို ချိုးကာ ဣန္ဒြေထယ်လိုက်သည်။

ဣန္ဒြေထယ်ပြီးမှ အသံချိုချိုနုနုလေးနှင့် ...

“မေမေလား”

“အေး”

“ဪ... ကတ္တီပါ ရေချိုးရင်းနဲ့ Exercise လုပ်နေတာ”

“Exercise လား လေသိုင်းလား”

“လေသိုင်း”

“ဘာ”

ကတ္တီပါ စကားပြောလောသွားပြီးမှ ပါးစပ်ကို ပြန်ပြီး ဘရိတ်ထိန်းလိုက်ရသည်။

‘ဒုန်း ဒုန်း’

ဟဲ့ ကတ္တီပါ ... တံခါးဖွင့်စမ်း”

မေမေ တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုနေတာကို ကတ္တီပါက

ပါးစပ်ကိုလက်ပါးနှင့် အုပ်ပြီး အံ့ဩထကြားပြစ်သွားသည်။

“ကတ္တီပါ”

“ရှန် ရှန်”

“ဘာ ရှန်တာလဲ၊ နင် အခန်းထဲမှာ သိုင်းကစားနေတာ လားဟင်၊ နင် အရှူးထနေတာလား”

“ထပါဘူး”

“အေး ... ဒါဆို တံခါးဖွင့်၊ ဟင်း ... ငါ့မှာ တကစဲ တကစဲ မျက်နှာကို ပူလွန်းပါတယ်၊ ကိုယ်တော်ရမယ့် သမက်က

သမီးနဲ့မှာဖက်တာ ငါ မျက်နှာပူတယ် ပူတယ်၊ နင်ကတော့ ဒီနေ့ စေ့စပ်ပွဲကြီးပျက်သွားပြီဆိုပြီး သိုင်းတောင်ကနေတာ မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်”

“အေး ... အဲဒီ သိုင်းရှူးရှူးနေသမျှ နင့်ကို ငါ စိတ်ချေသွား ဒီနေ့ သွယ်ဝဲနဲ့ စေ့စပ်ပွဲပျက်ပေမယ့် ငါကတော့”

“မေမေ ... ဒီ ဒီ နာဘူးကြီး မေမေကိုဖက်ထားတာတောင် မေမေက စိတ်မနာဘူးလား”

“စိတ်နာရအောင် သူက ငါမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ဖက်ထားမှ မဟုတ်တာ”

“အောင်မယ်လေးနော် ... ခွင့်လွှတ်နေတတ်လို့လား”

“ဘာပြောတယ် ... ညည်းက ဒါ အမေကို ပြောတဲ့ လား”

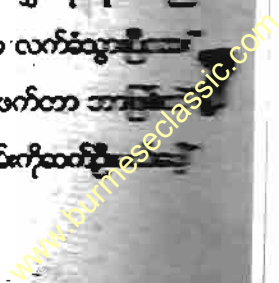
“ဟင် ... မေမေကလည်း”

ကတ္တီပါက မေမေကိုကြည့်ရင်း ညှစ်လွှာသုံးလိုက်သည်။

“မေမေလူကြီးက နာဘူးဆိုတာ မေမေ လက်ခံသွားပြီလား”

“ဟဲ့ ... သူ့ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို သူဖက်တာ ဘာကြောင့်”

“ဒါဆို မေမေက မေမေက ဒီအတတ်လမ်းကိုထက်ပြီး”

“ညည်း ဉာဏ်များတာကို ငါသိလို့ သွယ်ဝကာ လူရှိုးလူအေးကြီး၊ လူရှိုးလူအေးကြီးဆိုတော့ ညည်းအလှည့်စားကို ခံရတာ၊ ငါကလည်း ညည်းပေးခင်နဲ့ခြောက်တာကို တကယ်ယုံမိတာ၊ အခုတော့ ငါနဲ့သွယ်ဝ ချောက်ချခံရတာပဲ၊ ငါကလည်း စိတ်ဆိုလျှင်နဲ့ သွယ်ဝကို နှင်ထုတ်လိုက်မိတာ၊ တကယ်အားနာတယ်၊ ဟင်း ... ဖုန်းဆက်တောင်းပန်ရကောင်းမလား”

“အာ ... မတောင်းပန်ပါနဲ့၊ ဘာလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ”

“တောင်းပန်မယ်၊ ငါမှားတာ ငါတောင်းပန်ရမှာပေါ့၊ ဒီငါ့သမီး သိုင်းရှူးရှူးနေတဲ့သမီးကို ငါ ဆက်မထိန်းနိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့ဒုက္ခအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“မိဆိုလည်း သွား ... သွားတောင်းပန်”

ကတ္တီပါ မေမေ့ကို ကျောခိုင်းပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ပြန်ဝင်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းနံရံကို တဝန်းဝန်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“သွား သွား ... ဒီဘဝကြီးကို မုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်”

ကတ္တီပါ မပိုင်အောင် မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်ရှည်များ နှင့် ပင့်ထားလိုက်သည်။

အခန်း (၁၅)

ကတ္တီပါ ကိုယ့်စေတနာ ကိုယ်အကျိုးပေးတာထင်သည်။ သူနှင့်စေ့စပ်ပွဲပျက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ အိမ်မှာနေရင်းနှင့် ပြဿနာကို အလိုလို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

ကတ္တီပါတစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ အေးအေးအေးအေး နိုင်ငံခြားတွေ ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ဧည့်ခန်းစားပွဲက ဖုန်းပြည်တာ တာ ဖြစ်သည်။

‘တု တု တု’

“ဟင်”

ရှင်မိအယ်

ကတ္တီယိ ဖုန်းဖြည့်လာတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ့်အာရုံနှင့်
ကိုယ် အာရုံစိုက်နေလိုက်သည်။

ဇာတ်လမ်းက ဇာတ်ကြမ်း။

မင်းသားက မင်းသမီးကို ဓားခွဲထောက်ပြီး သူ့နောက်ကို

ဖော်သည့်ဇာတ်လမ်း။

မိဇာတ်လမ်း ကောင်းခန်းမှ အာရုံပျက်ခဲ့ပြီး ထပြီး ဖုန်းမကိုင်

နိုင်။

ဖုန်းက မကိုင်မချင်းကို ဖြည့်နေခဲ့တာမို့ ကတ္တီယိ စိတ်မချင်

တော့ဘဲ ဖုန်းလေးကို ကောက်ကိုင်အသံဖြင့်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ကတ္တီယိနုနုလေးလား”

“တာ ... ဘယ်သူလဲ”

ကတ္တီယိ ဖော်ဆောင်ဆောင် အော်လိုက်တော့မှ တစ်ခက်က

ထေဠြစ်သွားပြီး ...

“သိချင်လား”

“သိချင်ရင် မင်းတို့ဦးရွှေ့ကို ထွက်ခဲ့လေး သိုင်းမင်းသမီး

လေးကို တွေ့ချင်လို့ပါ။ သိုင်းပညာရှင်မယ်လေး ပညာဘယ်သူ

ထွန်းနီစာပေ

တွယ်တာရာ စိတ်ပေးအားတည်း ၁၁၅

သာမလဲ ကြည့်ချင်လို့ ဟေ့ ဘယ်လိုလဲ ... သတ္တိရှိလား တို့ စိန်
ဖော်တယ်”

“နင်တို့ ဘယ်သူလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့လေးလေလောက်က မင်း Fighting Play ခဲ့တဲ့

သူတွေ”

“ဆိုကေ ... ဖိုက်ကြေးလာမဲ့မို့ ကတ္တီယိနုနုက နာမည်က

သာ နုတာ၊ လူကတော့ ခွင်တို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ တစ်ယောက် တစ်

ယောက်ချင်းနော်၊ အုပ်စုပွဲပြီးလာလို့ကတော့ ဆော့ရုံပဲ”

“တစ်ယောက် တစ်ယောက်ချင်းပါ၊ ဆိုကေ ... မင်း လာမှာ

လား၊ ငါ မင်းတို့ဦးထိပ်က စောင့်နေမယ်”

“ဆိုကေ”

ကတ္တီယိ သွက်ချင်းပင် ဦးထိပ်ကို လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

ပေပေ စီးရဲဆောင်ထဲမှာ အလုပ်ရှင်နေတုန်းမှာပဲ ကတ္တီယိ

ဆိပ်ရွှေ့ကို လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟိတ် ... ရွတ် ရွတ် ... ဒီမှာ”

“ဟင်”

ကတ္တီယိက ဘောင်းဘီရှည်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး မှုတ်မုတ်

ထွန်းနီစာပေ

စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ ကတ္တီပါနုနု”

“ချမ်းမယ်လေ နင်နဲ့လား”

“ဟ ... ဘာကိုစွဲ ချဲရမှာလဲ၊ မင်းကို သက်သက်စိန်ခေါ်တာ၊ ငါစိန်ခေါ်တာက မင်း၊ ငါလိုချင်တာက မင်းအချမ်း မင်းကိုယ်”

“ဘာ”

‘ဖြောင်း’

“ဆော်တယ်ဟေ့၊ ကောင်မက စွာစာယ်၊ ဟေ့ကောင်တွေ”

ဒီကောင်မကို ကားထဲဆွဲတင်”

‘ဖြောင်း’

ဒီလောက် စိုက်ကြေးခွဲပြီး စိုက်ခိုင်းတဲ့ကောင်တွေကို ကတ္တီပါ ပညာကုန် ထုတ်သုံးလိုက်သည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို အားဖြင့် ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး သူမလက်ထဲ လာဆွဲသည့် လူကို လက်သီးနှင့်ဆွဲထိုးလိုက်သည်။

အဲဒီနောက် တစ်ဖက်ကလူ နားရင်းကို ခေါင်းပိုက်ကျသွားအောင် ခိုက်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဖြောင်း’

“ကောင်မ ... သေပေတော့”

တစ်ယောက်က ကားထဲကနေ ပြေးချွတ်ပြီး ကတ္တီပါထက် ကို နောက်ပြန်ဆွဲချလိုက်စဉ် ကတ္တီပါက နောက်ပြန် ကျွမ်းပစ်ပြီး သွားခနဲ အဲဒီလူရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ‘ဝန်း’ ခနဲ ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။

“ဟာ ... မင်း မင်း”

ကတ္တီပါ ကန်ချက်မှာ အထိကြီးထိသွားသည့် တစ်ယောက်ဆော ကောင်က ကတ္တီပါအလစ်မှာ ကတ္တီပါကို လက်ပြန်ချုပ်လိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကတ္တီပါ ဘယ်လိုမှမရုန်းသာတော့ဘဲ တတ္တီပါရင်ကော့ကာ အကြံပိုက်နေဆဲ သူတို့အုပ်စုတွေက ကတ္တီပါထဲရောက်ပြီး ကားထဲကို ဆွဲတင်မလို အုပ်စုဖွဲ့လိုက်ကြသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကတ္တီပါတို့ရှေ့သို့ ဦးသွယ်ဝကားကြီး လေးလာပြီး ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ရပ်လိုက်စမ်း၊ မင်းတို့ ရင်ထိုးခါနီး”

“ဘာကွ၊ ဟာ ... လေးဖက်သွားကြီး ဒီတစ်ခါလေး နားကျွတ်အောင် ဆော်တည့်လိုက်စမ်း”

“အေး ... ဟေ့ကောင်တွေ”

www.burmeseclassic.com

ကတ္တီပါကို ချုပ်ထားသည့် တစ်ယောက်က ဦးသွယ်ဝကား ဆီ ပြေးအသွား ဦးသွယ်ဝက ကားကြီးကို ဝေါခနဲ သူတို့အုပ်စုဆီ ပြေးတိုက်ချလိုက်တော့ သူတို့အုပ်စု ကဲ့သွားသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကတ္တီပါက ကတ္တီပါကို ချုပ်ထားသည့်ထုကို လက်ပြန်လွှဲချကာ ဦး သွယ်ဝကားနဲ့ ချလိုက်လို့ ကဲ့သွားသည့် ယောက်ျားတွေအုပ်စုကြား မှ အိမ်ထဲသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်ပြေးလိုက်သည်။

အဲဒီနောက် ခြံတံခါးကို သော့ဖော်ပြီး ဦးသွယ်ဝကို လှမ်း အော်လိုက်သည်။

“ဦးသွယ်ဝ ကားမောင်းကြိုပြန်တော့ ဒီကောင်တွေကို ကျွန်ုပ် ခဲစခန်းကို ပုန်းဆက်ပြီးခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

ကတ္တီပါအော်သံကြောင့် မေမေက ခြံထဲကို အပြေးဆင်းလာ ပြီး ...

“ဟဲ့ ကတ္တီပါ ... အိမ်ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လူရမ်းကားတွေ လူရမ်းကားတွေ မေမေ ခဲစခန်းကို ဝုန်း ဆက်”

ကတ္တီပါက ပြောလည်းပြော ဦးသွယ်ဝကားကိုလည်း ဖမ်းခိုင်း တကြီး လှည့်အကြည့် ကတ္တီပါကို ဆွဲသည့်တစ်ယောက်က ဦးသွယ်ဝ

ရပ်ထားသည် ကားဆီသို့ တစ်လှည့်ချင်း လျှောက်လှမ်းလာ သွယ်ဝ ရသဖြင့် ကတ္တီပါ ရင်တွေ ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့လူ ... ဘာလုပ်တာလဲ ... နောက်ဆုတ်လိုက်”

“မင်း အမိန့်ပေးတိုင်း ငါက နောက်ဆုတ်ရမှာလား ဒီမှာ မှတ်တား ကတ္တီပါ ... ပွဲမကျော်ကို လာပြီးမကျောနဲ့ ကျောလို့တော့ လည်ထွက်သွားမယ်”

“ဒီမှာ အဘိုးကြီး ... ခင်ဗျား ဝင်မရှုပ်နဲ့ လူငယ်တွေကတ် ထုပ်ထဲ ဝင်ရှုပ်လိုက်တော့ ခင်ဗျားပါ ပွဲပြတ်သွားမယ်မှတ်၊ ဒီတစ်ခါ တော့ ရှိစေတော့ ... နောက်တစ်ခါတော့ ခင်ဗျားရင်ဝဲ ဖားစိုက်ပြီ မှတ်”

“ဟင်”

ကတ္တီပါနှင့် မေမေ ကြက်သေသေပြီး အုံဩသွားတဲ့အချိန် မှာ ပွဲကျော်တို့အုပ်စုက ဂျစ်ကားထဲ တက်သွားပြီး ကားကို ဝပ်ကြမ်း ကြမ်း မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

ကတ္တီပါ ဒီတစ်ခါတော့ လူရမ်းကားကြီးရဲ့အပြောတွေကို ကြောက်ရွံ့သွားကာ မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်အထိ ခံစား လိုက်ရသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဦးသွယ်ဝဲကြီးက ကတ္တီပါနှင့်မေမေ
ရိုရာသို့ ဦးတည်လာနေပြီမို့ ကတ္တီပါ ခြံတံခါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ဖွင့်ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

“ညည်း တော်တော်ဇာတ်ရှုပ်တာပဲ၊ ကြာရင် ညည်းနဲ့ ပတ်
ဆက်ပြီး သွယ်ဝဲရော ငါ့ပါ ဒုက္ခရောက်မှာ၊ ညည်းကတော့ ဒုက္ခ
ညည်းရောက်ပြီပေါ့၊ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး... သွယ်ဝဲနဲ့ ဒီနေ့ပဲ ရုံးမှာ
ဆက်မှတ်တိုးရမယ်”

ဆိုတဲ့ မေမေစကားကို ကတ္တီပါ ငြင်းဆန်လို့မရတော့ချေ၊
ကတ္တီပါမျက်ရည်တွေနှင့် မေမေကို အရှုံးပေးလိုက်ရတော့သည်။

ကတ္တီပါက ဦးသွယ်ဝဲကြီး ဝိုင်သွားပြီဆိုသည့်အသိက ကတ္တီ
ပါနုလုံးသားနုနုလေးကို ရှက်ရွံ့ရင်ဖိုစေခဲ့ရသလို ဒေါသလည်း ထွက်

အခဲရလည်း ခက်ရသည်။

တောက် ... တွေကြသေးတာပေါ့ ဦးသွယ်ဝရယ်။

ရှင်ကတော့ ရေထဲတုန်းရေတွင်းထဲကျသွားလို့ ပျော်သွား
ပြီပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကတ္တီပါနဲ့တွေ့ရင် ရှင်အပျော်တွေ ဟောသွားရမယ်။
ကတ္တီပါ စိတ်ထဲက ကြိမ်းလိုက်ရပေမယ့် သူနှင့်လက်မှတ်
ထိုးပြီး သူ့အိမ်ကိုလိုက်သွားရသည့်အချိန်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်ထိ
ဝမ်းနည်သွားမှန်းမသိ ဝမ်းနည်သွားရကာ အခန်းထဲမှာ ကလေးလေး
တစ်ယောက်လို ဟီးချင့်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟာ ဟေ့ ဟေ့ ... အကျယ်ကြီး မငိုနဲ့လေ”

ကတ္တီပါအနားက တစ်မဝါးမှမခွာဘဲ ကတ္တီပါလှုပ်ရှားတာ
ကို အစအဆုံး လိုက်ကြည့်နေသည့် ဦးသွယ်ဝကို ကတ္တီပါ မျက်နှာ
တွေနှင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ငိုတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ငိုတော့ မျက်နှာညှပ်ကုန်၊ အာ ... ကိုယ့်အိမ်က အလုပ်ထွက်

တွေ ကြားပြီး ကဲ့ရဲ့မှာပေါ့”

“ဘာ”

“ဪ ... မင်းမသိပါဘူးကွာ၊ ကလေးပါးစပ် ငြိမ်ငြိမ်နေ
စမ်းပါ၊ မငိုလည်း မငိုနဲ့၊ ဒါ ငိုဝရာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ မင်္ဂလာယူနေတဲ့
အချိန်မှာ မငိုကောင်းဘူး၊ မင်း ညနေက ညနေစာရော စားခဲ့ပြီပေါ့
အား”

“မစားဘူး”

“မစားတော့ ဗိုက်ထဲက ကို ကို ဝို ဝို မြည်မှာပေါ့”

“ဘာ”

“တိတ်စင်း ကလေးရယ်၊ အား ... ကိုကြီးတော့ တစ်နေ့
တုန်း ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ အနားယူတော့မယ်၊ အိပ်တော့
မယ်”

“ဘာ”

ကတ္တီပါ ရှက်လွန်းလို့ ထအော်လိုက်ပြန်သည်။ ဒီထက်
ရှက်စရာကောင်းတာက သူက ကတ္တီပါရှေ့မှာ အရှက်မရှိ အထို
ဆိုး လဲဝတ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ကတ္တီပါအရှေ့မှာ အကိုညွတ်လိုက်တော့ ချိုင်းမွေးထူထူတွေ
က အော့စရာ။

ဒါပေမဲ့ သူက နည်းနည်းမှ မရှက်ပါ။

လေကလေး၊ တချွန်ချွန်ဖြင့် သူ့ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးမှာ ယောက်
နေသည့် အမွှေးမည်းတွေကိုလည်း ဂရုမထားဘဲ ချည်သားရှုပ်အထွေ
ကို လိုက်ရှာနေသည်။

ကတ္တီပါကတော့ သူ့အပြုအမူတွေကို မုန်းလွန်းလို့ သူ့ကို
ကျောခိုင်းကာ မျက်စိစုံစိုက်ပြီး ဆိုဟာကြီးမှာ တောင့်တောင့်ငြိမ်သတ်
နေခဲ့မိသည်။

အသက်လည်း မရှူမိတော့။

အသက်ရှူလို့ မရအောင် ရင်တွေခုန်ကာ သူ့ကို ကြောင့်
လန့်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာ သူ့နှုတ်ခမ်းယံဘဝကြီးကို ဘယ်လိုမှ မနှစ်ခြို
မိပေမဲ့ သူ့ကတော့ ကတ္တီပါကို ပွေ့ချိုလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“အား... ဒါ ဘာ ဘာလုပ်တာလဲ ရှင်”

“ဟင်... အိပ်မယ်လေ”

“အိပ်ချိန်မှ မဟုတ်သေးတာ၊ အခုမှ ရှစ်နာရီရှိသေးတယ်”
ကတ္တီပါ မေးခိုက်သဖြင့် ပြောလိုက်တာကို သူ့က ပါးရေတွန့်

အောင် ပြုပြီး ဘာစကားမှမပြောဘဲ ကတ္တီပါကို နှစ်ယောက်အိပ်
ခန်းတင်ကြီးပေါ် တင်သိပ်လိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကတ္တီပါနှင့် အနီးဆုံးမျက်နှာချင်းပူးပြီး
အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

“ဟီး ဟီး ဟီး”

“ဟင် ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူ ကတ္တီပါကို အနမ်းရီရီတွေဖြင့် အချစ်တွေ နွေးထွေးစွာ
အသံနေတုန်း ကတ္တီပါ ငိုသံကြီးက သူ့ကို ကျော့ချမ်းသွားရသည်။

“ဟီး ဟီး ဟီး”

“ဟင်”

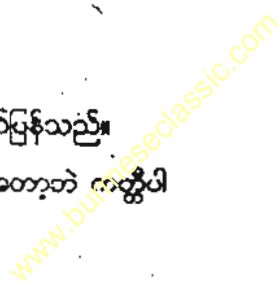
လာပြန်ပြီ ...။ ကတ္တီပါငိုသံက စိတ္တဝေဒနာသည်သံ
အသံနေသည်။ ပြီးတော့ ကတ္တီပါက သူ့ဖက်ထားသည့်လက်တွေ

ကြားမှာ အကြောက်တက်သူလို တွန့်တွန့်လှူးနေသဖြင့် သူ ဘာပြော
ရန်မသိ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်လိုက်မိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

“ဟီး ဟီး ဟီး”

ဟုဆိုပြီး ကတ္တီပါက အကျယ်ကြီးငိုလိုက်ပြန်သည်။
ဒီတစ်ခါတော့ သူ ကတ္တီပါကို သည်းမခံတော့ဘဲ ကတ္တီပါ

ကိုယ်လုံးလေးကို သူ့ရင်ခွင်နှင့် တစ်သားတည်း ဆွဲကပ်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“စိတ်မချမ်းသာဘူး ... သေချင်တယ် သေချင်တယ်”

“ကျွတ် ... မင်္ဂလာဦးမှာ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဟီး ဟီး ... ရှင် အရှက်မရှိဘူးလား၊ ကျွန်မကလေးရှက်တယ်”

“ဟော့ဗျာ ... ဘာကိုရှက်တာလဲ”

“ဘာကို ရှက်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားအသက်အရွယ်ကြီးနဲ့ ကျွန်မအသက်အရွယ် လက်မခံဘူး၊ ရှင်ကိုလက်မခံဘူး၊ ခင်ဗျား ကျွန်မအတူတူမအိပ်နဲ့”

ကတ္တီပါ သောင်းကျန်းပါတော့သည်။ သူမကိုယ်လုံးလေးကို သူ ဆွဲဖက်ထားတာကြီးကို ဝန်းခနဲ ထထိုင်ပြီး သိုင်းကွက်ရင်တော့သည်။

ပါးစပ်ကလည်း သူ့နဲ့အတူတူ မအိပ်ချင်ကြောင်းကို HipH လုပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ မအိပ်ဘူး၊ မအိပ်ဘူး လုံးဝမအိပ်ဘူး”

“ဟာ ... ဘာလဲကွာ”

အခန်းထဲမှာ ကဆုန်ပေါက်ကာ ခေါင်းအုံးတွေရော၊ ဇောင်တွေကပါ လွတ်ပစ်ပြီး ခြေထောက်ပြောက်ကာ ခုတင်ကြီးကို အနောင်နဲ့ တဝန်းဝန်း ပေါက်လိုက်သည်။

ပါးစပ်ကလည်း ပေါက်တက်ကရဝံ့ ပြောသေးသည်။

“မုန်းစရာကောင်းတဲ့လူကြီး ... သိပ်မုန်းတယ်”

“ဟာ ... မင်းက ငါ့ကို ဘာလို့မုန်းတာလဲ”

“အဘိုးကြီး ဝဝတုတ်တုတ်ကြီးမို့လို့”

“ဟာကွာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုယ်လည်း ဒီလောက်ရှုပ်ဖျက်အောင် မဝသေးပါဘူး”

“သွားကလည်း ခေါ်သေးတယ်”

“ဒုက္ခပဲကွာ”

သွယ်ဝ ချွေးပြန်ရပါပြီ။ ရင်တွေလည်း ဖတ်ဖတ်တော့ပြီး ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးနောက်သွားတော့သည်။

ခေါင်းမူးပြီး သူ မျက်လုံးကြီးအပြူးသားနှင့် ချိတ်လေးကို ကြည့်လိုက်တော့ ကတ္တီပါက သူ့ကို လက်ညှိုးခေါ်တင်ထိုးပြီး အော်ဟစ်သောင်းကျန်းလိုက်သည်။

"ဘာကြည့်တာလဲ၊ ဒီးကွက်မျက်လုံးနဲ့ ... သောက်မြင်ကမ်း
ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ"

"ကတ္တီပါ"

သူ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ကတ္တီပါအရှေ့ကို ဖုန်းခနဲ
ရောက်အသွား ကတ္တီပါက ဇီရိုပေါ်က အအေးပုလင်းကို ကောက်ဆွဲပြီး
သူ့ကို မျက်လုံးကြီးပြုံးကြည့်ကာ ...

"ခင်ဗျား ရှေ့မတိုးနဲ့နော်၊ ဒီမှာတွေ့လား ... ပုလင်း"

"တွေ့တယ် တွေ့တယ် ... မင်းက ငါ့ကိုဘာလုပ်ဦးမလို့
လဲ"

"ကျွန်မ အလိုမတူဘဲ ကျွန်မကိုပေါင်းရင် ခေါင်းရိုက်ခွဲပစ်
မယ်"

"ဟာကွာ ... သေပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်ကွာ"

"သေ သေ ... သွား၊ မြို့လယ်ကောင်မှာ ကားတိုက်ခံပြီး
သွားသေ၊ ခင်ဗျား ဒီအခန်းမှာ အိပ်ဖို့ စိတ်ကူးထဲ မထည့်တော့နဲ့
အခန်းသော့လည်း ကျွန်မ အပဲ၊ ပေး ပေး ပေးပြီး တခြားမှ
သွားအိပ်"

သူ ကတ္တီပါကို ကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် စိတ်

ညစ်သွားတော့သည်။

အင်း ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ သူ အလျှော့ပေးရမည့်ပုံ
ပေါက်သွားသည်။

ဟား ... ဒုက္ခပဲကွာ။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ မိန်းမလေး
တစ်ယောက်ရပါတယ်။ ရတဲ့မိန်းမက ငယ်ငယ်လေးဆိုတော့ သူ့ကို
အဘိုးကြီးဆိုပြီး မကြည်ဖြူလို့ မောင်းထုတ်နေတာ ရှက်ဖို့ကောင်းပါ
သည်။

သူ့ရဲ့ ဒီအဖြစ်ကြီးကို မျက်စိသာမြင်လိုက်ရရင် ဘယ်
လောက်ဟားလိုက်မလဲ။

အင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကို သူ အသည်းနှင့်အောင်
ချစ်ခဲ့တာမို့ သူမလေး စကားအတိုင်းပဲ လိုက်လျောလိုက်ရတော့
သည်။

သူမကို သော့အပ်ပြီး သူ အိပ်ခန်းထဲကနေ ခေါင်းကြီး
ငိုက်စိုက်ချကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟင် ... ဗျက်ဝီ”

သူ အခန်းထဲက ထွက်ထွက်ချင်း ဗျက်ဝီတို့ ကုန်းကုန်းကွား
နှင့် အိပ်ခန်းထောင့်မှာ ထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ အိုင်
တကြီး သိုလိုက်တော့ ဗျက်ဝီက ပါးစပ်ပေါ် လက်ညှိုးတင်ပြီး ...

“ရှူး ... တိုးတိုး တိုးတိုး”

“ဟင်”

“ဒီလာ ဒီလာ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆရာတို့စုံတွဲ ဝှင်
ပူကုန် ဖြစ်မှာကို ကြိုသိလို့ အကြံပေးချင်လို့ အပေါ်ထပ်ကို တင်
ချောင်းတာ၊ တယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့”

“ဟေ ... အေး အေး ငါလည်း ဒီမိန်းကလေးကို ကြောင်
ပြီး အခုထွက်လာရပြီ ငါ ငါ ခုကွပါပဲကွာ ... ရှက်လည်းရှက်တယ်”

“ဒါက လွယ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဒီလောက်သောင်းကုန်
တဲ့ ဆရာမိန်းမ ပြားပြားဝပ်သွားအောင် ကျွန်တော် ပညာပေးမယ်
ပြီးတော့ ဆရာကို အားကိုးပြီး လင်ယောက်ျားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု
ရမယ် ဆရာရယ်”

“ဟာ ... မင်ဘာလုပ်မှာလဲကွာ ငါတော့ ဒါလေး”

ကြောက်တယ်၊ ဒါလေးက ဆိုးတယ်ကွာ သိုင်းပညာကိုသင်ပြီး သိုင်းရှူး
ရှူးနေတာ၊ အခုလည်း အခန်းထဲမှာ သိုင်းကွက်နင်းကျန်ခဲ့တယ်”

“ပါးပါးလေးပါဗျာ ... မကြာစေရဘူး၊ ဆရာမိန်းမ ဆရာ
မိန်းမ ပြစ်စေရမယ်”

“ဟေ”

“ဒူလိုက်တာ ဆရာရယ်”

“အေး အေး ... လုပ်စမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းက သူ့ကို ဘာနဲ့
ပညာပေးမှာလဲ”

“သရဲ သရဲခြောက်မယ် ဆရာ၊ အိပ်ခန်းဘေးက အလုပ်
ခန်းကိုဖွင့်ပြီး ဆရာမိန်းမအခန်းထဲကို ကျွန်တော် သရဲရုပ်နဲ့ဝင်မယ်”

“ဟင် ... မင်းက ငိုမိန်းမအခန်းထဲ ဝင်မယ်”

“ဟာ ... ဆရာကလည်း ဆရာ ပြေလည်အောင်လေး
ကျွန်တော် ဖိုးလမင်းလုပ်မှာ”

“အေး အေးကွာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်သွားပြီ ... နာရီဝက်ပဲ နာရီဝက်ပဲ”
သူ့ရှေ့မှာ ဗျက်ဝီ လှည့်ထွက်သွားတာကို သူက လက်တားပြီး

“ဟာ ဟေ့ကောင် .. သရဲလုပ်တာလည်း ကြည့်လုပ်ဦးနော်”

တော်ကြာ သရဲ သွေးထွက်နေဦးမယ်၊ အဲဒီ ငါ့မိန်းမလေးက သိုင်း သိုင်းတတ်တယ်၊ သိုင်းတတ်တော့ သူက ယောက်ျားတွေကို မကြောက်ဘူး”

“ယောက်ျားတွေကို မကြောက်ပေမယ့် သရဲတော့ သူမ ကြောက်မှာပါ။ ဘာလဲ ... ဆရာက ဆရာမိန်းမနဲ့အတူ မအိပ်ချင်ဘူး လား၊ ကျွန်တော် မကူညီရဘူးပေါ့”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း ... ဟဲ့ ဟဲ့ အားကိုးပါတယ်၊ အားကိုးပါတယ် တပည့်ကြီးရာ”

သူ ဖျက်ဝိကိုကြည့်ပြီး ရင်ခုန်မောလျသွားတော့သည်။ ရင် ခုန်ခုန်နှင့် သူမအိပ်ခန်းတံခါးဝကနေပဲ မျှော်လင့်စွာ ငြိမ်သက်နေလိုက် သည်။

‘ကွီ’

ခနဲ တံခါးဖွင့်သံကြောင့် အိပ်ခန်းထဲကနှစ်ယောက်အိပ်ရာတင်

ကြီးမှာ အိပ်စက်နေသည့် ကတ္တီပါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ထထိုင်လိုက် သည်။

“ဟင် အား အောင်မယ်လေး”

ကတ္တီပါ ခုတင်မှာ ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်တာနှင့် ကတ္တီပါ အခန်းထဲကို မည်းမည်းအစိပ်ကြီး ဝင်လာတာတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကတ္တီပါ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

အဲဒီနောက် ကတ္တီပါ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် မျက်စိကို ခုံလုံးမှိတ်ချပြီး ...

“ဦးလေးရေ”

“ဦးလေး”

“ဟီး ... ဦးလေး”

“ဟီး ဟီး ... ဦးလေး”

ကတ္တီပါ အသံကုန်ခြစ်ကာ ခုတင်လက်တန်းကို ကိုင်ပြီး ကြောက်အားလန့်အား အော်လိုက်ချိန်မှာ အစိပ်မည်းကြီးထွက်ပြေးပြီး ‘ဂျိမ်း’

ခနဲ အသံကိုကြားလိုက်ရတာကိုပဲ ကတ္တီပါ သိလိုက်ရသည်။ အဲဒီနောက် ကတ္တီပါ ဘာမှမသိအောင် သတိလက်လွတ်

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်ရွံ့တွေ့ပြန်တက်လာပြီး ရင်ထဲမှာ
မီးလောင်ထားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

အား ... ကြောက်စရာ မည်းနက်နက်အပိုင်ကြီးမှာ သရဲ
သရဲမှုလွှဲပြီး တခြား ဘာမှမဖြစ်နိုင်။

“အား ... အောင်မယ်လေး ဦးလေး”

“ဟာ ... ကတ္တီပါ ကလေး ... ဒုန်း ဒုန်း တံခါးဖွင့်
တံခါးဖွင့်”

“ဟင့် ... ဟီး ဟီး ... ဖွင့်ဝင်လာခဲ့ လော့ခ်မချရသေးဘူး
ဦးလေးရဲ့ ... ဟီး ဟီး”

ကတ္တီပါအခန်းထဲမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်ပြီး ဟီးချုပ်လိုက်
တာကို ဗျက်ဝိက လက်မထောင်ပြီး ...

“ဆိုကော့ပြီ ... ကျွန်တော့်ကို ငွေတစ်ကျပ်သာချေချ”

“ရစေရမယ် တော်လိုက်တဲ့ငါ့တပည့်”

“ကတ္တီပါ ကလေး ... ကိုကြီးလာပြီ လာပြီ ကလေး ...

ဟွန်း ဟွန်း”

“ရယ်မနေနဲ့ ဆရာရယ် ... မြန်မြန်သွားစမ်းပါ”

“ရှက်လို့ပါကွာ”

“ရှက်မနေနဲ့ ... ဆရာက လေးဆယ်ကျော်နေပြီ”

“ဟာ ဟော့ကောင် ... မင်း မင်း ငါတို့ကို မချောင်းနဲ့နော်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဆရာကလည်း ကျွန်တော်လည်း အားကျ”

“ဦးလေး ဦးလေး”

သူနှင့်ဗျက်ဝိ အပျော်လွန်ပြီး စကားအမျှင်မပြတ် ဖြစ်နေ
တုန်း အခန်းထဲက အာခေါင်ခြစ်အော်ခေါ်လိုက်သည့် ကတ္တီပါအသံ
ကြောင့် သူက တံခါးဘုသီးကို ဝုန်းခနဲ လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ကလေး”

တံခါးကို ဝုန်းခနဲပြန်ပိတ်ပြီး လော့ခ်ချကာ ခုတင်ပေါ်မှာ
ချက်ဖြူဆိုက်မတတ် ကြောက်နေသည့် ကတ္တီပါကိုယ်လုံးလေးကို
သိုင်းဖက်ပြီး သတိပေးလိုက်ရသည်။

“ကလေး”

“... ”

“ကတ္တီပါ”

“... ”

“မိန်းမ”

“ဟီး ဟီး ... သရဲ သရဲ သရဲ”

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ သရဲ”

သူက တကယ်ကို အိုက်တင်အပြည့်ဖြင့် ကတ္တီပါထိုးပြ
သည့် အခန်းထောင့်ကို သွားမလို့ ခြေထောက်အလှမ်း ကတ္တီပါက
သူ့ကို အတင်းဖက်ထားပြီး ...

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ... မသွားနဲ့”

“ဟင် ... ကလေး မျက်စိမှားတာပါ။ ကိုကြီးတို့အိမ်မှာ
ဘယ်သရဲမှ မရှိဘူး”

“ရှိတယ် ရှိတယ် ... သရဲမှ ကိုယ်လုံးကြီးက အကြီးကြီး”

“ကိုယ့်ကိုယ်လုံးနဲ့ ဘယ်သူကပိုကြီးလဲ”

“ဦးလေး ... ရှင် ဇာတ်ပျက်လုပ်မနေနဲ့”

“ကလေး အာ ... လက်ကလေးတွေလည်းအေးလို့ ပီး
လေးတွေလည်း အေးလို့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေလည်း အေးလို့”

“ဟင့် ဟင့် ... ကြောက်တယ် ကြောက်တယ်”

ကတ္တီပါက ဝိုရင်းနှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ကိုယ်လုံးကလေး အတင်း
တိုးဝင်လိုက်သည်တွင် သူက ခွင်ကောင်းကောင်းတွေသွားပြီး ကလေး
ကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းကျုံးဖက်ပစ်ရင်းမှ ဓမ္မရာကြီးပေါ်သို့ တုံးလုံး
ပစ်လှဲချလိုက်သည်။

အဲဒီနောက် ကတ္တီပါကိုယ်လုံးလေးကို တင်းတင်းကြီးဖက်
ကလေးရင်း ရင်ခွင်ထဲမှာ အပ်ချထားသည့် မျက်နှာလေးကို အနမ်းပိုး
ကွ တရသွန်း ရွာမြို့လိုက်ပါတော့သည်။

ရှင်မိထယ်

အခန်း (၁၇)

အိပ်ရာပေါ်မှာ ကွေးကွေးလေးအိပ်ပြီး သဘောအကျကြီး
ကျနေသည့် ဦးသွယ်ဝကို ကတ္တီပါ ရှက်ဒေါသနှင့် သူ့ကျောကုန်းကြီး
တို့ တအုန်းအုန်း ထုလိုက်သည်။

“ကဟယ် ... လိမ်ဦး လိမ်ဦး၊ ယုတ်မာဦး”

“ဟေ့ ဟေ့ ... စကားပြောတာ ကြည့်ပြော၊ ကိုယ် ဘာ
ယုတ်မာလို့လဲ”

“မယုတ်မာဘဲ သရဲဟန်ဆောင်မလား ... အဟန့် ဟန့်
ဟီး”

၁၉၆ ရှင်မိထယ်

“ဟာ ... ကတ္တီပါ ... ညီမ ... ချစ်လေး”

“ဘာ ချစ်လေးလဲ ကဲဟယ် ... နာဘူးထဦး လူကို လိမ်ပြီး ပေါင်းဦး၊ ပေါင်းဦး”

“အား”

ကတ္တီပါ ရှက်လွန်းလို့ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာခဲ့ပြီး သူ့ခိုက်ခေါက်ကြီးကို တအားလိမ်ဆွဲလိုက်သည်။

သူ့ခိုက်ခေါက်ကို လိမ်ဆွဲလိုက်တော့ သူက ငယ်လုံးပဲအောင် အော်ပြီး ကတ္တီပါကို အတင်းဆွဲဖက်လိုက်သည်။

ကတ္တီပါ သူ့ဆွဲဖက်လိုက်တာကို အလိုက်သင့်ကလေးပါသွားပြီး အနားရောက်မှ သူ့ရင်အုံတည့်တည့်ကို ကိုက်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

“အား ... သေပြီဗျ”

“သေ သေ”

“ကိုကြီးသေရင် မင်းက အသစ်စက်စက် မုဆိုးမလေး ဖြစ်မှာပေါ့”

“လူယုတ်မာကြီး၊ သွား သွား ... ဝါဒတင်ပေါ်ကဆင်း ... အခု ဆင်း”

ကတ္တီပါ ဒေါသတကြီး ဦးသွယ်ငှက်ကို ပိတ်ကန်လိုက်သည်။

ထွန်းမိစာပေ

ခြေထောက်နှစ်ဖက်နှင့် သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို ပိတ်ကန်လိုက်တော့ သူ့က ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်ကြီးနှစ်ဖက်နှင့် ကာပြီး ...

“ဟာ ဟေ့ ... ကလေး၊ မင်း ငရဲကြီးမယ်ကွာ၊ ကိုယ်က နေပေမယ့် ငရဲက နေမှာမဟုတ်ဘူးကွ”

“နေနေ ပနေနေ ရှင့်ကိုမပေါင်းဘူး၊ မပေါင်းဘူး ... ဟီး ဟီး”

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ အိပ်ရာထချိန် မင်္ဂလာယူမယ့်အချိန်ကို ကွာ၊ မင်္ဂလာမရှိအောင် ပိုနေတာ၊ ဟား ... ဝါသနားလို့ ဖွင့်ပြောမိတာ မှားပါတယ်၊ မှားပါတယ်ကွာ”

“ဘာမှ မပြောနဲ့ ... နာဘူးသံနဲ့ လျှောက်ပြီးပြောမနေနဲ့”

“အင်း ... ဒါဆို အိပ်ရာထတော့လေ ရှစ်နာရီထိုးပြီ”

“မထဘူး ... တစ်နေ့ကုန် မျက်နှာမသစ်ဘဲ အိပ်မယ်”

“တစ်နေ့ကုန် အိပ်မယ်”

သူက အုံသြသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ကတ္တီပါမျက်နှာကို ပြူးကြောင်ကြောင် စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ကတ္တီပါ ဒေါသတကြီး ပိတ်အော်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အိပ်မယ်”

ထွန်းမိစာပေ

“ဟာ ... ဒါဆို ရှက်စရာကြီး”

“ဘာဖြစ်တယ်”

“အာ ... ဟိုးခင်း ... ဟွန်း ဟွန်း အိမ်က အလုပ်သမား လေးစုံတွဲက ကာပတ်ချဲ့ပြီး တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးမှာပေါ့ ကလေးရဲ့”

“ဦးသွယ်ဝ”

“ဗျာ”

“သေခြင်းဆိုးကြီး”

ကတ္တီပါ စကားသံလေးတွေ ဆက်ခွင့်မရတော့ဘဲ သူ့ရင်ခွင် ကြားမှာ နှစ်မြှုပ်သွားရသည့်အဖြစ်ကို ကတ္တီပါ ဂုတ်လွန်းလို့ သူ့ကို အတင်းထုလိုက် နို့ကလိုက်လုပ်လိုက်ပေမယ့် ကတ္တီပါ သူ့ရင်ခွင်မှ မျက်ရည်ကျ အရှုံးပေးလိုက်ရပါတော့သည်။

“ဒါ တယ်လဲ ကလေး ... မင်း အဲဒီအထုပ် ပြန်ချ”

“မချဘူး ... ဒီမှာ တွေ့လား”

“ဟင်”

ရွှင်ခနဲပြည်အောင်ထုတ်ပြလိုက်သည့် ကတ္တီပါလက်ထဲက အမြှောင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး သူ မျက်လုံးကြီးပြူးသွားရသည်။

မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြီး ...

“မင်း ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို အိမ်ပြန်မလွှတ်ရင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အခွေထိုးပြီး သေပစ်မယ်”

“ဟာ ... မင်းက အိမ်ပြန်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ၊ မင်္ဂလာ ဆောင်ဖို့ကလည်း နှစ်ပတ်လောက်ပဲ လိုတော့တာပဲကွာ၊ မင်္ဂလာ ဆောင်ပြီးမှ မင်းပြန်ချင်ရင် ခထာဖြစ်ဖြစ်ပြန်ပါ”

“အခုပြန်မယ်၊ လိုက်ဖို့ တစ်ည နှစ်ည အိမ်မှာပါ ဦးလေး

“ဟာ ... ညအိမ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ညတော့ မအိမ်ရပါ

သူပြောလိုက်တော့ ကတ္တီပါက နှုတ်ခမ်းလေးကို မှဲ့ပြီး ခက်တိုးရှက်ကန်းမျက်လွှာလေးချလိုက်တော့ သူက ရင်ခုန်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ယားပြီး ကတ္တီပါ လက်ကလေးကို ပိတ်ကိုင်ကာ တစ်လုံးချင်း တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“ညတော့ မအိပ်ပါနဲ့ကွာ... နော် ကလေး”

“ဟင့်အင်း ... တစ်ညအိပ်မယ်”

“ကလေးကလည်းကွာ အခုမှ လက်ထပ်ပြီးတာ ... မအိပ်ရဘူး။ ညမအိပ်ဘူးလို့ ကတိပေးမှ ကိုယ်လိုက်ဖို့မှာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော ... မအိပ်ဘူး မအိပ်ဘူး ကတိပေးတယ် ... အခု လိုက်ဖို့”

“ကတိနော် ကလေး”

“ကတိပါ ဒါနဲ့နော်”

ကတ္တီပါက သူ့ကို တစ်ချက်အော်ပြီး တင်ပါးလေးကောက်ချိတ်ပြီး အပေါ်ထပ်ကနေ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆင်းသွားပါလေသည်။

အဲဒီနောက် သူ့ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တင်ပါးလေး ကောက်ချိတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည့် ချစ်ဖန်းအသစ် စက်စက်ကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချလိုက်ပါသည်။

ဟင်း ... ဒါလေးကတော့ သူ့အပေါ် တစ်သက်လုံး ဆိုးသွမ်းမည်လားမသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး သူက ကျေနပ်ရုတ်ယူပါသည်။

သူ့ရောက်လာသည့်အချိန်မှာ ကတ္တီပါက အိပ်ခန်းတံခါးကို လှောင်ချပြီး အသက်ရှူနှုန်းတွေပြန်ကာ သူ့အသံကို နားစွင့်ထားလိုက်သည်။

ထဲဒီအချိန်မှာပဲ တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ...

“ဒေါက် .. ဒေါက်”

“ကတ္တီပါ ကလေး”

“...”

“ကလေး”

သေအောင်ခေါ် လုံးဝ မသနားဘူး။

ရှင်မိထယ်

"ကလေး အား ... ငါ့ကွား တံခါးကို ဆောင်ကန်ပစ်မှာ ဖွင့်ကွား တံခါးဖွင့်"

တံခါးကို တခုနဲ့တခု ထုလဲနှင့်အတူ ဖေါသထွက်နေသည် သူ့အသံကို ကတ္တီမိ ဂရုမလိုက်တော့။

စိတ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့လိင်ဆင်ကြီးကို ရှက်လည်းရှက် နာလည်းနာ ကြည်းမိသည်။

ဟွန်း ... အလကားလူး၊ ကတ္တီမိကို သရဲဟန်ဆောင်ပြီး ညှာပြီး ပေါင်းတာ။

တကယ်မှန်ဆိုကောင်းသည်၊ ခွံလည်း ခွံဖို့ကောင်းသည်၊ ရှက်လည်း ရှက်ဖို့ကောင်းပါသည်။

ကတ္တီမိသည် ကိုယ့်အခြစ်ကိုယ်ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာဝလေးကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မေမေ့အသံက ခပ်ထန်ထန် ပေါ်လာခဲ့ပြန် သည်။

"ကတ္တီမိ ... သမီး ဒီမှာ သွယ်ဝရောက်နေတယ် သမီးပြန်၊ တော့မယ်လေ ... တံခါးဖွင့်"

ကတ္တီမိက မေမေ့စကားကို သံမဲ့ပဲ့ပြီး တံခါးဖျားကို

ထွတ်တောရော ဒီတစ်ယောက်တည်း

ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

အဲဒီစောက် တံခါးဖျားကပ်ကာ အားပေါင်ခြစ်အော်လိုက် သည်။

"မဖွင့်ဘူး၊ ဒီလူကြီးကိုလည်း လုံးဝ ထက်မပေါင်းနိုင်တော့ ဘူး၊ ချောက်နေမှ ကွာရှင်းသက်မှတ်တိုးမယ်"

"ဟာ ... ဘာဖြစ်တယ်၊ မင်း ဘာပြောတယ်"

"ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ"

"ဟာ ... ဘာလဲကွား၊ ယု ... နင့်သမီး ဘာပုံစံထဲ ငါ အဲဒါဆိုက်ဖွင့်ပစ်မယ်"

"ခွင့်ပေး ... တံခါးဖွင့်တာနဲ့ ဒီကလက်သီးပစ်သွင်းတာနဲ့ ဆိုပြီး သွားအခွေလိုက်ကွတ်သွားမယ် မှတ်"

"ဒီမှာ ခင်ဗျား ကျွန်မကို ခွာပြီး လျှောက်မပျော်လင့်နဲ့ ဘား ဟား ... ခုယ်စရာ ကျွန်မက အဘိုးကြီးကို ယောက်ျားထော် ခုယ် သေတောင်မတော်ဘူး၊ မပေါင်းဘူး"

"ကတ္တီမိ ... မင်း ဘာစကားတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျား အဲဒါနဲ့မခန်း၊ မင်းအကြောင်း မင်းသိ"

"ကျွန်မက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

www.burmeseclassic.com

“ဟာ ... ငါ့မိန်းမ ဖြစ်သွားပြီလေ”

“အခုကွဲမယ် ... မှတ်ထား”

“ကတ္တီယိ”

‘ဒုန်း ဝန်း’

ကတ္တီယိ အခန်းတော်ခါးကို သူ ဝန်းခနဲ လက်သီးထိုးလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကတ္တီယိက နှုတ်ခမ်းပွဲပြီး ခပ်ပိုက်ပိုက်ပင် ခါးပတ်ပတ်ထား သည့် ဂျင်းဘောင်းဘီပေါ် လက်နှစ်ဖက်ထောက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ လျှာခေါက်ပြီးလည်း မထိတထိ ပြုံးလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကလည်း သရော်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ... ငယ်တာကို ယူချင်ဦး။ အခုတော့ ဒုက္ခ ရောက်ပြီ ... ဟား ဟား ... ရယ်စရာ၊ သူကများ ဟင်း ... မုန်းလိုက်တာ၊ သေခြင်းဆိုကြီး”

စိတ်ထဲက ဆဲလိုက်တာကို သူက မသိဘဲ စွတ်ရွတ်ပြီး သူ့ခံစားချက်ကို တင်ပြလာခဲ့သည်။

“ကလေးရယ် ... ကိုကြီး အရမ်းခံစားရအောင် မင်း နော် စက်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကိုကြီး မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ် ... နော် ကလေး ... နော် ကလေး”

အဟတ် ... ရယ်ချင်လိုက်တာ၊ စိတ်ထဲကပဲ ကျိတ်လှောင် လိုက်သည်။

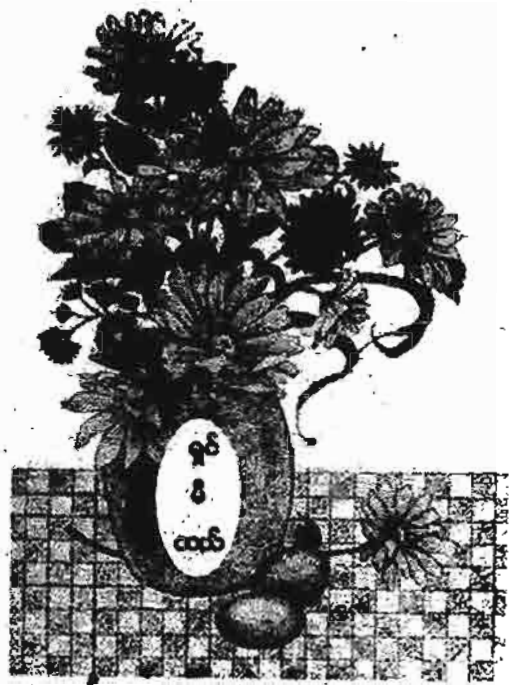
“ကလေး ... ကိုကြီးကို သနားပါဦး ... နော် ကလေး။ ကိုကြီး ကလေးကို ခွဲမနေနိုင်လို့ပါနော်၊ တစ်ညလေးတောင် ကိုယ်ခွဲ မနေနိုင်ဘူးကွာ”

“မခွဲနိုင်လည်း ခွဲရမှာပဲ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ လုံးဝ မပေါင်းနိုင် ဘူး”

“ဟား ... ငါ့ရင်ကွဲတော့မယ်ကွာ”
တံခါးအပြင်က ဟောသွားသည့်သူ့အသံက ကတ္တီယိနှလုံး သားကို ပူလောင်စွာ ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

ကတ္တီယိ ဘာမှ မခံစားနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေနှင့် တံခါး မှာ မျက်နှာကြီးအပ်ချလိုက်တော့သည်။
သူ့ကိုတော့ ဘာစကားမှ မပြောမိတော့။

ထွန်း ထွန်း ၈ ရာ ၆ ထွန်း ထွန်း ထွန်း

အခန်း (၁၈)

ဒီလိုပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဦးသွယ်ဝံ အိမ်ကိုလာခေါ်ခဲ့တာ အခုလိုရင် မက်လာပွဲတောင် နီးလာခဲ့ပါပြီ။

မက်လာပွဲကွင်းပုဒ် တစ်ပတ်လောက်အလိုမှာပဲ ကတ္တီပါ မေမေနှင့် ပြဿနာတက်ပါတော့သည်။

ကတ္တီပါ ထမင်းစားနေတဲ့အချိန်မှာ မေမေက ဒေါသတကြီး ပါးနှစ်ဖက်ကြီးထောက်ပြီး ရန်တွေ့လာတာ ဖြစ်သည်။

“မိကတ္တီပါ ... ညည်း ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“ဟင် ... ဘာအချိုးချိုးလို့လဲ”

“တော်စမ်းအေ၊ ငါ ရိုက်လိုက်လို့ ညည်း ဒီဝံ့စံလုပ်နေလို့ ကတော့ ငါ့ရော ညည်းရော သွယ်ဝပါ စိတ်ချမ်းသာမှာလား ...ဟင်း ဟင်း”

“စိတ်မချမ်းသာလည်း သေပေါ့”

“ဘာ ... ညည်း ညည်း”

မေမေက ပြောပြောဆိုဆို ကတ္တီပါ ဆံပင်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ကုတ်ပိုးကို နှိပ်ချလိုက်ပြီး တပြန်းပြန်း ရိုက်ချလိုက်သည်။

“အား မေမေ ကတ္တီပါကို မနှိပ်စက်နဲ့”

“ညည်းကို ဒီထက်ပိုပြီး နှိပ်စက်ဖို့သင့်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ သွယ်ဝလိုလူစားကို ညည်းက ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်ရအောင် ဟင် ... သွယ်ဝက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ သွယ်ဝလောက် ကောင်းတဲ့သူ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှာကြည့်စမ်း”

“မရှာဘူး မရှာဘူး၊ ဒီလိုယောက်ျားမျိုး မရှိဘူး၊ တော် တယ် ကောင်းတယ်ထင်ရင် မေမေပေါင်း”

“ဟင် ... ညည်း”

“အား”

မေမေက ကတ္တီပါကုတ်ကို နှိပ်ပြီး ဇက်ပိုးကို တပြန်းပြန်း ရိုက်ချလိုက်သည်တွင် ကတ္တီပါက တဟီးဟီး ရိုက်ကြီးတောင် ငိုချလိုက် ပါတော့သည်။

“ဟီး ဟီး ဟီး ... သေအောင်နှိပ်စက်၊ သေအောင်နှိပ်စက်”

“နှိပ်စက်တယ် နှိပ်စက်တယ် အခု မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ တစ်ပတ် ဝဲ လို့တော့တယ်၊ အေး ... မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကလန်ကဆန်လုပ်လို့ တတော့ ငါ ညည်းကို သတ်ပစ်မယ်”

“အသေခံမယ်”

“ဟင် ... ညည်း ညည်း ငါ့ကို ဒုက္ခပေးလိုက်တာလား ဒီကတ္တီပါရဲ့”

မေမေက ကတ္တီပါကျောကုန်းကို တပြန်းပြန်း ရိုက်နေရင်း မှ ဆက်မရိုက်တော့ဘဲ မျက်နှာကြီးကို လက်ဝါးကြီးနှင့် အုပ်ချတာ ရိုက်ကြီးတောင် ငိုချလိုက်တော့သည်။

“အောင်မယ်လေ၊ ငါ့မှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ထည်း

မပွားထားတာ၊ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ငါ့စကားလည်း နားမထောင်ဘဲ ခင်က အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ ဆေးသမားကို အထပ်ကြီး ချွေးလူအေးကျ ခါးခါးချင်တယ်”

“မီးသီးတာပေါ့သို့က သမီးအရွယ်ကို ဖမ်းယူထားတာ
ပေးပေးလည်း ပေးပေးယောက်ျားက ကိုယ့်အဖေအရွယ်လောက်ကြီးဆို
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံနိုင်မလား”

“ဟင် ... ညည်း ငါ့ကို တစ်ခွန်းမခံ ခံခံပြောရအောင်
ဟင် သွယ်ဝရေ ... ဒီမိန်းကလေးကို နင် နိုင်အောင်ဆုံးမစမ်းမ
လာပြီ၊ ဆုံးမစမ်းပါ”

“လာကြည့်ပါလား ဒီတစ်ခါတော့ လည်ပင်းကို ညှစ်ထင်
လိုက်မှာ လည်ပင်းချစ်သတ်ရင် လက်သည်ပေါ်နေဦးမယ်၊ ဆွတ်
သာသွားပြီး ခေ့ထဲမှာ ခေ့နှစ်သတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ကတ္တီပါ မေမေ့ကို ချဉ်းတူးတူးခိုတာနှင့် ဒီကား ခပ်မာ
ပြောချဦး မေမေ့ရဲ့မှ ချာခေ့ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

မေမေ့ရဲ့မှ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့
နောက်တစ်ဖက်ကြာရင် မာလာခွဲကွဲပေမယ့် ပုံရိပ်ကြီးကို မြင်အောင်
ပြီး ကြက်သီးတွေ တစ်သီတစ်တန်းကြီး ထသွားပါတော့သည်။
အား ... စိတ်ညစ်ပြီး ငွှားချင်ပါတယ်။

‘တူ တူ တူ’

ထတူတူနှင့် ခြည်နေသည့် ဧည့်ခန်းဖုန်းကို ကတ္တီပါ ဂရုစိုက်
ပြီး လှည့်တောင်မကြည့်မိတော့။

ဒီဖုန်းသံက ကတ္တီပါအတွက်တော့ ရိုးနေပါပြီ။

ဒီဖုန်းဟာ ဟို ခွေးသူရိုက်ကြီး ဖုန်းကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ
ဖုန်းမှ မဖြစ်နိုင်။

‘တူ တူ တူ’

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဧည့်ခန်းစားခွဲပေါ်က ဖုန်းက နောက်မဆုတ်
ဘဲ တတူတူနှင့် ထပ်ဖြည့်လာပြန်သည်။

“ဟဲ့ ... ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖုန်း ဒီလောက်ဖြည့်နေတာကို
ညည်းက နားကြားကောင်းနေသလား”

ကတ္တီပါအနားရောက်လာပြီး မေမေ ဝေါနှင့်ဟောနှင့်ပြော
အတူ ကတ္တီပါက ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် စာအုပ်ကို မည်းသည်။ဖတ်
လိုက်သည်။

“ဟင် ... အင်္ဂါကိုပုဂံချား အေးပါ ... သွယ်တာ သူ့ကို

အချက်တိုင်း သည်းခံမယ်ထင်ပြီး သွားဆိုးလို့ကတော့ ဒီတစ်ခါတေ
သ့ကို ဟိုက လက်သီးဖဲ့ကို ဆွဲထိုးမယ်တဲ့”

“ဘာပြောထယ် မေမေ”

“ညည်းကို သွယ်ဝက ဒီတစ်ခါ လက်သီးဖဲ့ထိုးမယ်တဲ့”

“ထိုးတဲ့ ထိုးကြည့်လေ၊ ရှိသမျှသွား ချောစားစရာမရှိ ခြစ်သွား
မယ်”

“ဟင် ... ညည်း ညည်း၊ ခိုက်ခိုင်းလိုက်တာ ကတ္တီမီ”

မေမေက သူမ သမက်ကောင်းကြီးကိုထိတော့ ဆတ်ဆတ်

ပါ နာသွားပြီ။ ကတ္တီမီကို ခိုက်မလို့ လက်ရွယ်လိုက်ပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကတ္တီမီတို့က ပါးပါးလေးပဲ။

မေမေ့ရှက်ချက်လောက်က ပျင်းတောင်ပျင်းစသေးသည်။

“ဟင် ... ဒီကတ္တီမီ သယ်လဲ”

“ဟို”

ကတ္တီမီထိပ်ကို ရွယ်လိုက်သည့် မေမေလက်ကို မှက်

လွှဲစေရင်ပြီ။ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တော့ မေမေက ဒေါသတူကြီး

အော်မေးလိုက်သည်။

မေမေအမေးကို ကတ္တီမီက ခပ်သာသာပင် လက်ညှိုးထည့်

ထောင်ပြီး “ဟို” လို့ လှုပ်ပြလိုက်တော့ မေမေက ပိုပြီး၊ ခေါ်သထွက်
သွားကာ ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

မေမေ ဖုန်းကိုင်လိုက်တာကို ကတ္တီမီက ဧည့်ခန်းအဝက

အစာကြည့်နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“... ”

“ဪ... အေး၊ ရှိတယ်၊ အေး... ရှိပေမယ့် ဖုန်းကိုင်

တာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး... စိတ်ညစ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါတော့ လက်

ခနဲတယ်၊ မလီဘူး... ဒါကတော့ နှင်ဘာသာနင် ခြေလည်အောင်

ပြီး မာလာဆောင်ဖို့ တစ်ပတ်ပဲလိုတော့တာ။ အေး... ဝတ်စုံဈေ့ဆို

တာလည်း နင် သူ့ကို ပြကြည့်ဦးပေါ့၊ သူ့ဖုန်းကို နင်ဆက်လိုက်၊

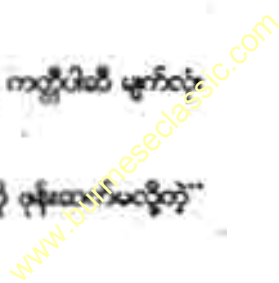
စိမ့်မှာ သူရှိတယ်၊ အခုတင် ငါနဲ့ခနဲခြစ်ပြီးပဲ။ သဘောပဲ... ဆက်

ဆက်”

မေမေက ပြောပြီးနောက် ဖုန်းသူလိုက်ပြီး ကတ္တီမီထိ မှက်လှ

ပြီး ခိုင်းခနဲ ချောက်လာသည်။

“စိမ့်မှာ ညည်းယောက်ျား... ညည်းကို ဖုန်းထုတ်မလို့တဲ့”

“အသက်ထွက်အောင်ဆက် မကိုင်ဘူး”

“ဒါကတော့ ညည်းသဘောပဲ၊ ဟိုက ယောက်ျား အရှက် မရှိဘူးနော်၊ ညည်းက မူလကို သွန်ခိုလုပ်ပြလေ ... ဟိုက အသည်း ယားပြီး ဒေါသထွက်လေပဲ၊ နေလေ ... ညည်းကို သူ အတင်းချုပ်ပြီး ခေါ်မသွားနဲ့အသွား စောင့်ကြည့်လိုက်”

“ဟွန်း”

ကတ္တီပါ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်မှဲကာ ဧည့်ခန်းအရှေ့ကနေ ချာ ခနဲ ကျောစိုင်းလိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကတ္တီပါ လည်ပင်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် Hand Phone ကလေးက တတူတူနှင့် ပြည်လာတော့သည်။

‘တူ တူ တူ’

အဆက်မပြတ်မြည်နေတဲ့ ဖုန်းကလေးကို ကတ္တီပါက ခပ်သာသာပင် မဲဖြူးဖြူးကြည့်ပြီး စက်ပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ကဲ ... ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ဦးသွယ်ဝ။

ရှင်တတ်နိုင်ရင် ကျွန်မဆီကို လာခဲ့လေ။

ဟွန်း၊ ... ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့။

ကတ္တီပါစိတ်ထဲက ပြူးလိုက်သည့် စကားတွေကို ဦးသွယ်ဝ

သိတဲ့ နာရီဝက်လောက်အကြာမှာပဲ ကတ္တီပါတို့အိမ်ရှေ့သို့ သူ့ရဲ့ အကောင်းစား LAND CRUISER ကားကြီး ထိုးစိုက်လာတော့ သည်။

သူ့ကားကြီး ထိုးစိုက်လာတော့သည်။

အင်း ... ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြတာပေါ့။

‘ကနိုး’

ခနဲပြည်သည်အထိ ငယ်တီကိုရှေ့မှာ ထိုးရစ်လာသည့် ဦး သွယ်ဝကားကို ကတ္တီပါက ဧည့်ခန်းအဝင်ဘက် အပေါက်ကနေ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းချိတ်ပြီး ခပ်တည်တည်ပင် ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကတ္တီပါ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းချိတ်ထိုင်နေသည့်အချိန်မှာ အမေကတော့ အိမ်အပြင်ဘက်ကို ထွက်ပြီး သမက်ကောင်းကြီးကို ခြံဆို့နေတာ မျက်မှန်းကျိုးပါသည်။

“လာ လာ ... သွယ်ဝ၊ ဟိုမှာ နင့်ကို စိန်ခေါ်ပြီး ငည့်ခန်း

ကနေ ထိုင်စောင့်နေလေရဲ့။

“အေး အေး ... ယု၊ နင် ငါတို့လင်မယားကြားထဲ ဆွဲလား လွဲလားမလုပ်နဲ့၊ ငါ သူ့ကို အကြမ်းကိုင်မယ်”

“အေး ... ခြစ်တယ်”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သွယ်ဝ ဘယ်လိုမှ စိတ်ရှည်သည်းခံ ပေးလို့ မရတော့ဘဲ ရင်ထဲက ဒေါသတွေနှင့် အကြီးတင်းတင်းကြိတ် လိုက်သည်။

အဲဒီနောက် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ ကော်ဖီရောင်ပွပ္ဖုန်းနှင့် စပိုရှပ်အနက်စင်းကြားကြီးကို အပြင်ထုတ်ဝတ်ကာ ရှေ့ကို စုထွက်နေ သည့် ကိုယ့်ခိုက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး နည်းနည်းရင်မောသွားသည်။

ဟင်း ... ဒီလို သူ့ခိုက်ခွဲလို့ ကောင်မလေးက ဝတုတ်ကြီးဆို ပြီး မူမင့်နေတာ။

နေစမ်း ... မူစမ်း အသည်းစားကလေး။

ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့လက်ချက်တွေပြီသာမှတ်။

သွယ်ဝသည် စိတ်ထဲကနေ ကိုတ်ပြုံးလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကွဲ တွေနှင့် ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်သွားလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆိုဟာမှာ ခြေဖိုတ် ထိုင်နေသည့် ဇနီးချောကလေးဆို အပြေးလျှောက်သွားကာ သူ့

လက်နှစ်ဖက်ကို အတင်းဖမ်းချုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ချုပ်တာ အနုနည်းနဲ့ ငါခေါ်နေတာကို မင်းက ကောင်း ကောင်း မလိုက်ချင်တော့လည်း ငါက အကြမ်းကိုင်ရတာပေါ့”

“အေး ... လူယုတ်မာကြီး”

ကတ္တီဝါက သူ့လက်ထဲကနေ ကိုယ်လုံးလေးကို တအားကျွဲ ပြီး ရုန်းလိုက်ပေးမယ့် အင်းအားက ဆင်နွဲခိတ်လိုဖြစ်နေတာမို့ ကတ္တီဝါ မှာ ရုန်းမောကြီးဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ကဲ ဘယ်နှယ်လဲ ... စွာလွန်းတဲ့မိန်းမ စွာနိုင်သေးလား။

အေး ... ဒီမှာ မင်းမေမေရှေ့မှာ ငါ ပွဲမကြမ်းဘူး။ အိမ်ရောက်မှ မင်းကို ပွဲကြမ်းပြမယ်”

“သေခြင်းဆိုကြီး”

“...”

“ငွေသားကြီး”

“...”

“အခုထိ သေမသေနိုင်ဘူး သေစမ်းပါစေ၊ နွေခေါင်မခိုင် နွေနှောက်ကြောပြတ်ပြီး သေသွားစမ်းပါစေ”

“တောက် ... မင်းနော်၊ မင်း သေမယ်”

“သေမှာက ရှင် ရှင် သက်ကြားအိုဖြစ်နေပြီ သေမယ့်ရက်
စောင့်နေရတဲ့သူ ဖြစ်နေပြီ”

“ဟာ ... ငါ တယ် ... ခိုက်မိတော့မယ်”

“ခိုက်ကြည့်စမ်း၊ ရှင့်ဘဝ ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်သံလဲ”

“ဟာကွာ ... တောက်၊ လုပ်ပစ်ရရင် အရိုးနုနုလေး ကြွပ်
ကြွပ် ကြွပ်ကြွပ်ကျိုးသွားတော့မှာပဲ”

သူ ယုကို ရှက်လည်းမရှက်နိုင်တော့ဘဲ ကတ္တီယိုကိုယ်လုံး
လေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွေ့ချိုလာခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းထဲကနေ ခပ်သုတ်
သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ လှမ်းထွက်လိုက်သည် အရှေ့မှ ယုကလည်း ခပ်သုတ်
သုတ် ထွက်ပြီး သူ့သမီးဆိုးကို ကြိမ်းလားမောင်းလား ပြောလေသည်။

“ငါ့မှာ ဒီသမီးဆိုးကြောင့် စိတ်တွေ သောကရောက်တယ်
ညည်း ငါ့စိတ်ကိုလည်း ပြန်မလာတော့နဲ့ ညည်းလိုသမီးမျိုးနဲ့ အတူတူ
နေရတာ ငါ့မှာ ရန်ဖြစ်ရတာနဲ့ မြန်မြန်အသက်တိုမယ်၊ အေး ...
ညည်းယောက်ျားကို စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်ကနေ ထပ်ဆင်းလာလို့
တော့ ငါ လုံးဝ လက်သင့်မခံဘူး”

“ဟင် ... မေမေက”

“မပြောနဲ့ ... မင်း ပါးစပ်တစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့”

“ပြောတော့ ဘာဖြစ် ... ဝူး ဝူး ဝူး”

ရန်တွေ့လာသည့် ကတ္တီယို ပါးစပ်ကလေးကို သူ့လက်ခေါင်း
ပြီးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပိတ်လိုက်တော့ ကတ္တီယို ဘာစကားမှ မဆတ်
နိုင်တော့ဘဲ တဝူးဝူး တဝါးဝါးနှင့် ဒေါသမျက်ရည်များသာ စီးကျသွား
တော့သည်။

သူ့လက်ခံတွေပေါ်မှာ စီးကျလာသည့် သူ့မျက်ရည်တွေကို
ထောနားနိုင်တော့ဘဲ ယုကို ခပ်တည်တည် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး
ရင်ထဲကအဖီအစဉ်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

“ယု ... နင် ငါတို့အိမ်တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့၊ နင် ကား
မောင်း၊ ငါ ကားမောင်းရင် ဒီဟာမလေးက သောင်းကျန်းမှာ”

“ဒါဆို ငါ အိမ်သော့ခတ်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... အဝတ်အစားပါ ထည့်ခဲ့၊ မက်လာဆောင်ပြီးရင်
တော့ နင် ငါ့အိမ်ကို ပြောင်းခဲ့ပေတော့”

“အေး အေး ... ကြည့်ဆုံးဖြတ်ရတာပေါ့ဟာ၊ အခုလော
သော့ဆယ်တော့ မက်လာဆောင်ဖို့ တစ်ပတ်ပဲလိုတော့တယ်ဆိုတော့

www.burmeseclassic.com

အဝတ်အစားတွေ နည်းနည်းပဲ ထည့်မယ်”

“အေး ... သဘောဟာ ခြံတံခါးသော့ပါ ယူခွဲ ယု”

“အေးအေး”

မေမေနှင့်ဦးသွယ်ဝ အပြန်အလှန် ပြောနေကြသည့် စကား သံတွေကို ကတ္တီပါ နားခါးလွန်းလို့ ပါးစပ်ပိတ်ထားတဲ့ကြားကနေ တူ့တူ လုပ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဝူး ဝူး ဝူး’

‘ဝူး ဝူး ဝူး’

“ဟောင် ... အသေအလဲဟောင်၊ မင်းကို ဘယ်သူမှ မသနားဘူး၊ အေး ... မင်းကို မသနားပေမယ့် ချစ်တော့ချစ်တယ် လွမ်းလည်း လွမ်းတယ်”

“ဟင်”

ကတ္တီပါမျက်လုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်သွားတော့သည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး ... အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးလိုက်တဲ့

ယောက်ျား။

အတော့ကို ယုတ်မာကောက်ကျစ်တာ။

ဒီလူ ဘယ်လောက်အထိ ကောက်ကျစ်သလဲဆိုရင် ကတ္တီပါ

ကို မညှာမတာ ကားထဲမှာ အတင်းဇက်ပြီး နင်းလိုက်တာ ကတ္တီပါ မုန်းလွန်းလို့ သူနင်းသည့်မျက်နှာကြီးကို ပါးစပ်ထဲက တံတွေးတစ် လုံးကြီး ထွေးအံ့ချလိုက်ပါတော့သည်။

‘ဖွီး ဖွီး ဖွီး’

“ဟင် ... ဟာ ... တံတွေးတွေ၊ မင်း မင်း ပိန်းမယုတ်၊

ငါ့ ငါ့ကို တံတွေးနဲ့ ထွေးတယ်”

“ထွေးတယ် ထွေးတယ်”

“ထွေးတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အေး ... မထွေးနိုင်အောင် မင်းပါးစပ် တီခနဲ ပိတ်တဲ့နည်း လေး လုပ် ...”

“အား”

ကတ္တီပါရဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သံနှင့်အတူ ...

“ဟဲ့ ... သွယ်ဝ”

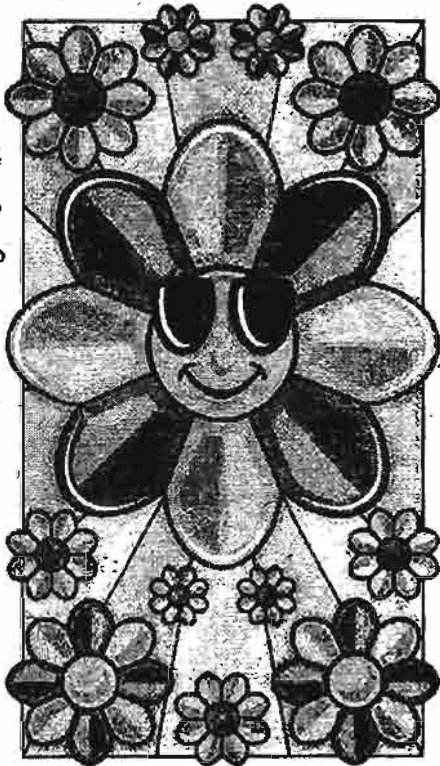
ဆိုတဲ့ ယုအသံကိုကြားတော့မှ သူ့ရဲ့ လွတ်ထွက်ခါနီးဆဲဆဲ

ခံစားချက်တွေ ထိန်းချုပ်လိုက်ရပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ရှင်
နီ
ထပ်

တွယ်
တာ
•
ရာ
နီ
တစ်
ယောဝံ့
ထည်၊

အခန်း (၁၉)

ညက တစ်ညလုံး မွေနှောင့်တိုက်ခိုက်ခဲ့တာကို အားမရ
သေးဘဲ ကတ္တီယိသည် ရင်ထဲက မကျေနပ်ချက်တွေကို အခုမနက်
နိုးမလင်းခင်မှာပဲ ဟီးချိုငါကြွေးပြီး သောင်းကျန်းလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟင် ကတ္တီယိ ဘာ ဘာဖြစ်”

သူက အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာပြီး ကတ္တီယိ ကိုယ်လုံး
လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ဆွဲထည့်ကာ အလန်တကြား မေးလိုက်သည်။

“ကလေး ဘာ ဘာဖြစ်”

“ဟီး ဟီး ဟီး ... သေချယ်တယ်၊ သေသွားတာကမှ

မြတ်ဦးမယ်၊ အခုတော့ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ အတူနေရတဲ့ဒုက္ခကို ခံစားနေရပြီ၊ တစ်ခန်းထဲလည်း အတူမနေချင်ဘူး၊ တစ်ခုတင်တည်းလည်း အတူမအိပ်ချင်ဘူး၊ တစ်အိပ်တည်းလည်း အတူမနေချင်ဘူး။ စိတ်ဆင်းရဲတယ် စိတ်ဆင်းရဲတယ်”

“ဟင်”

စိတစ်ခါတော့ သွယ်ဝ ဇနီးဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဝမ်းနည်းသွားမှန်းမသိအောင်ကို ခံစားလိုက်ရတာပါ။

သူ ကတ္တီပါကို ကြည့်ပြီး ဘာစကားမှ မပြောနိုင်အောင် ဝမ်းနည်းသွားကာ မျက်ရည်တွေ မျက်ဝန်းအိမ်တစ်ခုလုံး ပြည့်တက် သွားတော့သည်။

အဲဒီလို သူခံစားလိုက်ရသည့်အချိန်မှာ ကတ္တီပါက သူ့ဆွဲ ဖက်ထားသည့်လက်ထဲမှ ကိုယ်လုံးလေးကို အတင်းရုန်းထွက်ကာ သောင်းကျန်းပါတော့သည်။

‘ဝုန်း’

‘ဝုန်း’

‘ဝုန်း’

“ဟင် ... မင်း မင်း၊ ငါ့ခေါင်းအုံကို လွှင့်ပစ်ရအောင် ခိုက်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ရိုင်းတာက ရှင် ရှင်”

“ကျွတ် ... ငါ့ကွာ ... လုပ်ရရင် သေဦးမယ်၊ မင်္ဂလာ ဆောင်ခါနီးဆိုလို့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ မနည်းဆင်ခြင်နေရတယ်”

“ဘာ ... ရှင် မခိုက်ခိုင်းနဲ့”

“ခိုက်ခိုင်းတာက မင်း”

“ရှင် ဘာမှမပြောနဲ့၊ ရှင်အသံကြီးကို မကြားချင်ဘူး၊ ရှင် ခိုက်ခိုက်ကြီးကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူး”

“မကြားချင် မမြင်ချင်ရင် အိပ်ပေါ့ကွာ၊ မျက်စိနှစ်လုံးခိုက်

“မအိပ်ဘူး၊ မအိပ်ဘူး ... ကျက်သံရေတုံးလို့”

“လာပြန်ပြီ ... ညကလို အကြမ်းကိုင်ခံချင်ပြန်တယ်”

“ဘာ”

သူ့စကားကို ရှက်သွားရန်သွားသည့် ဇနီးလေးကို သူ့မျက်

မှောင်ကုတ်ကြည့်ပြီး သူမအခန်းနံရံကို သွတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ခေါင်း
ထုံးကြီးကို ပြေးကောက်ပြီး သူ့ခုတင်ပေါ် သူပြန်တင်လိုက်သည်။

“ပြန်ပထားနဲ့ ရှင်ခေါင်းထုံး ကျွန်မ ခေါင်းထုံးနဲ့ ယှဉ်မထား

နဲ့”

“ကတ္တီယီ”

“...”

“မိန်းမ”

“...”

“အခုရစ်”

“...”

“ရှင် ရှင်”

ကတ္တီယီ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့သလို တင်းကြပ်နဲ့
သိုင်းဖက်လိုက်သည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်မြုပ်သွားတော့သည်။

ပြီးတော့ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်တော့သလို နှုတ်ခမ်းပေး
လည်း နာကျင်သွားတော့သည်။

အတန်ကြာသည်အထိ သူ့အနင်းရီရီတွေကြားမှ ကတ္တီယီ
နစ်ပွန်းစွာ မျက်ရည်ကျခဲ့တာကို သူ့က ဝရုမလိုက်ဘဲ ကတ္တီယီ

သူ့ရဲ့ ခေါင်းမယားအဖြစ်ပဲ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြန်သည်။
ဒီတစ်ကြိမ်လည်း ကတ္တီယီ သူ့ကို ဘာစကားမှ မပြောနိုင်
တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေနှင့် အရှုံးပေးလိုက်ရပါတော့သည်။

နံနက် ဆယ်နာရီခွဲသည်အထိ အခုထိ အိပ်ရာထဲက မထ
သေးဘဲ သူ့ကို ဆန္ဒပြနေသည့် ဇနီးဖြစ်သူကို သူ့ကလည်း ဘာ
အာဇာနည်မှ မပြောဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် ယူနှင့် Breakfast
အေးလိုက်သည်။

သူ့ရဲ့အတူ မျက်နှာရင်ဆိုင်ပြီး Breakfast စားရတာ မျက်နှာ
တော့ အပူသား။

ကိုယ်က သူမ သမက်ဖြစ်နေတဲ့အပြင် သူမသမီးက လက်
ခွင့်မခံလို့ ကိုယ့်မှာ အကြမ်းမင်းသားလုပ်ပြီး သူမသမီးကို ပေါင်းရ
အရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး အရှက်ရခဲ့ပါသည်။

ရှက်ရှက်နှင့် ယုကို သူ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ဘဲ ခေါင်း

www.burmeseclassic.com

ရှင်မိသစ်

ကြီးကြီး ကော်ဖီဆောက်လိုက်ပါသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ယုက သူ့ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ...

“ဟဲ့ သွယ်ဝ ... မနက်က လေးနာရီထိုးလောက် နှင်တို

ဆူသံပူသံကြားတယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နှင်သမီး စိတ်ဖောက်တာ”

“အခုရော”

“အိပ်ရာက မထသေးဘူးလေ၊ Problem စောင့်နေတာ ငါက အိပ်ရာထခိုင်းရင် Problem လုပ်မယ်၊ အဲဒါ သူ့အလုပ်”

“အင်း ... ခက်တယ်ဟာ၊ နှင်နှင်သမီးကိုကြည့်ပြီး ငါ့ရင်ဆော လိုက်တာ”

“အေးပေါ့ဟာ ... ငါလည်း ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ၊ သူ ကြည့်ရှုအောင် ကိုယ့်တာသာကိုယ်ပဲ အမျိုးမျိုး ပြင်ဆင်ရတော့မ ပေါ့”

ဒီစကားကြီးကို ပြောရတာ သူ့ရှက်လွန်းလို့ ယုကို ကျောခိုင်း ပြီး သူ ဧည့်ခန်းထဲကနေ လေးလံဆိုင်းခိုင်းသည် ခြေလှမ်းတွေနှင့် တစ်လှမ်းချင်း ဖန်းပြစ်သူရဲအခန်းဆီသို့ လှမ်းထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်

အခန်း (၂၀)

သူ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်အိမ်က ထွက်ခဲ့ပြီး Bar ဆိုင်တစ်ဆိုင် မှာ ဆဲကင်နှင့် ဝီစကီရုံညိုမလို Bar ဆိုင်ထဲကို ကားပေါ်က ယိုင်ခုံနဲ့ ခြေလှမ်းတွေနှင့် လှမ်းဝင်သွားလိုက်သည်။

တောက် ... စိတ်ရှိတိုင်း သောင်းကျန်းပစ်ရင် အိမ်က ပိန်းမ ခံလာတောင်ဆောင်ရမယ့်ဘဝ ရောက်မှာမဟုတ်တော့။

ဟွန်း ... တကယ်ကိုဆိုးတဲ့ ပိန်းမ။

မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးနေတာတောင် သောင်းကျန်းလိုက်တာ၊ ဆိုးလိုက်တာ၊ သူ့ကို မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှ ယောက်ျားအဖြစ် အသိ

www.burmeseclassic.com

အမှတ်ပြုမယ်တဲ့။

အခုလောလောဆယ် အခန်းခွဲနေပေးမှ မင်္ဂလာဆောင်ကို ရော့ရှာရုံရုံ လက်ခံပေးမည်လို့ ငြိမ်းခြောက်ခဲ့လို့ သူ သောင်းကျန်းပြီး အခုလို Bar ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဟာ... ပြန်တွေ့ကြည့်လေ။ သူမ လူပါးဝတာထက် အခံရခက်လေပါပဲ။

တောက်... ပြောသည့်စကားကကွား ဆယ်ရှစ်နှစ်သမီးမလိုက်။

“ဒီမှာ ဦးသွယ်ဝ... ကျွန်မ ရှင်ကို မပေါင်းနိုင်ဘူး။ အဲတော့ ရှင်နဲ့လည်း မင်္ဂလာမဆောင်နိုင်ဘူး။”

“ဘာကွ... မင်္ဂလာမဆောင်နိုင်ရအောင် မင်းနဲ့ငါက လင်းယား ဖြစ်နေမှ မင်းက ဘာလဲ... ဘာစကားပြောတာလဲ”

“မဆောင်ဘူး။ လင်မယားဖြစ်ခဲ့ရတာလည်း ရှင် အစေ့စနစ်လုပ်လို့”

“ဘာ... ဘာအဓမ္မလဲ၊ ကတ္တီပါ... မင်း စကားကို ကာဖိဖဲ့ မပြောနဲ့”

“မပြောဘူး မပြောဘူး။ ဟင့် ဟင့်... ရှင်ကိုမုန်းတာထက်”

သိပ်မုန်းတယ်။ သွား သွား... ရှင်ထွက်သွား။ ကျွန်မက မင်္ဂလာမဆောင်မချင်း ရှင်ကို လင်မယားကျားအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုဘူး။ ကျွန်မက အသိအမှတ်မပြုဘဲ ရှင်ပေါင်းရင် ရှင်ကို လှပုံအလယ်မှာ လက်ချင်းချိတ်ပြီး မင်္ဂလာလည်း မဆောင်နိုင်ဘူး။”

“ဟင်... မင်းက ငါ့ကို ငြိမ်းခြောက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ ညကစပြီး ရှင် ကျွန်မနဲ့ အတူ အိပ်စရာမလိုဘူး ခွဲအိပ်”

“အေး... ကောင်းပြီ ခွဲအိပ်တယ်၊ မအိပ်ဘူးဆိုတာတော့ ညရောက်မှကြည့် အခုကတော့ မင်းအပြောတွေကို မုန်းလွန်းလို့ အရက်သောက်ပြမယ်... ကြည့်နေ”

သူ့ကို ဘာစကားမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်ပြီး ခြေချိတ်ထိုင်ကာ နှုတ်ခမ်းကလေးကို ဖိကိုက်ပြီး ဗိုလ်ကျနေသည့် သူမကို သူလျစ်လျူပြုလျက် ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အင်း... အပြန်ကျမှ မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကြတာပေါ့ကွာ။

အဲဒီတော့မှ မင်း မျက်ရည်ပေါက်ကြီးကျပြီး ငါ့ကို ခူးဖက်မတောင်းပန်ခဲ့... ငါ မသနားဘူး။

www.burmeseclassic.com

"ဟာ ... ဘိုးတော်လေးခင်သွားကြီးပါလား၊ ကြီးမှ ကြီး
တတ်ပါပေ့ကွာ၊ တဲကင်ကြီးနဲ့ ဝီကင်ကြီးနဲ့ပါလား"

"ဟင်"

အနားနားကပ်ပြီး စိုလိုက်သည့် ငှက်ကောင်ကို သူ ဆတ်ခနဲ
ဟော့အကြည့် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး လည်ထွက်သွားသည်အထိ ထိုသူ
ခွဲလှက်သီးအထက်ကို အထိခံလိုက်ရသည်။

'ခွပ် .. ခွပ် .. ခွပ်'

"ဟင် ... မင်း"

"အေး ... ငါ့ခွဲလှက်သည်ကော့လေးကို လှသွားတဲ့ မင်းကို
တစ်သက်လုံး မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်သွားအောင် ပညာပေး
ရမယ်"

"ဟင်"

သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားချိန်မှာ အဲဒီထွက် မီးကြား
ထဲက စားမြောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်တာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပြတ်စွာဘုံရား ... သူ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဖွင့်ထွက်သွား

သလို မိစားလိုက်ရသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူတင်းတလိုက်မိလိုက်တာကတော့ သူ
အသည်းနှင့်အောင် သိပ်ချစ်ခဲ့သည့် ခန်းချောလေး ကတ္တီပါကိုပဲ
ဖြစ်သည်။

"ကတ္တီပါမေ"

"ကတ္တီပါမေ ... အချစ်မေ"

"ညီမမေ ... ကိုကြီးကို လာကယ်ပါဦးကွာ"

လို့ သူ့ရင်ထဲက အော်လိုက်ချိန်မှာ ဝင်ခနဲ ထွက်သွားသည့်
စားမြောင်ကို လှတစ်ယောက်က ဆွဲယူလိုက်သလို အဲဒီလူက သူ့ကို
ထက်သီးမို့တိုပြီး ဘေးဖို့တိုမို့ ကြံသည့်ကောင်မျက်နှာကို ထက်သီးစေ့
အထက်မပြတ် သွင်းချလိုက်တော့သည်။

'ခွပ် .. ခွပ် .. ခွပ်'

"တောက် ... လှလှချင်း မတော်ကားနဲ့ မင်း ညှော်သွားမယ်
မှတ်"

ထိုလူက သူ့ကို အချိန်ကျင့်သည့် လှူခွဲရင်ဘတ်ကို ဆောင်
ကန်ထည့်လိုက်ပြီး မူးဝေပြီး မောက်ကျသွားသည့် သူ့ကို ဆွဲထွက်
ဆိုင်ထဲကနေ ဝယ်ကြမ်းကြမ်း ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

“ကတ္တီပါရေ လှုပ်ပါဦး... သွယ်ဝံ သွယ်ဝံ ဓားထိုးခံရလို့ တဲ့”

“ဟင် ... ဘာ”

ခုတင်ပေါ်မှာ အူငြိန်သားအိပ်နေသည့် ကတ္တီပါ နားထဲကို ဖိနှိပ်ကြိုးပြီး ပစ်ချလိုက်သလို ကတ္တီပါ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားပြီး အိပ်နေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဟင် ... မေမေ မေမေ ... သူ သူ အခုဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်ကို သယ်လာတယ်”

“ဟင် ... ဓားက ဘယ်ကိုထိုးမိတာလဲ”

“ရင်ဘတ်တည့်တည့်တဲ့”

“ဟင် ... ဒါဆို ဒါဆို ကိုကြီး ကိုကြီး သေမှာလား၊ ဟင် ဟင် ... ကတ္တီပါယောက်ျားကို ကယ်ပါဦး၊ ကတ္တီပါချစ်တဲ့ ကိုကြီး အသက်ကို ကယ်ပါဦး၊ မေမေ ... သူ သူ ဘယ်မှာလဲ”

ဓမ္မပန်းစာပေ

အခန်းအပြင်ကနေ ကတ္တီပါ အသည်းလှိုက်အူလှိုက် ပြောနေသည့် အသံကလေးကို အတိုင်းသားကြားလိုက်ရသည့် သူ့နုလုံးသား တစ်ခုလုံး ဝန်းဒိုင်းကျ ခုန်ပြည်သွားသည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားသွားပါ တော့သည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုကြီး ပျော်ရွှင်ကျေနပ်သွားမှန်းမသိ သည့် ခံစားချက်ကြီးနှင့် ယုကို အချက်ပြပြီး သူ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ယုကို အပြင်ထွက်စေခဲ့ပြီး ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖိကာ ကတ္တီပါအရှေ့သို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ကတ္တီပါ”

“ကလေး”

“ညီမ”

“ကိုကြီး”

ကတ္တီပါက သူ့ကို ဖိခိုင်းတကြီး ပြေးဖက်ကာ သူ့ပိထားသည့် ရင်ဘတ်ကြီးကို အတင်းဆွဲဖယ်ကြည့်မလို အလုပ် သူက ရင်ဘတ်ကြီး ကိုဖိပြီး ကတ္တီပါရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းကြီးပစ်ဝင်ကာ ကတ္တီပါ ရင်ဘတ် တည့်တည့်ကို မျက်နှာအပ်ချလိုက်သည်။

“ကလေး ... ကိုယ့် ကိုယ့်ကိုချစ်လားဟင်၊ အဲဒါတော့

ဓမ္မပန်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

တစ်ခွန်းပဲ ကိုယ် ကြား ကြားရင်တယ်၊ ကိုယ် ကိုယ် ဒီကော့ကို ကြားရရင် သေ သေပျော်ပါပြီကွာ”

သူက အပူပိုပိုဖြင့် အသံကြီး တုန်ယင်လိုက်မော့စွာ ပြော လိုက်တော့ ကတ္တီပါက သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို တအားဖက်ပြီး ကြူကြူ ပါအောင် ငိုပါတော့သည်။

“ကိုကြီး ကိုကြီး မသေရဘူး ကိုကြီးသေရင် ကတ္တီပါလည်း လိုက်သေမယ်၊ ဟင့် ဟင့် ... ကိုကြီးကို ကတ္တီပါ သိပ်ချစ်တယ်၊ ကတ္တီပါမှာ တွယ်တာစရာ ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ ကိုကြီး တို့ ဘယ်သူက စားနဲ့ထိုးတာလဲ ကတ္တီပါ ပြန်ပြီး လက်စားချေးမယ်”

“ဟင်”

ကြားလိုက်ရသည့် ကတ္တီပါ နှလုံးသားစကားတွေကမူ နှလုံး သွေးတစ်ခုလုံး သွေးကြောက တစ်ဆင့် ပျံဝင်သွားသည်တွင် သူ ကတ္တီပါမျက်နှာလေးကို မျက်နှာချင်း ပွေ့အပ်ပြီး ပြောတတ်လွန်းသည့် ကတ္တီပါရဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို သူ့မျက်နှာချင်းမေတ္တာ အပြည့်အဝ ပေးအပ်လိုက်တော့သည်။

“အို အို ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟွန်းဟွန်း ... တွယ်တာစရာ ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း”

ရှိတယ်ဆို ကိုကြီးလည်း ညီမလိုပဲပဲကွယ်၊ တွယ်တာစရာ ညီမလေး ဒီတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်”

“ဟင် ... ကို ကိုကြီး”

“အင်း ချစ်လား”

“ဟင် ... စားနဲ့ထိုးခံရတယ်ဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“မေမေ”

“အင်း ... အထိုအခါနီးမှ ညီလေးတစ်ယောက် ဝင်ကွယ်လို့ လွတ်သွားတာ၊ ကိုကြီးမှာ အဲဒီ ညီလေးပေးတဲ့ အသက်ရယ်၊ ဒီက ညီမမေတဲ့ နှလုံးသားရယ်ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဟင် ... ဒါ ဒါဆို ကိုကြီး ကိုကြီး မသေတော့ဘူးပေါ့နော်”

“မသေလို့ စကားပြောနိုင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့နှုတ်ခမ်း လေးကို အခုလို ... ဟွန်း ဟွန်း”

“အို ... ဦးသွယ်ဝဲကြီးနော်”

“ကိုကြီး မဟုတ်တော့ဘူးလား”

“မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ဟုတ်အောင် ကိုကြီးက လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ကို”

“ဟား ... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ကိုယ့်တာဝမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတာနဲ့ အရာအားလုံး ပြည့်စုံသွားပါပြီကွာ ... ဇော် ကလေး”

“ဟင့်အင်း”

“မငြင်းနဲ့ကွာ ... ခေါင်းညိတ်”

သူ ဇွတ်တရွတ် နမ်းလိုက်သည့် နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်မဲ့ ပြုရင်း တတ္တိပါက သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးနဲ့ထိုးကာ ...

“သူများကို ညာတာ မုန်းတယ်”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

သူ အပျော်ထွန်းပြီး ချစ်ဇနီးလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးဖက်ပြီး မျက်နှာကြီးမော့ကာ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

“ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာကြီးကွာ”

ပရိသတ်အတွက် အမြဲတမ်း

ရှင်မိထယ်

ရှင်မိထယ် ထွက်ရှိပြီးသော ထုံးချင်းစဉ်များ

- ၁။ မောင့်ကိုမုန်းတယ်
- ၂။ နှလုံးသားနှင့် အင်နင်းပါတယ်
- ၃။ ချစ်သောညီမ
- ၄။ ကိုကိုနားလည်ပေးပါ
- ၅။ စကားကြီးသုံးခွန်းသံယောဓဉ်
- ၆။ နှလုံးသားထဲကသွေးသစ္စာ
- ၇။ တို့နှစ်ယောက်ရင် ခုန်ရသောနေ့
- ၈။ ပဲကိုပဲချစ်တယ်
- ၉။ သဘောကျကျေနပ်ခြင်း
- ၁၀။ မင်္ဂလာဂွတ်ခိရယ်
- ၁၁။ နှလုံးသားတစ်ဖက်ရင်ခွန်း
- ၁၂။ လက်ခုပ်ထဲကရေ
- ၁၃။ ဤဥပမာ
- ၁၄။ ဒီလိုမှပေါ့
- ၁၅။ သက်သေမရှိတဲ့ငါ့နှလုံးသား
- ၁၆။ ချစ်မိသည့်ရင်
- ၁၇။ မနွေးထွေးသောရင်ခွင်
- ၁၈။ ပူးစာရွေးတဲ့နှုတ် (စိုစိယံ)
- ၁၉။ ၁၅၀၀ ထက်ပြင်းသော
- ၂၀။ ပိုးပျံချစ်ခြင်း
- ၂၁။ နတ်သမီးကလေး